

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 14
25 d'abril de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 9, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa (tram. 302-00020/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 302-00021/10) p. 12

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 302-00022/10) p. 21

Informe

del Síndic de Greuges corresponent al 2012 (tram. 360-00003/10) p. 28

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 302-00023/10) p. 50

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00024/10) p. 58

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00025/10) p. 65

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 9.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Reiniciem la sessió plenària, senyores diputades, senyors diputats, amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa (tram. 302-00020/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch. (*Pausa.*) Senyor Bosch, vostè no ho pot veure, però els diputats i diputades sí que veuen en els panells el temps.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, debatem avui una moció subsegüent a una interpellació que va presentar el nostre grup parlamentari fa quinze dies al voltant d'una de les preocupacions més importants que té el nostre país, diria la més important, a nivell social.

En aquests moments hi ha, segons les últimes dades d'Idescat, un 19,9 per cent de persones que viuen sota el llindar de la pobresa, un 26,6 per cent d'infants que també estan sota aquest llindar i tota una sèrie de manifestacions que s'expressen dia a dia, a través de persones desnonades dels seus habitatges, persones que han de recórrer al banc dels aliments per cobrir una necessitat de primera magnitud, i per tant manifestacions que expressen dia a dia fins a quin punt una bona part de la població del nostre país pateix de forma considerable.

Per tal d'intentar mitigar aquesta situació el nostre grup parlamentari ha anat presentant, tant en aquesta com en l'anterior legislatura, diferents propostes de resolució, diferents iniciatives. Algunes veig que fins i tot han tingut tant d'èxit que han propiciat que altres grups parlamentaris les hagin acollit amb un cert optimisme i entusiasme.

Però en tot cas avui en fem una altra. Vàrem tenir en el seu moment una moció centrada a demanar que el Govern impulsés un pacte nacional per l'eradicació de la pobresa. Entenem que havíem de tenir un full de ruta potent, important, en aquesta matèria, que més enllà de períodes electorals, més enllà d'interessos de cada partit, fixés un objectiu de país en aquesta matèria. Vàrem presentar també alguna moció al voltant del tema de la crisi alimentària, amb algunes propostes que en aquests moments ja comencen a donar resultats, com per exemple la taula d'aprofitament d'excedents alimentaris. I avui tenim una nova proposta al damunt de la taula.

Què plantegem en aquesta moció? Algunes de les coses us les vàrem anunciar en la interpellació de fa quinze dies a la consellera, en el segon torn. Plantegem una proposta innovadora, que ja s'impulsa en uns altres països, al voltant d'establir modificacions normatives i legislatives per tal que aquells veïns o veïnes, aquells ciutadans o ciutadanes, dels nostre país que tenen problemes d'impagament per qüestions de necessitat en allò que són els serveis bàsics d'aigua, llum, gas, tinguin un recolzament i tinguin un garbell a través dels serveis socials. És a dir que sigui impossible que se'ls pugui tallar aquests subministraments sense els serveis socials. Això es dona en altres països. En el nostre país no es dona. Sí que hi han –i és una prova més de fins a quin punt els serveis que es presten directament al territori i amb proximitat al territori permeten una millor acomodació a les realitats dels ciutadans– empreses subministradores –l'altre dia teníem una reunió amb algunes– d'aigua potable que fan experiències innovadores en aquest sentit. El que volem és que allò que es fa, allò que també fan alguns ajuntaments –l'altre dia ens explicava l'alcalde de Sant Vicenç dels Horts, el senyor Oriol Junqueras, que feia mediació diàriament amb veïns per intentar fer front a aquesta situació–, allò que es fa en aquests municipis, es sistematitzi.

Què més proposem? Doncs proposem un full de ruta, tal com marca també l'acord de governabilitat entre Esquerra Republicana i Convergència, a nivell de desplegar l'article 24.3 de l'Estatut en allò que fa referència a la renda mínima d'inserció. Entenem que és un instrument important. Hi han diferents iniciatives en aquests moments al damunt de la taula. El nostre grup parlamentari va comentar en el seu moment a la gent que promovia la iniciativa legislativa popular que no en presentaríem una i que respectaríem el procés per tal de treballar en base a aquest document, i el que fem avui és fixar alguns punts de partença.

També intentem aprofundir en un altre aspecte que he comentat anteriorment, en el tema de distribució d'aliments, alguns aspectes que havíem abordat ja en algunes anteriors propostes de resolució sense massa èxit. Avui, afortunadament, tindran una major complexitat, com per exemple en el tema de beques menjador. Hem comentat sempre, moltes vegades, que un dels espais estratègics per afrontar la crisi alimentària és els menjadors escolars. És allà on garantim que bona part dels infants d'aquest país puguin tenir una alimentació saludable i és on tenim també mecanis-

mes per poder detectar casos de veïns o veïnes, infants, que vagin a l'escola sense l'esmorzar o sense altres qüestions, i en definitiva que pateixin problemes de nutrició. El que aquí defensem, en aquesta proposta de resolució, en aquest document, és que hi hagi un protocol per detectar aquests casos.

També demanem, i em sembla important fer-ho així, un manteniment del que és l'esforç pressupostari en allò que fa referència al pressupost liquidat del 2012 en tot allò que té a veure amb el tema de combatre la pobresa i també d'ajut a la infantesa.

I, per últim, constatem una realitat que al nostre entendre és clarament indissociable de la situació que en aquests moments viuen molts ciutadans o ciutadanes. És certament paradoxal, per no dir realment esberrant, que el Govern de l'Estat retalli en un 99 per cent les seves aportacions finalistes a serveis socials que destina al Govern de la Generalitat mentre al nostre país els nostres ciutadans pateixen. És una prova més, si en calia una més, que en aquests moments les reivindicacions nacionals del nostre país estan estretament lligades al benestar de la nostra gent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc la il·lustre senyora Violant Cervera, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Violant Cervera i Gòdia

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, senyors diputats, il·lustres diputats i diputades, abans d'entrar a debatre aquesta moció permetin que recordi unes dades, que de fet ja ho ha fet el senyor Pere Bosch, que ens ajuden a contextualitzar l'escenari en què ens trobem.

És veritat. A Catalunya, segons l'Idescat, l'any 2011 teníem una taxa de pobresa del 19,1 per cent, per sota de la de l'Estat espanyol, que és del 21,8 per cent, però per damunt de la de la Unió Europea, que és del 16,9 per cent. Però també és veritat que l'any 2006 la taxa de risc de pobresa a Catalunya era també del 19 per cent, i la d'Espanya, del 19,9, taxes sens dubte molt elevades i que com a societat desenvolupada que som no ens podem permetre, perquè la lluita contra la pobresa i l'exclusió social és essencial per garantir una societat més equitativa, més justa, més cohesionada i amb igualtat d'oportunitats per a tots.

La pobresa és la prioritat del Govern de la Generalitat, com també ho ha estat la de tots els governs de la Generalitat i la de tots i totes els diputats d'aquesta cambra. Però hem de reconèixer que potser fins ara les coses no les hem fet prou bé. Aquestes dades posen de manifest que el nostre sistema socioeconòmic ha estat incapaç de lluitar contra les desigualtats i les diferències socials en èpoques de bonança econòmica. I, ara, un context financer molt complicat, una asfíxia econòmica desmesurada i la impossibilitat d'accés al crèdit

fan que, lluny de reduir-les, correm el risc d'ampliar les diferències.

És per aquest motiu que ens calen acords que ens permetin dissenyar mesures excepcionals i actuacions estratègiques que ens permetin destriar l'imprescindible del prescindible, el necessari del superflu.

La moció que ens presenta avui Esquerra Republicana tracta aspectes que afecten diferents departaments de la Generalitat, i tots relacionats amb polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa, i és que les polítiques que afecten les persones més necessitades són transversals dels departaments del Govern.

En el punt primer, com recordava el senyor Pere Bosch, es tracta del tema dels subministraments d'energia i d'aigua potable. El Grup de Convergència i Unió hem fet una esmena que pensem que aclareix i amplia el contingut del text. Treballar en mesures concretes més enllà dels possibles canvis normatius pot permetre actuacions més immediates que poden ajudar a millorar la situació de les famílies més vulnerables. A més, creiem que no és suficient tenir l'informe dels serveis socials, sinó que aquests informes han de confirmar la situació de necessitat econòmica de les famílies. Aquest és un tema que ens preocupa, i per això també aquests temes de l'energia i del subministrament d'aigua potable també estan inclosos en els treballs del Pacte contra la pobresa.

En el segon punt es tracta de definir un nou sistema que permeti tenir accés a una renda mínima que permeti tenir subsistència digna. Des d'aquest grup també creiem en la necessitat de redefinir un nou sistema que permeti superar les mancances de la renda mínima d'inserció. De fet, en aquests moments el Departament d'Empresa i Ocupació, en coordinació amb el Departament de Benestar Social i Família, treballa en l'elaboració d'una nova llei que tingui com a principal objectiu la inserció laboral a través de polítiques actives, però gaudint durant aquest procés d'una prestació econòmica que els permeti una subsistència digna. L'objectiu d'aquesta llei ha de ser que aquestes persones assoleixin la plena autonomia personal, familiar, econòmica i social.

Els punts 3 i 4 parlen dels excedents de la distribució d'aliments. Referent al punt que fa referència a reclamar a la Unió Europea, hi estem d'acord. De fet, la Generalitat té competències exclusives en matèria de serveis socials. I referent al tema de la inclusió d'aquests excedents dintre de la cartera dels serveis socials, també hi estem d'acord, perquè també és una mesura que està dintre del Pacte contra la pobresa; concretament la mesura número 6, que parla d'incorporar..., a aquesta cartera de serveis socials.

El punt 5 fa referència a les beques menjador. La voluntat del Departament d'Ensenyament és millorar l'eficiència en l'assignació i en la gestió de les beques menjador escolars. I és per aquest motiu que també treballa en un procés d'homogeneïtzació de les convocatòries que ens permeti en una primera fase centrar el càlcul per renda familiar. D'aquesta manera aconseguiríem que tots els nens de Catalunya tinguessin les mateixes possibilitats d'accés a les beques, indepen-

dentment de la comarca on estiguessin. Fins a aquests moments, el departament paga el 50 per cent de les beques i el 75 per cent en casos més greus, i és veritat que els consells comarcals ja han avisat que hi ha famílies amb dificultats i que per tant seria necessari ampliar aquestes ajudes al cent per cent, i treballen en aquesta línia. I referent a l'assignació econòmica, el departament l'ha mantingut fins ara, i el que sí que intenta és intentar buscar recursos addicionals que la incrementin. És per aquest motiu que en aquest punt també donaríem recolzament a aquesta moció.

I en el punt darrer de la moció, que fa referència a intentar mantenir les partides econòmiques que fan referència a la pobresa, la voluntat del Govern sí que seria la d'intentar mantenir aquestes partides, també en funció de les possibilitats pressupostàries.

I al darrer punt de tots, que parlava de demanar al Govern de l'Estat la transferència de totes les partides, nosaltres hem presentat una esmena en què demanem «de totes les partides del Govern de la Generalitat», perquè no només el Departament...

La presidenta

Se li acaba el temps...

Violant Cervera i Gòdia

...—sí, acabo, presidenta— de Benestar ha vist retallades les seves partides, sinó altres departaments que també treballen... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

El posicionament següent és, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans..., l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellera* Munté, diputado Bosch, las enmiendas que hemos presentado, mi grupo parlamentario, van en la línea que ya defendimos en la primera y única hasta ahora comparecencia de la *consellera* en la comisión, donde dijimos que el principal problema y la principal prioridad había de ser la lucha contra la pobreza.

Por esto, en líneas generales, estamos de acuerdo con la mayoría de los puntos de su moción, si bien en el tema concreto de la renta mínima de inserción hemos presentado una enmienda que va en la línea de introducir dentro de los presupuestos de la Generalitat una partida para esta prestación o la que la sustituya de acuerdo con las iniciativas que hay ahora mismo en marcha, y una partida presupuestaria abierta, porque lo que está sucediendo ahora es que hay miles de personas que cumplen los requisitos objetivos para tener acceso a esta prestación y no la reciben, tanto por una gestión desastrosa como porque esa partida está cerrada.

Después hay otra enmienda que es más formal. La gestión del Fondo de excedentes alimentarios habría

que pedírsela al Estado, porque son ayudas que la Unión Europea concede a los estados miembros.

Y por lo demás, como digo, apoyaremos el resto de puntos de su moción en líneas generales, al menos si se mantienen en su redacción actual, y exceptuando aquellos que se basan en el falso prejuicio de la asfixia financiera deliberada por parte del Estado.

Dicho lo anterior, el asunto central de esta moción es, en efecto, la pobreza, que afecta, o al menos hace que estén en riesgo de sufrirla, al 30 por ciento de catalanes. Y estas cifras creo que deberían avergonzarnos a todos, fundamentalmente a las formaciones que hoy en día están en el Gobierno y a las que han formado gobierno en estos últimos años. Porque esto no es solo consecuencia de la crisis económica que padecemos, que por supuesto también, sino de políticas concretas o de medidas que no se han tomado y que han generado el gravísimo problema al que se refiere la moción.

Creo que todos estaremos de acuerdo en que cuando hablamos de pobreza lo primero que tenemos que hablar, porque está en la raíz de ello, es del problema del paro. El paro es lo primero de todo. Hoy hemos conocido unos datos gravísimos de la encuesta de población activa, pero en lo que se refiere a Cataluña hoy en día hay casi 900.000 personas paradas en Cataluña. Y mientras eso sucede en Cataluña, el *president* señor Mas se ha ido a Bruselas a generar preocupación. Y esto no es una consideración mía, es lo que el mismo presidente señor Mas reconoció él mismo que le dijeron en Europa. Mientras el *president* señor Mas se va a generar preocupación a la Unión Europea, es evidente que eso no va a ayudar ni a generar confianza ni ayudará a generar inversión; por tanto, no ayudará a generar puestos de trabajo y, por tanto, no ayudará en absoluto a reducir la tasa de pobreza.

Estos gobiernos, no sólo el actual y el de la pasada legislatura sino algunos anteriores a los cuales ha pertenecido la formación que presenta la moción, son los que también además han hecho contraer a todos los catalanes una deuda de más de 50.000 millones de euros que convierten a Cataluña en la comunidad más endeudada de España, lo cual sin duda también empobrece todavía más a los catalanes. Ha sido, además, durante el Gobierno de Convergència, y fundamentalmente cuando ha declarado de forma expresa su independentismo, cuando se han deslocalizado más empresas en Cataluña, y fundamentalmente los últimos meses muchas multinacionales, asustadas precisamente por los planes separatistas del Gobierno radical de Mas y de Junqueras, empresas que generan muchos puestos de trabajo directos e indirectos, y vuelvo a decir, esto es lo que verdaderamente reduce la tasa de pobreza más allá de las medidas paliativas que propone la moción.

El señor Mas y su Gobierno son hoy por hoy el principal problema de los catalanes, porque en cinco meses no han tomado ninguna medida seria de gobierno. En cinco meses seguimos sin presupuestos; en cinco meses no han hecho otra cosa que declarar la soberanía de Cataluña, recortar los salarios a los funcionarios, dejar de pagar a las farmacias, no pagar las deudas

del sector social e irse al extranjero a generar preocupación, que es como en lenguaje diplomático se dice asustar y disgustar. Por eso, lo que tienen que hacer si quieren reducir la tasa de pobreza en primer lugar es cambiar toda esa política equivocada y radical y empezar a gobernar de verdad, presentar unos presupuestos como han hecho todas las comunidades autónomas y no dedicarse a promover consultas para dividir a los catalanes que asustan a quienes generan empleo y que además están hoy por hoy fuera de la ley.

Gracias, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Bon dia. Mirin, la veritat és que és decebedor. És decebedor quan vam sentir l'altre dia parlar el diputat Bosch proposant la necessitat que a vegades hem tingut compartida de posar al centre les polítiques socials per fer front a la pobresa, de lluitar contra l'exclusió. Ho dic, decebedor, perquè quan escoltàvem el senyor Bosch, a la vegada les respostes de la consellera que responia a la interpellació, es veia la importància, entre d'altres, de donar el recolzament a les entitats socials que són el pal de paller que ara aguanta el sistema. Això va passar el mateix dia que els grups d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió impedien amb els seus vots en contra que prosperés una moció del meu grup parlamentari que posava les entitats socials per davant dels bancs.

A partir d'aquí també aquest decalatge, que és un nedar i guardar la roba que es trasllada a la moció. Perquè malgrat les intencions, malgrat coses ja parlades i votades en l'anterior legislatura, no concreta, no concreta. I en aquest sentit m'he sentit especialment decebuda amb les aportacions que han volgut fer per avançar en les necessitats reals de la ciutadania. Per mostra, un botó. Les nostres esmenes, que en gran part volem recolzar de la moció, però, anaven enfocades a reforçar aquella part de l'exclusió que està patint la ciutadania que, a més a més de la pobresa energètica i l'alimentació, són la clau d'aquest patiment, que és la pèrdua i l'accés a l'habitatge. Doncs, molt bé; no accepten la nostra esmena amb la qual volem recuperar el lloguer forçós del dret de la Llei de l'habitatge i no volen, com proposem en el punt 8, que es creï el fons social d'habitatge incorporant els habitatges en mans dels bancs rescatats, i que aquestes entitats rescatades amb els nostres diners no posen ni a venda ni a lloguer. No ho entenem. Vam veure-ho ahir, però no ho entenem.

Però és que encara entenem menys per què no ens accepten el punt 9. El punt 9 demana que no es desnoni d'habitatges de titularitat o de gestió pública aquelles famílies que, per la pèrdua de feina, dels ajuts o les prestacions retallades, no poden pagar. Ni això creuen que han de fer? Ni això creuen que han de fer? Amb

els seus propis pisos, amb la que està caient? Sincerament, les paraules no concorden amb els fets. No creiem massa en la viabilitat de l'impost sobre els pisos buits, i bé, perquè no sabem de fet massa bé com, ni quan, ni de quina manera, ni quan. Van per darrere de la societat. Que no escolten la PAH? Que no escolten la Taula del Tercer Sector? Que no escolten la Confavc? Que no escolten els sindicats? Però, com a mínim, aquest punt 9: van per darrere de les necessitats. Tampoc és creïble parlar d'augment de beques menjador. Què vol dir «reforçar els ens locals en allò que fa referència a les ajudes d'urgència social»? Si nosaltres en el darrer punt d'addició que els afegim els diem que tot això que proposen ho concretin en el pressupost del 2013, i vostè tampoc ens accepta aquesta esmena. Fantàstic; doncs, com ho farem? Com ho farem? Paper moll, paper moll. Demanem que en els pressupostos tots aquests punts de la moció puguin dur-se a terme; no ens ho voten. Fantàstic.

Queda un punt per saber, que és la transacció amb el Partit Socialista, que jo no sé com ha quedat. Jo sé que vostès intentaven transaccionar, però ja els avancem que els agents socials en l'acord estratègic no se'ls ha proposat res d'avançar cap a la renda garantida de ciutadania, en absolut. I només faltaria el que proposaven i el que parlaven, que no s'informi en el Parlament sobre el pagament de les beques, que no es paguin, només faltaria. Això és una obligació del Govern, i per això el nostre grup ja ha demanat una compareixença del senyor Puig. Per això, quan sapiguem com queda, doncs, aquesta transacció ens posicionarem en aquest punt. Entenem també, en definitiva, que van darrere la societat. La societat està organitzada amb una ILP demanant aquest canvi, però, el reclamen els sindicats, el reclama la Taula del Tercer Sector, el reclama tothom.

Per acabar, òbviament, votarem com hem fet sempre totes aquelles esmenes que diuen i reclamen a Madrid, i, òbviament, la nostra transacció també, doncs, va en aquest sentit de fer front a la pobresa energètica, podent tenir nosaltres la capacitat de regular i posar els preus socials. Crec que és un tímid avenç, la nostra és més ambiciosa, però és un acord. Reclamarem, ja deia, com sempre, i ho votarem també com sempre, i ja vam fer-ho amb la taula d'excedents com també es va proposar, que és un altre punt de la moció. Però deixin-me que els recordi una cosa: la pilota sobre la teulada de Madrid va oscil·lant; les teulades fan pendent. Sempre, sempre la pilota a la teulada de Madrid, la societat catalana i el país no els ho permetrà. En algun moment, en algun moment algú perdrà l'equilibri, i en aquest equilibri caurà, i el país li demanarà explicacions de per què continuem rescatant els bancs i no rescatem les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, quan parlem d'aquests temes de pobresa –i la moció d'avui, d'Esquerra Republicana, doncs, fa propostes al voltant de la lluita contra la pobresa–, acostumem a fer un repàs de marcadors. Moltes de les diputades i diputats que m'han precedit en la paraula comenten quina és la situació de la pobresa. Avui hem conegut les dades de l'EPA: en aquests moments més de 900.000 catalans estan buscant feina, 17.000 més en els darrers tres mesos, i les expectatives de creació d'ocupació, doncs, senyor Bosch, vostè sap que no són gaire bones, per no dir que són nul·les. Dades de pobresa, pobresa infantil, de misèria, les compartim, no? És un diagnòstic que compartim tots perquè no ho diem nosaltres, ho està dient la Fedaia, ho està dient la Creu Roja, ho està dient la Unicef, i tots sabem també que és l'atur generat per la crisi econòmica el que està a l'origen d'aquest problema. Fins aquí tots estem d'acord.

Ara, els ho haig de dir, hi ha polítiques antisocials dels governs que també generen pobresa, i Esquerra Republicana de Catalunya, fins fa uns mesos, en aquest diagnòstic també hi estava d'acord. I no és que ho diguem nosaltres. Sobre pobresa infantil i rendes mínimes, el Síndic de Greuges diu que la contrareforma que es va fer de Convergència i Unió i el Partit Popular li ha tret el PIRMI a una de cada tres famílies amb criatures. I això vol dir que deu mil nens i nenes catalanes han caigut en pobresa fruit d'una contrareforma del Partit Popular i de Convergència i Unió a la legislatura passada. Ara, en això, Esquerra Republicana ja no està d'acord, ja s'ha trencat aquest consens que teníem fins fa uns mesos.

Ens passa el mateix amb beques menjador. Senyors d'Esquerra Republicana, nosaltres, quan governàvem, vàrem augmentar les partides de beques menjador. Convergència i Unió ha reduït; més de 13.000 famílies han perdut aquesta beca. Comparteixen això, senyors d'Esquerra Republicana? Perquè aleshores no haurien de fer la moció que ens han fet. Perquè quina moció presenta Esquerra Republicana? Doncs, una moció que és còmoda i confortable per al Govern, però que és decebedora per a les persones que estan patint aquesta situació de crisi, per a les persones que estan en una situació de crisi. Esquerra Republicana no planteja cap compromís urgent al Govern. De fet, si miren la moció, fins i tot s'han oblidat d'instar el Govern; vull dir, és una moció que no insta el Govern a fer res, sinó que sembla que està en una nebulosa.

Nosaltres estem molt d'acord amb els pactes nacionals, quan els impulsava el conseller Cleries i ara quan els impulsa la consellera Munté. Formem part també d'aquests debats i d'aquestes propostes. Però no deixen de ser acords, manifestació de voluntats declaratives; no hi ha cap proposta concreta, no hi ha cap partida pressupostària. Avui el que ens toca en aquest Parlament és fer mesures concretes i urgents contra la pobresa. El meu grup parlamentari ha presentat vuit esmenes; hem de dir que només dues han estat acceptades per part d'Esquerra Republicana de Catalunya,

i comentaré només els punts sobre els quals hem fet esmena.

Renda mínima d'inserció. Renda mínima d'inserció: tenim en aquests moments una ILP, tenim proposicions de llei d'iniciativa, proposicions de llei del Grup Socialista, i Esquerra Republicana, que fins ara estava amb el dret subjectiu i estava pel pagament dels expedients que estaven pendents, ara parla només d'una renda mínima per a casos socials. Fins fa uns mesos sobre això estaven en contra. La garantia de rendes entenem que hauria de ser independent de les problemàtiques socials. Cap urgència a la seva reforma. Senyors i senyores d'Esquerra Republicana, a mi m'agradaria que es tirés endavant la reforma ja i si vostès ho volen haurien de posar també les esmenes que hem fet els socialistes en la seva moció. Espero que la proposició de llei que veurem –esperem– aviat en aquest Ple i que Esquerra Republicana va recolzar, doncs, també la tirin endavant en aquesta votació. Volem dret subjectiu i volem eliminar aquestes restriccions d'accés, i Esquerra Republicana no ens ha acceptat. Sí que hi ha el procés de diàleg a l'acord estratègic; el fet és que la senyora Massana preguntava, aquesta esmena sí que ha estat acceptada, i també l'augment de la transparència en la gestió del PIRMI, que també el senyor Bosch ens ha acceptat.

Amb les beques menjador ens passa el mateix. Vostè, senyor Bosch, creu que no ha augmentat la necessitat de beques menjador al nostre país amb l'augment de la pobresa? Doncs, resulta que vostè diu: «Mantenir o incrementar». Què vol dir «mantenir o incrementar»? S'han d'incrementar els recursos per a beques menjador. És evident que és una moció confortable per al Govern però decebedora per a les persones. El punt 6, la lluita contra la pobresa, el trobem també molt decebedor i, en definitiva, trobem que és una oportunitat perduda, aquesta moció, la lluita contra la pobresa, i que el gir social aquest que ens deia Esquerra Republicana ha servit per donar l'esquena als més febles.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades. Una vegada més estem davant d'una moció que gira al voltant de l'eradicació de la pobresa i les polítiques socials presentada per Esquerra Republicana. Ja ho van fer la legislatura passada, és ben cert, i ara són vostès aquí en circumstàncies molt diferents. Les circumstàncies han canviat, perquè vostès des del minut zero tenen un pacte de govern amb Convergència i Unió i, per tant, ja li ho dic, les coses han canviat.

Vostè, senyor Bosch, en la seva interpellació deia que aquestes qüestions, el tema de la pobresa, hauria de ser o és la màxima prioritat i urgència que tenim a Catalunya, i és ben cert. Nosaltres ho compartim.

Però, tal com vostè diu, que té una urgència prioritària, entenem que l'haurien d'haver pactada ja amb el partit que governa. Però, contràriament, i és el primer punt que vull destacar, aquesta moció és la constatació que aquest Govern no està desenvolupant les polítiques socials necessàries. I, paradoxalment, és la mateixa Esquerra Republicana la que li ho ha de recordar mitjançant mocions parlamentàries. El més dramàtic per a Catalunya és que el Govern prioritzi el full de ruta secessionista marcat per Esquerra Republicana, que no pas el full de ruta social que en aquests moments necessita Catalunya i que estan demanat a crits centenars de milers de catalans que sí, és ben cert, es troben en unes condicions econòmiques més que precàries.

En segon lloc, aquesta moció és una constatació històrica. I per què dic que és una constatació històrica? Doncs, senzillament perquè Esquerra Republicana accepta per bones, assumeix fil per randa les retallades de Convergència en polítiques socials. Només cal llegir el punt 6 d'aquesta moció, quan parlen de mantenir els recursos liquidats del 2012, no ja de les retallades efectuades en el pressupost, sinó les retallades reals que hem patit al llarg de l'any. És a dir, el que abans era negre, ara és blanc i, per tant, donen per bones les retallades aplicades a les entitats del tercer sector, als centres concertats, a les retallades en discapacitat o a la renda mínima d'inserció.

En tercer lloc, en aquesta moció Esquerra Republicana demana molt, reivindica molt als altres, però s'oblida de les competències que la Generalitat ja té en realitat. Per exemple, demana canvis en la renda mínima d'inserció, però són canvis de forma, quan en realitat el que necessitem és un canvi de model. Però, quant als socis de govern, no estan pactant una reforma en aquest sentit? Què hem de pensar que encara no han fet res al respecte? Fins ara ens consta que les úniques propostes han estat de l'oposició i, en aquest sentit, hi ha el Partit Popular de Catalunya i, veient que amb Convergència i Unió no vam poder treure l'aigua clara –recordo que hi havia un pacte per tirar endavant un nou model–, també presentarem la nostra proposta.

Senyors d'Esquerra, demanen molt al Govern de l'Estat i a la Unió Europea, però s'obliden de les competències plenes que tenim en matèria de serveis socials. Un exemple és tot allò que podem fer de les nostres pròpies competències en matèria de política social, comerç i consum per millorar la cadena alimentària catalana i que ha estat objecte d'una esmena per part del Partit Popular i que no ha estat acceptada.

I finalment, i després de veure el contingut de la moció actuen com si en matèria de pobresa i inclusió social no hi hagués una política coordinada espanyola i europea. No saben que existeix una estratègia europea d'inclusió, a la qual hem d'adaptar les nostres polítiques d'inclusió social? D'això vostès no en parlen, quan hauria de ser el primer que s'hauria de tindre en compte, el primer que s'hauria de tenir en compte a l'hora de plantejar aquests tipus de problemes. I, en aquest sentit, nosaltres també, des del Partit Popular, hem presentat un nou punt en què demanem aprovar abans que acabi el primer semestre un nou pla d'inclusió social amb una estructura adaptada a l'estratègia

europea d'inclusió, conjuntament amb les entitats municipalistes, les diputacions, el tercer sector, els sindicats, les patronals i les principals entitats econòmiques de Catalunya. Un punt que ja ens han anunciat, tampoc ha estat acceptat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Bon dia a totes i a tots, també als convidats de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que, òbviament, lluiten també contra les noves formes de pobresa i exclusió social. Algú parlava fa un moment de blancs i negres; aquí el que és negre és la Mare de Déu i el que és blanc és el gorilla, en aquest país que, a vegades, tot funciona al revés, i sentir el PP parlant de retallades no deixa de ser paradoxal, anem a dir-ho així.

Des de la CUP - Alternativa d'Esquerres, i respecte al posicionament sobre les polítiques d'inclusió social i eradicació de la pobresa, les imprescindibles polítiques d'inclusió social i eradicació de la pobresa, donarem suport, suport matisat a la proposta i a les esmenes, perquè no tenim altre remei, però no sense fer abans algunes reflexions.

S'ha parlat d'incapacitat –ho feia quan intervenia la representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, i no era incapacitat el que hi ha hagut durant trenta-quatre anys on la pobresa ha sigut una constant: un 20 per cent de la nostra ciutadania, una ciutadania que no ho és tant en la mesura que està exclosa, marginada o en situació de pobresa severa, relativa o moderada. No és que fos un problema de capacitat; no hi havia voluntat política ni consciència, segurament hi havia abandonament i deixadesa, arrogància i insensibilitat. Passa en un dels temes proposats, amb les beques menjador. Si és molt senzill: les beques menjador o es paguen o no es paguen. És l'únic que hi ha.

Es parla molt d'extrema pobresa i a nosaltres ens agradaria començar a parlar d'extrema riquesa. Una de les propostes contra la pobresa que més s'ha parlat als darrers anys, que era a propòsit de la Marató contra pobresa a TV3, es van recaptar 12 milions d'euros, que era el 0,0001 del que havien guanyat les grans empreses catalanes, entre d'altres «la Caixa». Per tant, prou d'hipocresia i atensem a les desigualtats socials creixents en el món del treball, de l'habitatge, de la salut, de l'educació o de la cultura. Hi ha contradiccions òbvies, perquè amb una mà el mateix sistema precaritzava, i amb l'altra malbarata; es diu incloure, però amb l'altra margina, i aquí hi ha una lògica de vasos comunicants. Avui és 25 d'abril, dia del País Valencià, del nostre sud, però també és el 25 d'abril portuguès. Hi havia una cançó de Zeca Alfonso que es deia *Els vampirs*, que deia: «Ells ho volen tot i no deixen res», una bona metàfora de la troica, i aquí el que hi ha és una transfusió de sang i vasos comunicants. Digueu-nos a qui

rescateu i us direm a qui enfonseu, digueu-nos a qui defenseu i us direm a qui ataqueu.

En matèria concreta sobre les esmenes, donarem suport a l'esmena 8 i 9 proposada per Iniciativa, com som *hackers* de l'impossible, però també alenadors de la memòria, sí que ens agradaria que el primer desnonament i el primer suïcidi de què aquest espai polític que és la CUP va tenir coneixement va ser a finals de 2010; governava el tripartit; a l'Hospitalet, una persona que es deia Miguel, desnonat d'un pis buit d'Adigsa i que després d'anar a serveis socials i no obtenir cap resposta es va suïcidar. Ho dic perquè la constant de la pobresa i la marginació és una fallàcia dir que és d'aquests cinc anys, la pobresa és estructural i és un problema de model.

Els dubtes. No tenim clar quina és la traducció política, pràctica i operativa quan s'aprovi aquesta moció subsegüent, i en què es traduirà demà. Amb una pobresa, com s'ha dit, són 3 milions de pobres als Països Catalans, 1,3 a Catalunya. I altres referències òbvies, al punt 2 tenim una ILP de la renda mínima, garantia que esperem que arribi aviat a aquesta cambra, i esperem, en funció del que han dit avui tots els grups, que s'aprovi. Del 5.b, per fer una paradoxa a la inoperància política, 5.b: «Crear un protocol de detecció entre serveis socials, educatius i sanitaris per detectar infants que puguin patir desnutrició.» Encara no el tenim? Preguntem des de la humilitat. Encara no hi ha un protocol que detecti la pobresa infantil quan Creu Roja diu que és un 25 per cent? I, en tot cas, el problema és de model, d'un model que exclou i margina fa massa dècades. El 20 per cent més ric de casa nostra té el 37 per cent de la renda; el 20 per cent més pobre, el 7 per cent.

I, per acabar, deixeu-nos albirar que els pobres som majoria, que algun dia trucarem a la porta, exigirem que ens retornin no només el que ens correspon sinó també el que ens han robat. La nostra paciència ens fa savis, però tenim tota la vida per desobeir-la.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Li traslladaré tot seguir, després de la intervenció, dues transaccions a les quals hem arribat amb el Grup d'Iniciativa i una amb la qual hem arribat amb el Grup de PSC, i integrariem les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

En tot cas, voldria fer algunes consideracions al voltant de les esmenes de la resta de grups parlamentaris, que em sembla oportú de fer-les. Home, en aquesta vida podem acceptar rebre lliçons de tothom, i és bo que ho fem així, però fer-ho del Partit Popular, que va negociar dos pressupostos amb l'anterior Govern de la Generalitat, i que en cap d'ells –en cap d'ells, i miri

que és complicat que sigui així– hi havia ni una frase, ni una paraula, ni una coma, ni un accent sobre polítiques socials! Home, francament no deixa de resultar esperpèntic. Que, a més a més aquest Partit Popular sigui el que està governant a nivell de l'Estat espanyol i que ha provocat una retallada del 90 per cent de les aportacions finalistes de serveis socials del Govern de la Generalitat, que degui 8.000 milions d'euros al Govern de la Generalitat i que també sigui còmplice d'un espoli fiscal de 16.000 milions d'euros, no deixa de resultar sinó fruit d'una autèntica paranoia.

Igual que també em sembla una paranoia que hi hagin grups parlamentaris que aprofitin una moció que va exclusivament centrada al tema de pobresa, a parlar de qüestions identitàries. Forma part de l'ADN del partits nacionalistes espanyols, com ara Ciutadans i el Partit Popular, que amb una moció que va específicament dedicada a la pobresa estiguin parlant dels viatges del president de la Generalitat a Brussel·les, o que estiguin parlant del dret a decidir o d'altres qüestions. Dóna ben bé la impressió que no saben en quin món viuen, que no saben quin és l'autèntica realitat d'aquest país.

La moció, al nostre entendre representa un avenç significatiu, hi ha qui abans comentava: «És que la moció es queda curta.» Home, que en aquests moments hàgim de demanar que es publiquin les dades d'aquest menjador, significa que això no es feia abans. I, per tant, que durant els anys en què varen governar altres, entre altres, el nostre grup parlamentari, això no ho varen fer. Que en aquests moments es demani també que siguin explícites les dades –val a dir copiant una proposta de resolució del nostre grup parlamentari, la qual cosa em complau–, vol dir que realment la inspiració d'alguns grups polítics ha arribat a la seva fi, realment vol dir que això no es feia. Que hagin d'incloure també en la cartera de serveis socials el tema de la distribució d'aliments, també vol dir que això no es feia. Que estiguem parlant d'un protocol per detectar els alumnes que van a l'escola i que tenen problemes de nutrició, vol dir que això no es feia. Que hàgim d'establir també el mecanisme per detectar o per incidir en aquelles famílies que reben un tall en el subministrament elèctric o d'energia o d'aigua, vol dir que això no es feia. Tot això són avenços concrets, palpables, que es tradueixen en aquesta moció i, per tant, tots plegats també hauríem de fer una certa constricció i assumir allò que no varem ser capaços de fer en el seu moment, començant, ho repeteixo, pel nostre grup parlamentari.

En tot cas, això significa un avenç. Després tindrem oportunitat, a través d'una moció que també presenta el nostre grup parlamentari al voltant de la dació en pagament, d'incidir en un aspecte fonamental, al nostre entendre, com és el tema de l'habitatge, però, ho repeteixo, l'objectiu del nostre grup és incidir en allò que són les polítiques socials d'aquest país, i concretament en el tema de la pobresa, amb el benentès que, en aquests moments, això està estretament vinculat al futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Bosch, em donarà les transaccions? Gràcies.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Presidenta, per demanar votació separada.

La presidenta

Sí, digui'm.

Eva Granados Galiano

Del punt 2, volem votar separatament el primer paràgraf, i també votar separatament el punt 6.

D'acord. Gràcies.

La presidenta

D'acord, molt bé.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, también para pedir votación separada y para que quedase claro qué enmiendas se aceptan, por favor.

La presidenta

Votació separada de..., quins punts, senyor Cañas. Senyor Cañas, de quins punts?

Jordi Cañas Pérez

De todos los puntos, presidenta.

La presidenta

D'acord. Doncs, el que s'ha acceptat és una transacció al punt número 1, que, de fet, és una addició al punt número 1. *(Pausa.)* Senyor Cañas, el punt 1 és tal qual, i després a continuació s'integra una addició que és l'esmena de Convergència i Unió. I del punt 2, hi han dues addicions, que són les dues esmenes d'Iniciativa. *(Remor de veus.)* I al punt 7, l'esmena de Convergència i Unió. D'acord? *(Remor de veus.)*

Senyor Bosch, expliqui-ho clarament, perquè vegin tots els grups quines esmenes s'admeten i quines no.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Veig que no m'he explicat bé; intentaré explicar-ho al conjunt de la cambra.

Començaríem..., partiríem, lògicament, de la nostra moció, i hi integraríem... –perdó: ho dic, perquè després no sabrem què votem, i em sembla que és molt important, a més, en una moció com aquesta–, hi integraríem les dues esmenes de Convergència i Unió, que quedarien assumides i, per tant, formarien part de l'estructura de la moció. I després el que faríem és integrar, però com a punts d'addició, l'esmena transaccionada que hem transaccionat amb el Grup d'Iniciativa, que s'afegiria al punt 1 –i, per tant, tindríem un punt 1 i un punt 1 bis–, i després integraríem també, en el punt 2, dos bisos, que farien referència a les esmenes que hem transaccionat també amb el Grup del PSC –per tant, serien 2, 2.bis.1 i 2.bis.2.

No sé si he estat prou pedagògic, però espero...

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Yo, presidenta, lo que agradecería es que en los tiempos de intervención se aclarasen las votaciones y las enmiendas aceptadas, en vez de calificar a otras formaciones de esta cámara. Y, como no queda claro, y yo personalmente no acabo de entender cuál es la estructura final de lo que vamos a votar, agradecería que se leyese los puntos, como mínimo, que se han transaccionado, de cara a aclarar qué vamos a votar –si a alguien le interesa qué votamos, claro.

La presidenta

El que farem serà... *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar)* –un moment, senyor Rodríguez–, el que farem serà votar punt per punt i, en aquells punts on hi han addicions, les addicions, les farem llegir. D'acord? *(Pausa.)* Senyor Rodríguez? No? Res?

Santi Rodríguez i Serra

No... Ens afegim a la petició, perquè veiem que això de les reunions secretes s'està estenent per la cambra.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació. I votarem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

(Remor de veus.)

No, no, no, no... No, un moment: el punt 1. *(Veus de fons.)* Que és una addició?

(Pausa.)

Comencem la votació amb el punt 1, inclosa l'esmena de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Ara votem l'esmena d'addició al punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 16 en contra i 8 abstencions.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Señora presidenta, le agradecería que leyese... Se lo agradecería.

La presidenta

M'he oblidat de la primera. Passem a les segones? Sí? *(Pausa.)* Doncs, ara passarem a llegir les dues esmenes del punt 2, que són les següents, al punt 2 de la moció: «Iniciar un procés de diàleg amb els grups parlamentaris i agents socials per tal d'aprovar una nova llei que parteixi, entre altres, de les conclusions del grup de treball de l'Acord estratègic del 2010, dels dictàmens del CTEESC i de les recomanacions del grup de treball sobre la pobresa creat pel Departament de Benestar i Família i s'adeqüi a les necessitats de la lluita contra l'exclusió social i la garantia del dret subjectiu, tot abordant de forma especial les unitats familiars nombroses, les dificultats derivades de problemes laborals i les persones amb situacions de cronificació.»

Votem ara aquesta addició.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

Senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Sí, presidenta. El primer paràgraf d'aquest segon punt havia de ser votació separada, però entenc que només hem votat el que vostè ha llegit, i ara hem de procedir a la votació del primer paràgraf –que precedeix aquesta esmena– del punt 2. *(Remor de veus.)* He demanat votació separada, abans, i he dit que el primer paràgraf havia de ser una votació separada, i entenc que ara no s'ha votat. Només s'ha votat el que vostè ha llegit.

La presidenta

S'ha votat aquesta esmena d'addició. Ara anàvem a llegir la segona esmena d'addició, i després votem el punt. D'acord? *(Pausa.)*

El vicepresident segon

Esmena d'addició: «2 bis. Presentar, a través de la Comissió de Seguiment de la Renda Mínima i de la Comissió de Treball del Parlament de Catalunya, un informe trimestral en què es detallin les dades sobre els perfils sociofamiliars dels i les sol·licitants i els perceptors de la renda mínima d'inserció, desglossant els motius dels casos no admesos, tot plegat amb desagregació mensual i comarcal.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta esmena.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Ara votem el punt 2 original. Punt 2 original.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* Abstenció.

Senyor...? *(Pausa.)* No.

Ha estat aprovat per 79 vots a favor, 16 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor...? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 24 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 131 vots a favor.

Votem el punt sisè.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 96 vots a favor i 34 abstencions.

Votem ara el punt setè.

Comença la votació

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 24 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 302-00021/10)

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

(Pausa llarga.)

Senyora Calvet, ja pot començar.

Gemma Calvet i Barot

Sí. Presidenta, diputats, diputades, com vam anunciar en la interpe·llació, avui presentem una moció centrada únicament i exclusivament en el gran crit d'atenció que va representar la sentència del tribunal europeu en matèria de contractes hipotecaris i de la legislació espanyola. Aquest és l'objecte d'aquesta moció: recollir l'apel·lació taxativa, absolutament imperiosa i de denúncia del tribunal europeu, que de forma clara determina que no hi ha una tutela efectiva dels consumidors i consumidores a l'Estat espanyol i que es vulnera la Directiva 13/93 del Consell d'Europa.

La directiva, bàsicament, centra la protecció en els consumidors, en la idea que el desequilibri entre les parts i la no-individualització dels contractes no sigui la característica pròpia dels contractes i, per tant, no s'entri en terreny de clàusules abusives.

La sentència europea va tenir un precedent important, que aquí vull esmentar, que va ser una qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per un jutge català, Guillem Soler, al Tribunal Constitucional, on ja denunciava aquesta manca de tutela en la legislació, pel fet que els consumidors que denunciaven en un judici declaratiu clàusules abusives en els contractes hipotecaris no veien que els seus procediments d'execució hipotecària s'aturessin.

Tot i així, fins que no ha arribat el tribunal europeu no hem viscut la sacsejada que representa en l'ordenament jurídic nostre, i sobretot en l'activitat jurisdiccional, i també pel que fa a la tutela dels drets dels consumidors d'aquests contractes hipotecaris, el moment que estem vivint. La nostra moció pretén recollir aquest mandat jurisdiccional europeu i avançar-nos, en les competències que ens són pròpies –i, en les que no ho són, requerir al Govern espanyol perquè actuï en conseqüència–, amb unes mesures de revisió de l'actual marc del contracte hipotecari, sigui dels vigents, sigui també del marc de l'ordenament jurídic.

Quines són les mesures que nosaltres aquí proposem, i que demanem, en aquest sentit, que siguem capaços des de la política de reaccionar? Tal com s'exposa en tots els antecedents de la moció que vostès tenen, hem recollit una feina i uns antecedents que vénen de lluny.

El moviment de Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, avui aquí present, ahir va presentar-se a Brussel·les, denunciant la situació, i hem tingut ahir la notícia que el comissari europeu s'ha compromès, amb urgència, a elaborar una directiva per als contractes hipotecaris. Per què? Perquè l'Estat espanyol no ha complert amb la tutela dels consumidors ni amb el compliment de la directiva de l'any 93. Aquesta insuficiència ha de ser resolta amb una nova directiva, dirigida únicament i exclusivament als contractes hipotecaris.

Nosaltres demanem que l'Agència Catalana del Consum, organisme propi de la Generalitat, i que a més tenim competències exclusives, per l'Estatut, en matèria de consum, actuï de forma determinant, si escau amb les reformes legislatives pertinents, i aplicant el Codi de consum vigent, pel que fa a la revisió dels contractes hipotecaris i a l'estimació d'aquelles clàusules abusives que en termes administratius hagin de ser revisades.

El Banc d'Espanya, a més a més, ha aconsellat a aquests organismes de consum que actuïn de forma sancionadora amb les entitats de crèdit que mantinguin contractes amb clàusules abusives.

Però a més a més calen mesures de xoc. I és per això que demanem la dació en pagament i demanem que hi hagi una reforma urgent del marc legislatiu hipotecari espanyol per tal que tots aquests judicis declaratius que s'insten, i en què ara, d'ofici, els jutges donen trasllat a les parts perquè aquestes es posicionin, puguin parilitzar els desnonaments.

En la nostra moció anem més lluny: demanem reparació dels danys causats. I això no ho fem per una qüestió ideològica o programàtica, sinó d'estricta tècnica jurídica. Actualment, els jutjats rebran demandes de revisió de desnonaments practicats on el deute encara és vigent i, per tant, el consumidor és afectat per aquell contracte hipotecari mare, encara que ja hagi estat desnonat, perquè fins que no hi hagi liquidació del deute i aquest no prescrigui aquest contracte pot ser anul·lat i revisat.

Per tant, els jutges que ho entenen actuen de forma organitzada prenent acords en les diverses jurisdiccions de l'Estat. Evidentment, si fóssim un estat independent tindríem molta més capacitat de reacció per fer-ho de forma immediata i de forma unànime..., a posar ordre en aquest gran desgavell.

I aquesta és la situació que tenim. Nosaltres ens avancem per imperatiu jurisdiccional, per no desobeir una sentència del tribunal europeu. Però és més: ens avancem perquè és una qüestió d'ordre públic i de drets humans bàsics. El contracte aquí ateny un servei i un dret essencial...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...que és el dret de l'habitatge.

Demanam a tots que aprovin aquesta moció perquè la política estigui a l'alçada... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per defensar les esmenes, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, presidenta. Bon dia, companys i companyes; bon dia a tothom. Creiem que és un bon dia, perquè sempre que s'avança, i s'avança en positiu, s'avança constructivament, s'avança pensant en els que pateixen més, en els que reclamen per part de tots que mirem cap a ells i que els ajudem..., doncs és un bon dia i ens n'hem de felicitar, encara que no ens conformem.

Ho var dir molt bé el conseller de Justícia en la passada interpel·lació: hem de posar l'accent en les persones. Aquest departament, des del principi, s'hi va comprometre, en la primera compareixença, i ho fa. I ens en felicitem. Es va signar un protocol amb l'àmbit judicial, incloent-hi els serveis socials, perquè no és un govern que actua amb departaments estanc. Des d'Habitatge, des de Justícia, des dels serveis socials, es busca ajudar les persones que estan en greu risc de ser desnonades per donar-los una solució; es posen les mesures a l'abast, en col·laboració amb els jutges, amb els procuradors, amb tot l'Ajuntament de Barcelona..., es vol estendre per Catalunya.

I en aquest sentit veiem amb molt bons ulls la interpel·lació que ens fa Esquerra Republicana d'adequar els dictats de la sentència del tribunal europeu al que és la normativa catalana en la mesura que puguem, a la Llei de consum, que ja se n'ha presentat la modificació.

En aquest sentit, també avancem a donar garanties als consumidors, a explicar-los què és el que fan, quant no es poden sobreendeutar..., fixant un interès màxim del préstec que no pot superar el 2,5 per cent legal.

I es tira cap endavant també amb mesures socials i d'habitatge, com ens va dir ahir el conseller Vila, des de l'oficina de la intermediació de l'Ofideute, amb un 50 per cent de casos d'èxit, arribant a 2.600 casos; en els casos de risc de desnonaments, en què han arribat a 3.727 les famílies ajudades; en el cas dels desnonaments efectius, amb ajuts de fins a 3.000 euros; amb un pla de xoc per dinamitzar els habitatges de lloguer, amb la col·laboració del tercer sector; amb la xarxa d'habitatges creats per a circumstàncies d'emergència en aquest sentit, abaixant el preu dels habitatges un 20 per cent. Amb Esquerra Republicana, introduïm mesures per estimular el lloguer, amb bonificacions.

I és així com davant d'aquesta moció nosaltres vam presentar esmenes amb l'interès de millorar-la. No tenim cap inconvenient a dir que retirem l'esmena número 1 i la número 3, perquè a Madrid nosaltres ja ens hem manifestat clarament també per la dació en pagament, tenint en compte i demanant que en el marc de

la intermediació, que per nosaltres hauria de ser obligatòria, s'haurien de tenir en compte aquelles famílies que estan sobreendeutades de bona fe en què la quota hipotecària supera un 40 per cent els seus ingressos. Aquí hauríem d'anar a una intermediació obligatòria, que malauradament a Madrid se'ns va dir que no.

Nosaltres considerem que totes aquestes modificacions legislatives per simplificar els procediments hipotecaris que ens demana la sentència és el que s'hauria de fer. No només en l'àmbit legislatiu i jurídic, sinó també en tots els àmbits. És per això que, atenent la gravetat de la situació, des del Govern català ja es porten a terme totes aquestes mesures que ha anunciat i que és el que reclamen el punt 2 i el punt 3 de la moció, per la qual cosa nosaltres no tenim cap problema a votar-hi a favor.

Incorporar a la taula –i aquesta és una esmena transaccional al punt número 4, que hem acceptat, amb Esquerra Republicana– per parlar dels desnonaments en els casos concrets individuals la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, les entitats del tercer sector, les entitats municipalistes i els departaments afectats no suposa per a nosaltres cap problema, sinó al contrari, un gust de poder intentar trobar solucions concretes i puntuals per a les persones que pateixen.

Instar el Govern perquè modifiqui la Llei d'enjudiciament civil en el sentit d'aplicar la sentència és el que desitgem. Per això també vam votar a favor de crear el Fons social d'habitatge, i no tenim cap problema a incorporar-ho. També ho reiteren els companys d'Iniciativa, i ho veiem una bona mesura.

Aprovar la normativa que tiri cap endavant la suspensió dels procediments –com va dir el conseller molt bé l'altre dia, perquè hi han molts casos en què a pesar que se'ls doni la raó s'arriba massa tard i no es pot anul·lar aquest procediment– trobem que és necessari. I en aquest sentit fins i tot millorem la proposta que ens fa Esquerra Republicana, que ho estenia només a circumstàncies d'extrema necessitat, i en la línia que va dir el conseller de Justícia, atenent no només les circumstàncies individuals, sinó circumstàncies econòmiques, que no tenen per què ser d'extrema necessitat, però que pot ser d'estricta justícia que les tinguem en compte.

Considerem que la normativa s'ha d'adequar a la casuística i que per tant s'hauria de poder aconseguir que aquestes clàusules abusives, quan ja han estat determinades, puguin donar lloc a la nul·litat dels procediments. I en aquest sentit és molt clar i molt gràfic el que va dir el conseller en la passada intervenció, quan diu: «Què és una clàusula abusiva? Doncs allò tan fàcil que s'ha dit sempre: que el que no vulgues per a tu no ho vulgues per a ningú.» Si l'operador bancari no acceptaria aquestes clàusules, doncs nosaltres no les podem considerar bones, en la línia que marca el tribunal europeu. Per aquí va, la directiva europea.

La presidenta

Senyora diputada...

Elena Ribera i Garijo

Gràcies, ja acabo. Per aquesta intermediació i per facilitar les coses a les persones que pateixen, Convergència i Unió està amatent a aquest clam i votarem a favor... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció d'Esquerra Republicana sens dubte és una bona exegesi de la sentència del tribunal europeu. Sí que voldria dir a la senyora Gemma Calvet, amb tot el «carinyo», que no ha calgut la sentència perquè aquest Parlament la legislatura anterior, sense esperar la sentència, adoptés una posició en què s'aborden tots aquests temes a partir de la proposició, que es va aprovar per unanimitat, en què es contemplava la dació en pagament, les clàusules abusives, etcètera, i també s'ha enviat a Madrid. Com també es va acordar que en la Llei de consum, en el projecte, es contemplarien els aspectes de les clàusules abusives.

Vostè avui ha volgut ja limitar estrictament..., diu: «Només hem de parlar de la sentència.» Nosaltres, que votarem a favor de la seva proposició, ens hem agafat a desenvolupar el punt 2 de la seva moció, quan diu que «cal que la Generalitat, en les competències que li són pròpies, procedeixi a establir accions focalitzades de protecció als drets de ciutadania de les persones consumidores i la garantia del dret fonamental a l'habitatge».

Per això creiem oportú, i lamentem que no ho hagin volgut acceptar, que..., el mateix que diu l'esmena que ha presentat el Grup Socialista..., deixem negre sobre blanc que el que cal és aplicar les mesures perquè aquest dret de l'habitatge es faci efectiu en el cas dels pisos buits, que és el que es demana, que és el que hi havia en la Llei del dret a l'habitatge de Catalunya, aprovada, per cert, també pel seu grup parlamentari, de la qual ara sembla que facin fàstics.

Per tant, si no és així –si no és així–, no entenem per què no volen acceptar el que és un clam de les plataformes, que és que es recuperin totes les mesures, les fiscals i també les de foment de l'ocupació i el lloguer forçós, en el mateix sentit que dos grups d'aquesta cambra que varem governar amb vostès proposem..., i no ho deixin amb aquesta ambigüitat.

La constitució de la taula ja estava prevista i acordada, i el que lamentem és que no s'hagi fet fins ara.

Però voldria aprofitar aquests últims minuts... Per tant, nosaltres, evidentment, si no ens accepten les esmenes continuarem fent les accions necessàries perquè es recuperi el tema de la dació en pagament i l'ocupació dels habitatges buits quan hi hagi necessitat d'habitatge.

El president deia ahir: «No, vostès no van fer re.» Escolti, volem recordar –llastima que no hi hagi el senyor conseller de Territori i Sostenibilitat– que en el seu moment la Llei del dret a l'habitatge el que contempla, com volen contemplar ara les mesures fiscals, és que prèviament hi han d'haver mesures de foment, hi havia d'haver un expedient contradictori, s'havia de requerir, i sols en els casos que no hi hagués alternativa d'habitatges de protecció oficial s'aplicava la mesura. I això requeria dues coses: el Pla territorial sectorial d'habitatge, que el Govern de Convergència i Unió es va trobar fet i va guardar al calaix, per definir les zones d'àrees de necessitat d'habitatge, que ja estaven definides i que ara s'incorporaran al decret del dret a l'habitatge, i requeria una altra cosa, requeria el fet que s'haguessin esgotat els habitatges disponibles.

I el molt honorable president es va permetre la frase: «Vostès van arrasar les polítiques d'habitatge de protecció oficial en aquest país.» Saben qui havia arrasat les polítiques d'habitatge de protecció oficial en aquest país? Mirin, el 2004, 2003, quan el tripartit –perquè em sembla que vam arribar-hi tots, però en tot cas Iniciativa hi era, els ho puc assegurar– varem arribar al Govern, els diners dels Fons d'habitatge del Govern de l'Estat es retornaven a Madrid, perquè no calia fer política d'habitatge de protecció oficial. En aquell moment, a Catalunya –parlo de l'any 2003– no s'havien generat habitatges de protecció oficial. I els diners es tornaven a Madrid.

I ara els diré el resum de com hem arrasat les polítiques d'habitatge. Mirin, l'últim any en què el «nefast» tripartit va estar al Govern de Catalunya, en polítiques d'habitatge varem promoure: habitatges acabats de protecció oficial, 6.735; habitatges de nova construcció de protecció oficial, 7.602. Sap què ha fet el «magnífic Govern dels millors» el 2012? 1.638 habitatges de protecció oficial.

Quan varem arribar al Govern, el que s'invertia en habitatge de protecció oficial a Catalunya, tornant diners a Madrid, eren 65,73 milions d'euros. Entre 2004 i 2009 es van iniciar 53.000 habitatges de protecció oficial, 489.000 llars es van beneficiar de 988 milions d'euros amb ajuts a la promoció a l'accés, a la rehabilitació i al lloguer.

Això eren polítiques d'habitatge que evitaven haver d'utilitzar el sistema del lloguer forçós. Però és ara, quan no hi han habitatges de protecció oficial d'iniciativa ni pública ni privada, quan cal recuperar aquesta mesura.

Aquella mesura no era, com vostès ho varen voler vendre, senyors de Convergència i Unió i els seus corifeus mediàtics, una voluntat de sortir de caça, a expropiar. Era una última ràtio, com ara ho vol ser l'impost que volen i que no aplicaran..., fer..., d'acord amb Esquerra Republicana.

Per tant, si hem de parlar d'arrasar, mireu primer qui va arrasar...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...les polítiques socials d'habitatge en aquest país.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, nosaltres compartim en el seu global l'esperit de la moció, hi estem d'acord, tot i que no podem entendre que en el cas del punt 2, on clarament es fa responsable el marc legislatiu espanyol com si fos el culpable de tots els mals que podem tenir com a societat per fer front a la que seria la xacra dels desnonaments i les clàusules abusives, i d'altres, deixem de banda l'esmena que han fet tant el Grup d'Iniciativa com el Grup Socialista, que bàsicament el que volem destacar és que hem de recuperar l'esperit de la Llei del 2007, aprovada també pel seu Govern, en la línia de poder fer l'expropiació de l'usdefruit dels habitatges quan així sigui necessària per sumar altres iniciatives i altres instruments per fer front a aquesta situació. I no entenem que aquesta esmena decaigui simplement pel fet que no se centra o no s'ajusta al contingut de la seva moció, en la línia d'instar el Govern de la Generalitat que insti el Govern d'Espanya a fer possible el compliment de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Considerem que tant l'esmena en aquest cas del Grup d'Iniciativa com la nostra eren plenament compatibles i acceptables dintre d'aquest marc de punts que recull la seva moció. I, per tant, en aquest sentit, doncs, dissentim i lamentem que no s'hi pugui incloure.

Tot i així des del nostre grup parlamentari, doncs, ja hem fet la tasca que creiem que hem de fer en aquest sentit, per no fugir d'estudi, com estan fent vostès, els senyors d'Esquerra Republicana. Hem proposat una proposició de llei per modificar la Llei de l'habitatge, on té competències exclusives, en aquest cas, aquest Parlament, per fer possible aquest usdefruit. De fet, la llei que vam aprovar al Govern tripartit parlava de cinc anys, i nosaltres ara, amb el canvi, la proposició que fem per canviar la llei, hem adaptat la proposta del Govern andalús, que són tres anys, i ho hem reduït a dos.

I, per tant, no podem entendre com aquesta moció, ho torno a repetir, deixa fora una esmena que creiem que complementa molt bé l'esperit d'aquesta moció, el qual compartim plenament, i, evidentment la votarem a favor, tot i que, ho reitero, lamentem que la nostra esmena no s'hagi acceptat, perquè creiem que és plenament compatible i que, evidentment, reforçaria l'esperit general de la moció.

Davant de la xacra dels desnonaments, doncs, la tasca ha de ser conjunta i compartida. Per això nosaltres fèiem referència que era fonamental també, en el contingut de la nostra esmena, coordinar amb les administracions locals tot aquest procés, perquè són les que coneixen de primera mà, quina és la situació en

els nostres municipis, on tenim major demanda d'habitatges i quins són aquells habitatges que a través de la concertació i la mediació amb les entitats, en aquest cas, financeres, que són les que tenen un parc d'habitatges a les nostres ciutats més considerable, en les zones més conflictives o més degradades des del punt de vista social... El primer que hem de fer és instar a aquesta mediació, signar aquells convenis amb aquestes entitats financeres per tal que posin al mercat aquests habitatges; al mercat a un preu que eufemísticament diem que és un preu social, però no és un preu social: és un preu, si som liberals, de mercat, que és el que realment la gent pot pagar a dia d'avui, en els moments complicats.

Què vull dir? Que el que hem de fer i el que hem de propiciar és aquesta mediació perquè aquests habitatges aflorin i es puguin llogar, i es puguin llogar al preu que la gent pot pagar. Perquè sabem que el fet que aquests habitatges romanguin buits en determinats barris de les nostres ciutats pot generar problemes, i vostès ho saben perfectament: problemes d'ocupació, problemes de conflicte veïnal... I, per tant, tots els instruments que tinguem a l'abast ens han d'ajudar a fer possible que aquests habitatges aflorin i es lloguin a un preu social.

I en el cas que així no sigui –i d'aquí la importància d'incloure aquesta esmena, perquè, com he dit, no estem parlant d'un parc d'habitatges de propietaris a títol individual, sinó d'un parc molt ampli de les entitats financeres–, doncs, evidentment, si aquestes no estan per la concertació de fer-lo aflorar, tal com recullen l'esmena del Grup d'Iniciativa i la nostra, fer possible l'usdefruit d'aquests habitatges. Perquè tenim un problema que és real. I el que no acabem d'entendre, com he repetit, és que aquesta esmena no es pugui incloure dintre de la moció.

Tot i així, com ja he dit, el nostre grup, doncs, ja ha fet la seva feina i, per tant, nosaltres ja hem fet una proposició de llei per, en aquell àmbit on tenim les competències –i això no m'ho pot negar, és a dir, que és en tema d'habitatge–, doncs, poder incidir en aquesta mesura, com una més de les que recull el conjunt de la moció. I, per tant, doncs, tot i que el nostre vot serà favorable a aquesta, ens hauria agradat, per part del Grup d'Esquerra Republicana, que hagués acceptat la nostra esmena.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Trobem, d'entrada, oportuna la moció d'Esquerra Republicana per tal de donar continuïtat a l'impacte que hauria tenir i que no té la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre, bàsicament, la descoberta, la gran descoberta que fa el tribunal, però que ha de ser ell qui ho digui, que el mecanisme pel qual s'està procedint a desnonar la gent, a sentenciar les execucions hipotecàries, és un

mecanisme, bàsicament, d'indefensió en general; no només quan hi ha clàusules abusives, sinó que en general és un mecanisme que deixa la persona que ha de ser desnonada en absoluta indefensió i, per tant, en una desigualtat evident.

Si estem parlant d'això, i ho ha estat analitzant també el Tribunal de Justícia, és, bàsicament i sobretot, perquè hi ha hagut milers d'activistes que han precedit les reformes com aquesta que es proposa, milers d'activistes que han vençut una barrera importantíssima en aquest moment, que és la barrera de l'aïllament individual i la barrera de la por, la barrera de sortir de la casuística personal –«sóc un desastre, m'han desnonat, me'n vaig al carrer, és culpa meva, no ho hauria d'haver fet»– i començar a entendre que és un problema col·lectiu que afecta centenars de milers de persones en aquest país i que, a més a més, respon a un negoci o a un robatori organitzat. Organitzat mitjançant un marc legislatiu que el que fa és, bàsicament, dotar els bancs d'un altre instrument per enriquir-se una altra vegada després de la bombolla immobiliària.

En aquest país s'enriqueixen els bancs, recuperen els bancs tots els seus actius mitjançant diversos mecanismes. Un d'ells és, òbviament, amb la col·laboració dels principals partits, a través de l'entrega gratuïta de diners públics que surten, diguéssim, de les nostres escoles, els nostres serveis públics, cap als bancs. Un altre és amb impunitat, és a dir, permetent que banquers culpables siguin declarats innocents. I un altre és a base d'arruïnar els milers de famílies sense futur que es queden sense casa i amb un deute de per vida; per tant, arruïnar trajectòries individuals de per vida.

Aquests milers d'activistes –això ho explico perquè hi ha un punt de la moció que demana la constitució de la taula del pacte de l'habitatge– són, bàsicament, cosits i cosides a multes, perseguits, criminalitzats, insultats; són vetats als mitjans públics de comunicació, i són amenaçats a casa i a les seves vides particulars per les accions de protesta que estan duent a terme. Si estem parlant aquí de dacions en pagament, de la injustícia de la Llei hipotecària, és perquè milers de persones no només estan sortint al carrer i dedicant les seves vides a aquesta lluita i a denunciar aquests robatoris organitzats, sinó que estan patint persecució política en tota regla a les seves vides individuals i sobre les seves famílies. I això cal deixar-ho clar per qualsevol pacte i qualsevol taula del pacte de l'habitatge.

Entenem urgent i entenem que ha de ser el principal capteniment de la coordinació amb advocats i jutges que preconitza la moció, que sigui aturar tots els desnonaments. És el mecanisme en si mateix el que genera indefensió, no pas només aquells que contenen clàusules abusives a partir d'un cert nivell. Per tant, cal aturar tots els desnonaments, cal una moratòria de desnonaments en aquest país que permeti després analitzar-ne un a un tots els casos i veure, a partir de les necessitats socials i a partir de com estava articulat el contracte hipotecari, què es pot fer en cada cas.

Cal, a més a més, i és una demanda bàsica de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, la retroactivitat en l'aplicació de la sentència del Tribunal de Justícia

de la Unió Europea i en l'aplicació de la dació en pagament. Retroactivitat perquè totes aquelles famílies que ja estan en la ruïna, que ja han estat desnonades i que ja tenen el deute de per vida puguin també acollir-se als beneficis o als avenços que es facin en la reparació d'una certa justícia social en aquest robatori organitzat, que és la Llei hipotecària.

Referent, i per últim, a la taula que es vol crear pel pacte de l'habitatge per abordar tots aquests casos, nosaltres ho hem repetit en la major part de municipis on tenim presència, on hem portat aquestes mocions, i ho hem repetit també en el cas dels peatges en la Comissió de Territori de l'altre dia: o hi són els bancs, o s'hi asseuen els bancs, a una taula de negociació, o no té sentit la taula de negociació, perquè ens parlarem entre nosaltres, entre gent que ja coneix la problemàtica de les administracions públiques, entre gent que és incapaç de legislar perquè no té autonomia o perquè no té voluntat de fer-ho, i entre els afectats. O hi són els bancs –perquè tot passa per retirar poder als bancs, tot passa perquè els bancs deixin de guanyar tants diners–, o no tindrà sentit aquesta mesura.

I finalment...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...ens vam declarar sobirans fa quatre mesos, aquest Parlament, i aquest Parlament ha aprovat la dació en pagament i ha aprovat un munt d'altres mesures que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, la legislatura passada Ciutadans va presentar una proposta en aquest Parlament per aprovar la dació en pagament, que també la va presentar i la vam presentar juntament amb Iniciativa i Esquerra Republicana. Aquesta proposta, per cert, està a la Mesa del Congrés, i esperem que es pugui debatre com més aviat millor, perquè és un debat que s'ha produït a altres països, una llei de segones oportunitats, com la tenen a França, com altres països han fet, i, si les entitats financeres tenen segones, terceres i quartes oportunitats, els ciutadans i les empreses d'aquest país també les tenen. I, per tant, nosaltres estem a favor, com vam fer al seu dia, d'impulsar una llei com aquesta, i per això s'ha de debatre al Congrés. Esperem que el Partit Popular i la majoria de la Mesa del Congrés no bloquegin ni segueixin bloquejant aquesta iniciativa en un tema tan important i tan urgent com aquest.

Per altra banda, estem a favor, absolutament, que el Govern d'Espanya i el Parlament, el Congrés dels Diputats, introdueixin les mesures suficients perquè aquells desnonaments que s'estan produint, que no estan complint la legislació europea quant a clàusules abusives, doncs, compleixin amb això.

A nosaltres ens sembla insuficient la llei que ha aprovat el Partit Popular de desnonaments i referent, en aquest cas, a la Llei hipotecària, però també hem de dir una altra cosa: hem de valorar què ha passat fins ara. Perquè aquí, senyora Calvet, estan passant moltes coses i està molt bé venir..., i jo crec que és bo que vostès se sumin a aquells que hem criticat com estan funcionant aquestes entitats financeres els últims anys, però vostès haurien de donar explicacions als ciutadans del que ha fet Esquerra Republicana a Caixa Girona, per exemple, i què han fet els representants dels seus partits, que han estat a favor de desnonaments, han estat a favor de concedir hipoteques, han estat a favor de tot. El mateix, per cert, que han fet Izquierda Unida, PP, PSOE o Convergència.

El problema és que aquí alguns partits polítics i sindicats han estat en aquestes entitats donant crèdits, fent fallida en aquestes entitats que ara rescatem amb diners públics, aprovant aquests rescats, i ara resulta que a veure, a corre-cuita, qui s'apunta més medalles per defensar aquella gent que ha quedat indefensa davant d'aquesta actuació. Responsabilitats polítiques també n'hi haurien d'haver –no només judicials, sinó també polítiques– d'aquells que han estat en aquestes caixes d'estalvi i que han permès el que s'ha permès, amb consellers asseguts en aquests consells d'administració cobrant dietes, votant-hi a favor i no fent res a canvi en aquest sentit.

Per això estem com estem, perquè al cap de..., la majoria de caixes d'estalvi espanyoles, i catalanes en particular, rescatades amb diners de tots, ara resulta que estem pagant amb els nostres impostos... Jo els recordo que, a Catalunya, CaixaCatalunya l'hem rescatat amb 11.000 milions d'euros el conjunt d'espanyols –CaixaCatalunya–, i aquí hi havia senyors de diferents partits polítics, fins i tot algun exministre, eh?, del Partit Socialista; o Bankia, amb un exministre del Partit Popular; o, com deien, gent d'Esquerra, Iniciativa o Convergència... (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor... Home, les diputacions i els representants posats per Esquerra a les diputacions, a Caixa Girona i a d'altres llocs. Cada palo, que aguante su vela. (*Remor de veus.*) Sí, sí, i tant que sí. I aquests senyors no han fet res –no han fet res– i han permès que passi el que passi. Per tant, benvinguts aquells que hem sigut crítics amb l'actuació d'aquestes caixes que hem rescatat amb diner públic.

I una reflexió molt clara i molt de sentit comú: si els ciutadans espanyols en el nostre conjunt estem rescatant els bancs prestant diners als bancs, no podem fer que els bancs prestin diners als ciutadans? Perquè avui el 54 per cent de PIME reben un no per resposta per part de les entitats rescatades amb els nostres diners. Aquest és el problema també, senyora Calvet, i d'això també n'hem de parlar; no només de la sentència europea, també de com les entitats financeres, on hi havien tots els partits o la majoria de partits d'aquesta cambra

asseguts allà votant-hi a favor i cobrant dietes, ara no donen crèdits a les empreses catalanes i al conjunt de ciutadans de Catalunya. Aquesta és la realitat. Ja sé que no els agrada, però la memòria és la que és, i, per tant, alguns, i molts ciutadans, veuen avui com la mateixa entitat que han rescatat amb diners públics és la mateixa entitat que els desnona.

Deia abans, per això, el senyor Fernàndez, que hem de..., perdó, el senyor Arrufat deia que hem de parar tots els desnonaments. Jo crec que hem de parar tots els desnonaments que deixin la gent en una situació d'indefensió; és a dir, els que tenen clàusules abusives, els desnonaments de gent que queden sota un llinar econòmic amb què no pot fer front ni tan sols a omplir la nevera de casa seva –parlem clar–, però, evidentment, suposo que no estaran a favor que al senyor Ruiz Mateos no el desnonin, no? Ho dic perquè com que ha dit: «parar tots els desnonaments»... Doncs, no: la gent que sí que ha de pagar i pot pagar el seu crèdit, que el pagui; i la gent que no pot pagar-lo, com que som poders públics hem de fer tot el possible perquè aquesta gent no sigui desnonada.

Per tant, els recordo que l'article de la Constitució, aquesta que vostès no volen respectar, garanteix l'accés a un habitatge digne, i, per tant, les poders públics hem de fer el que diu la Constitució: remoure tots els obstacles perquè la gent d'aquest país tingui un habitatge digne. I, per tant, tenir un habitatge digne és garantir l'accés a l'habitatge.

Jo els faig una proposta molt concreta: per què no parlem d'aquestes reformes financeres que s'han fet amb les entitats rescatades i d'aquest parc d'habitatges buits..., en els casos concrets de desnonaments que tenim, pactem un conveni perquè aquests habitatges es posin a disposició d'aquesta gent? És molt més senzill. El que passa, que hi ha qui, després d'haver sigut culpable, ara vol matar mosques a canonades. Doncs, la realitat és que sentit comú, seny, garanties a la gent que és desnonada i a les empreses que no tenen crèdit, però també garanties al sistema jurídic i al sistema judicial.

Per tant, votarem a favor d'aquesta proposta, tot i que qui ho proposa creiem que també és part responsable del que ha passat fins ara, tant amb el tripartit com al capdavant d'algunes caixes d'estalvi, i, per altra banda, proposem...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...també –acabo, presidenta– solucions, no només pancartes, sinó sobretot solucions, que ara han estat insuficients tant per part del Govern d'Espanya com per part... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, diputats, mirin, una herència que ens van deixar els governs d'esquerra, precisament, són els desnonaments. El 90 per cent dels desnonaments i llançaments s'han produït abans del 2012. I aquesta és una realitat inqüestionable, empírica, objectiva. Aquesta és una part de l'herència que vostès ens van deixar.

De fet, el darrer any de govern socialista... (*Remor de veus.*) Perdoni, em deixa parlar, senyora...? (*Pausa.*) Quan vostè acabi, jo continuo. Fem-ho així. Continuem? (*Pausa.*) D'acord. Gràcies.

De fet, el darrer any de govern socialista, l'any 2012, es van produir més de 77.000 desnonaments. Per tant, un vell problema que els governs d'esquerra, el socialista en el Govern d'Espanya i el tripartit en la Generalitat, no hi van fer front. I la realitat és aquesta; les dades són les que són.

Per tant, la gran pregunta que nosaltres ens fem és què van fer els governs d'esquerra quan aquest problema es produïa d'una forma tan evident, què van fer. Aquesta és la gran pregunta que ens fem. Quines són les solucions que va aportar l'esquerra? Evidentment, cap.

Miri, la senyora diputada Gemma Calvet s'hi va referir en la seva interpellació, feia referència a dues modificacions legals dels darrers mesos del Govern Zapatero, respecte al sou inembargable i respecte al mínim pel qual una entitat financera es podia adjudicar aquest immoble en subhasta deserta. Per tant, això eren les úniques referències que van poder aportar aquests governs d'esquerra.

I l'altra gran pregunta: què va fer el Govern tripartit quan tot això passava? Gairebé re –gairebé re. I aquesta és la realitat.

Per tant, escolti, senyora diputada Gemma Calvet, amb la mateixa preocupació que jo li pressuposo, nosaltres l'any 2012 vam presentar, vam fer una interpellació i vam presentar una moció que el Ple, el passat 11 d'abril de 2012, va aprovar. Em refereixo a la Moció 90/IX del Parlament de Catalunya.

Què feia aquesta moció? Què reclamava al Govern de la Generalitat? En primer lloc, que exercís totes les seves competències tant legislatives com executives. En segon lloc, que en un termini de dos mesos presentés un pla d'actuació. Vostè l'ha vist, diputada Gemma Calvet, aquest pla d'actuació? (*Pausa.*) Jo tampoc, jo no l'he vist, i estem parlant de l'abril del 2012.

I, en tercer lloc, el que es demanava és que es presentés la modificació del Codi de consum –del Codi de consum–, que ja hauria d'estar aprovada. Aquesta modificació que el conseller de Justícia ens presenta com una gran fita, ara, fa un any que hauria d'haver estat aprovada. I no es va aprovar perquè van convocar unes eleccions. I ha entrat fa pocs dies, el mes d'abril, aquesta modificació en aquest Parlament.

Per tant, escolti, això és la realitat que ens vam trobar. Aquesta també és la gestió de Convergència i Unió: malgrat acords del Parlament de Catalunya, no els han

complert. L'incompliment per sistema. I li fico l'exemple en aquests tres punts de la moció que han incomplert.

Dit això, què va aportar a la interpellació el conseller de Justícia com a gestió? En primer lloc, un protocol d'execució de les diligències de llançament en el partit judicial de Barcelona. La gran pregunta és: per què només al partit judicial de Barcelona? Quan s'estendrà a tot Catalunya? Per què no ho fem ja? –per què no ho fem ja? No ho han fet, ho estan anunciant, ho anuncien molts cops, però no ho han fet encara.

La segona. Respecte a la intermediació entre entitats bancàries i deutors hipotecaris, el que ens va anunciar –i vaig rellegir l'acta– és que buscaven noves fórmules d'intermediació –noves fórmules d'intermediació. Veurem en què es concreta.

I, finalment, la gran fita que ens presentava, que és aquesta modificació de la Llei del consum, del Codi de consum, que fa un any que hauria d'haver estat aprovada i que no ho ha estat.

Miri, diputada Gemma Calvet, miri, malgrat que no compartim algunes de les expressions que vostè utilitza en la part resolutiva, nosaltres, en ares d'aquest consens i en ares de cercar un diàleg, votarem favorablement els quatre primers punts de la moció que vostè ens planteja, amb les incorporacions que vostè ens dirà tot seguit.

Per cert, una constatació, no som molt exigents amb el Govern de la Generalitat. Això és un apunt referent al fet que vostès concreten poc el nivell d'exigència al Govern de la Generalitat.

Respecte als punts cinquè i sisè, escolti, compartim molt de les coses que vostè diu; les compartim tant, que és el que estem fent en el Congrés i en les Corts Generals. El que ens demana, gran part de les coses que vostè demana als punts cinquè i sisè, és que ja ho estem fent, és que les trobem aquí. I vostè deia, diputada Gemma Calvet: «Estem avançant.» No, no, estan arribant tard, perquè això ja està en procés legislatiu, això ja s'està incorporant. Les modificacions de la sentència ja s'estan incorporant a la reforma de la legislació hipotecària. Si vostè ho sap! Vostè ho sap, perquè vostè sap llegir, i aquí s'explica clarament com s'estan incorporant aquestes modificacions.

Per tant, escolti, aquesta és la gran diferència: davant de la inactivitat d'anteriors governs, activitat i reforma legislativa intensa del Govern d'Espanya. Però, a més, mesures adreçades a aquells que estan en una situació d'especial vulnerabilitat, que inclouen, entre altres, la dació en pagament en els casos que preveu la normativa. I a més es preveu que en un termini de dos anys no es pugui fer efectiva l'execució o el llançament de l'habitatge per a aquelles persones que estan en una especial vulnerabilitat.

Tot això, vostès ho saben, que està aquí...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

I, per tant, no podem donar suport a allò que ja estem fent.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta, membres de la Mesa, diputats, diputades, hem fet un esforç màxim per la unitat, avui. I, per tant, tal com els acaben de passar, fins al darrer moment hem aconseguit fer dues esmenes de transacció vinculades a les esmenes que ha aportat Iniciativa per Catalunya, i en part a l'esperit de l'esmena del PSC.

En primer lloc, ens ha anunciat Convergència i Unió que retira la seva primera esmena i la tercera esmena. La segona s'ha transaccionat en el sentit d'incorporar la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca a la taula específica sobre desnonaments. I, en darrer lloc, nosaltres hem acceptat ampliar aquesta casuística a les situacions econòmiques, no a les d'estat de necessitat.

Pel que fa a les addicions vinculades a les aportacions d'Iniciativa per Catalunya, a mi m'agradaria fer-li una resposta al diputat Milà. Miri, vostè sap que jo en privat i en públic li he reconegut el gran mèrit que vostè, com a gran jurista i gran diputat, ha fet pel dret a l'habitatge en aquesta cambra; li ho he reconegut. I és més, en aquesta transacció s'inclou això. Ara bé, el que no podem fer –i vostè és un gran jurista– és, per via d'esmena, derogar una reforma legislativa. Instem el procediment adequat, votem-ho adequadament, revisem la Llei d'habitatge en la reforma omnibus, ens hi podrem trobar, però fem-ho ben fet. El que no podem és, via esmena, derogar una llei. Això no es pot fer.

Per tant, nosaltres avui hem fet a on hem pogut arribar per la tècnica jurídica, que és aprovar aquestes mesures de caire fiscal, social i econòmic i adoptar les previstes a la Llei del dret a l'habitatge dirigides a garantir l'ocupació efectiva dels habitatges. Això no treu que vostès, si volen i ho proposen, o nosaltres puguem revisar la Llei de l'habitatge per incorporar el tema del lloguer forçós amb les entitats de crèdit i amb aquelles que estan especulant. Per tant, si ho fem ben fet, obrim-nos-hi, però en el moment oportú.

En segon lloc, senyor Pere Calvo, disculpi'm –disculpi'm–, hi ha una qüestió de coherència política: vostès acaben de tombar una iniciativa plantejada per la PAH on s'incorporen aquestes mesures –aquestes mesures. És una vergonya que em digui que hi estan treballant.

Jo li demanaria, com a mínim, que humilment no insti el Govern de la Generalitat a fer... –que ara li ho diré–, Déu n'hi do el que aprovem avui aquí, Déu n'hi do, eh? Estem parlant de paralització dels contractes i revisió dels contractes hipotecaris a nivell administra-

tiu; estem parlant de coordinació judicial perquè sigui efectiu el judici declaratiu per a paralització de desnonaments. Això és un abans i un després de la situació hipotecària a Catalunya, un abans i un després!

Per tant, vostè no pot dir que aquí nosaltres no fem res, només aprovar el que demanem al Govern de la Generalitat i desentendre's de les úniques dues mesures que nosaltres incorporem per instar el Govern espanyol, hi insisteixo...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...perquè no tenim competència pròpia.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

Gemma Calvet i Barot

Els agraeixo a tots la unanimitat pel que fa a l'esforç que han fet en el sentit de vot, però els demanaria... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.) Un moment, senyor Milà, un moment. *(Pausa.)*

Senyor Milà?

Salvador Milà i Solsona

Sobretot per contradiccions i aclariments i...

La presidenta

Però trenta segons, no té més, eh?

Salvador Milà i Solsona

És que n'hi ha hagut diversos...

La presidenta

No, no...

Salvador Milà i Solsona

A veure, simplement...

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Molt ràpid. En el tema aquest, tant el Grup Socialista com nosaltres el que els demanem és el que és propi d'una proposta de resolució: dir què instarem o què farem perquè es puguin aplicar aquestes mesures. I sap... *(Veus de fons.)* No, aquí, no, perquè aquí parla de la llei vigent.

Però no volia deixar de passar una qüestió. Escolti, senyor Calbó –o senyor Calvo, que li diuen–, renda bàsica d'emancipació –renda bàsica d'emancipació–, desapareguda; Llei de mesures contra la reforma del mercat hipotecari, vostès i els socialistes hi van votar en contra; les ajudes al pagament de lloguer, els habitatges dotacionals...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Per tant... *(Veus de fons.)* No, però també deixi'm dir-li, en tot cas, perquè també s'hi ha referit, al Grup de Ciutadans que el món no es va descobrir quan vostès van aparèixer, eh?

(Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. El meu nom és Calbó. Ho dic perquè si hi ha algun dubte...

Bé, dit això...

La presidenta

Per al·lusions –per al·lusions–, suposo...

Pere Calbó i Roca

No, i sobretot per les contradiccions...

La presidenta

Però té trenta segons, eh?

Pere Calbó i Roca

Trenta segons. Senyora diputada Gemma Calvet, escolti, som perfectament coherents. Som tan coherents que el que vostè..., la pràctica totalitat del que vostè ens demana està aquí, està en tramitació parlamentària. I nosaltres... I també en el Codi de bones pràctiques es contempla la dació en pagament. És que el govern, el primer govern d'Espanya que inclou la dació en pagament per determinats supòsits on no estava prevista per les parts en el contracte hipotecari és un govern del Partit Popular. Li agradi a vostè o no. I aquesta és la realitat incontestable.

I acabo, senyora presidenta. Nosaltres no hem tombat res; hem permès la tramitació i hem reformat la legislació hipotecària, que altres governs no ho havien fet.

Gràcies, senyora presidenta.

(Gemma Calvet i Barot demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Calvet? *(Pausa.)* Té trenta segons, senyora Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Senyor diputat, comprendrà que en l'àmbit de les entitats de crèdit i ara mateix en la situació respecte a la sentència, no podem parlar de bones voluntats ni de clàusules que no siguin legals.

Nosaltres parlem de llei, dació en pagament per llei –dació en pagament per llei; «bones pràctiques» ara mateix en les entitats financeres, perdoni, és un insult per a la ciutadania i també, lamentablement, així ho hem vist tots plegats, per a la classe política.

Hem d'ajudar el sector bancari a retornar a la responsabilitat social i al sentit últim de la llei, que és el respecte a la dignitat del consumidor.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació. És la moció amb els sis punts, les esmenes transaccionals incorporades al punt 4... *(Veus de fons.)* Tinc petició de votació separada dels primers quatre punts. La resta pot ser conjunta? *(Pausa.)*

Comencem.

Votem el punt 1.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Es pot votar el 2, el 3 i el 4 conjuntament, d'acord? *(Pausa.)*

Votació de 2, 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 133 vots a favor.

Votem ara els punts 5 i 6. Es poden votar conjuntament 5 i 6? *(Pausa.)* D'acord.

Votem 5 i 6.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 18 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 302-00022/10)

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi. La presenta el Grup Socialista. I té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

(Pausa llarga.)

Senyor diputat, ja pot començar.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé. Doncs, gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, molt bon dia... No veig..., perdoni, no veig el temps. *(La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.)* Ah, molt bé. Ah, perfecte, gràcies.

Doncs, comparec en aquest faristol per defensar la moció subsegüent a la interpellació que el Grup Socialista va fer fa dues setmanes; concretament vam interpellar el conseller de la Presidència, el conseller Homs, sobre la necessitat de celebrar una cimera econòmicosocial per adreçar aquells problemes més punyents que són conseqüència de la crisi econòmica i social. I, conseller, encara que segur que la conversa que té vostè ara amb la senyora Rovira és molt interessant, sí que li agrairia... *(Veus de fons.)* No, però és que tinc unes quantes coses a dir-li, i m'agradaria que estigués atent.

Ja li dic clarament que surto amb un estat d'ànim ombrívol. Perquè, d'una banda, tinc una decepció que crec que és una decepció general, perquè Catalunya i, concretament, el seu Govern, doncs, estan demostrant la incapacitat per arribar a acords en aquells temes més bàsics que ens afecten a tothom. I, d'altra banda, el que estic també, a banda de decebut, és una mica indignat, perquè..., després ja li recordaré alguna de les frases textuales que vostè, no fa dos mesos ni dos anys, sinó fa tan sols dues setmanes, va dir aquí, en seu parlamentària, i que ara, a la vista de la moció que el seu grup parlamentari ha presentat –i que entenc jo que vostè segur que ha estat supervisant o inclús elaborant–, doncs, contradiu completament.

Miri, vam presentar aquesta interpellació i ara hem presentat aquesta moció, perquè tots estem d'acord que..., o hi estàvem, estàvem d'acord que és necessari celebrar una cimera econòmicosocial per adreçar els problemes més greus que té Catalunya. I, com sap, aquesta és una iniciativa, va ser una iniciativa del primer secretari del PSC, del senyor Navarro, que el president de la Generalitat de Catalunya va tenir a bé recollir i dir que es faria. Vam fer un primer intent, fa aproximadament un parell de mesos, que no va ser exitós, i vam, nosaltres, considerar que era convenient seguir-hi insistint; seguir-hi insistint, perquè els problemes, malgrat que a vegades parlem d'altres coses,

no han desaparegut. I vet-ho aquí que jo li vaig fer una interpellació fa dues setmanes, i vostè amb un to realment amabilíssim, doncs, va dir que estava d'acord que havíem de seguir-ho intentant.

Ho dic perquè crec que és important. Perquè, conseller Homs, sap què passa? Que vostè, a banda de conseller de la Presidència, és el portaveu del Govern. I, clar, vostè està demostrant una laxitud verbal que a mi, en un portaveu d'un govern, em sembla especialment greu. Perquè, clar, al final vostè també és el meu portaveu, i a mi m'agradaria que el portaveu del Govern, quan diu una cosa, la complís. Això és veritat que depèn del valor que un li doni a la paraula. Jo li'n dono molt. I vostè fa dues setmanes va dir el següent: «Comparteixo, vaja, la idea que la cimera és important i la disponibilitat del Govern, doncs, és de “vinga, tornem-ho a intentar”». També va dir vostè: «Si del que es tracta és de recuperar la idea que proposava el primer secretari del PSC, doncs, la disposició del Govern –ja li ho dic ara– és de “vinga, tornem-hi”». I nosaltres presentem una moció amb tota la bona fe, neutra, on diem simplement que s'ha de convocar una cimera, quins n'haurien de ser els participants, quins són els temes genèrics que s'haurien de discutir, quins són els objectius d'aquesta cimera –que haurien de ser arribar a una sèrie d'acords ben calendaritzats i adreçant mesures concretes–, i, finalment, també diem que hem d'adreçar el tema del finançament autonòmic. I per a la meua sorpresa –perquè jo ho trobo realment surrealista o, si vol una expressió més col·loquial, ho trobo molt gros, el que ha passat– vostès es despengen, després de la nostra moció, amb una sèrie d'esmenes que el que fan és esmenar-ho tot, tot completament.

I, clar, un es pregunta: «Què ha passat en només dues setmanes?», quan vostè, conseller Homs, em diu una cosa i les esmenes que ha presentat el seu grup parlamentari diuen tota la contrària. Jo no vull pensar que vostè no ha revisat això, perquè, a més, em consta que ho ha fet. O sigui que vull pensar, simplement, que en quinze dies, o han canviat radicalment d'opinió, o –deixi'm que li ho digui amb tota cruesa– el que va dir aquí fa quinze dies vostè no s'ho creia o, si s'ho creia, doncs, en fi, no sé com..., té vostè un contorsionisme verbal que és realment notable.

Així que concloc, abans que em renyi la presidenta, doncs, realment dient que aquesta situació és molt lamentable. Hem fet tot l'esforç de bona fe per fer una moció que tots els grups parlamentaris puguin recolzar, i vostè demostra que forma part d'un govern que és incapaç d'arribar a acords en qualsevol matèria –perquè això era una cosa bastant genèrica–, però el que és pitjor: tenim un conseller i portaveu del Govern que diu una cosa i al cap de quinze dies diu la contrària. I això, ho dic sincerament, em sembla molt lamentable.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó,

en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades. Bé, abans d'entrar al fons de la qüestió i d'explicar les esmenes que hem presentat i posicionar-mos, voldria fer algunes consideracions sobre l'oportunitat de tornar a convocar una cimera econòmica i social només un mes després de la fallida de la primera convocatòria. Una primera convocatòria feta també a demanda del Partit Socialista i que a l'hora de la veritat, com bé saben, va decaure, perquè diversos grups d'esta cambra van considerar oportú no participar-hi. Desconec si a data d'avui ha canviat la predisposició d'aquests grups, i desconec si esta proposta que avui presenta de nou el Partit Socialista se fa des del consens amb estos grups o si es fa de forma partidista una altra vegada.

Com bé saben, els diputats i les diputades d'Esquerra Republicana vam votar ara fa uns mesos la investidura del president Mas, i també saben que ara fa un parell d'anys i mig vam votar en contra també de la seua investidura. De totes maneres, la lleialtat i el respecte institucional del meu grup envers la primera institució del país eren, quan vam votar-hi en contra, i són, en estos moments, exactament els mateixos. I, per tant, assistirem sempre, per respecte institucional, allà on el president del nostre país mos convoque, i més si se mos convoca per a debatre i per a dialogar.

I, per altra banda, no deixa de semblar-mos un pèl irrespectuós que esta cambra li enviem al president del nostre país una mena d'instrucció de treball on li indiquem que ha de convocar una cimera, a qui ha de convocar, quins objectius ha de tenir, quins són els terminis, i, a més a més, a darrera hora s'ha acabat de transaccionar una esmena on fins i tot se li acaben apuntant quines n'han de ser les conclusions. Si em permeten una mica d'ironia, a la moció s'introdueixen alguns etcèteres que entenc que són per donar-li un cert marge de maniobra al president, perquè puga decidir alguna coseta.

Tothom té legitimitat de fer les propostes que vulga, que crega oportunes, i cadascú, en la mesura del respecte a les institucions catalanes, ha de tenir..., amb el respecte a les institucions catalanes que crega més oportú. Però al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ni mos trobaran instruint el president de Catalunya, ni mos trobaran desatenent les seues convocatòries.

Fetes estes reflexions sobre les formes, voldria entrar una mica al fons de la moció, i també al fons de les nostres esmenes. Esquerra Republicana entenem que avui, en el curt termini, la prioritat del país passa per garantir que el Govern català disposi dels recursos necessaris per a desplegar les polítiques econòmiques i socials que la majoria d'esta cambra creguem oportunes.

La prioritat nacional entenem que passa per fer un front comú dels grups parlamentaris perquè mos plantem, perquè diguem «prou» a l'ofegament econòmic

i financer que viu lo país per l'acció del Govern de l'Estat. Perquè sense recursos, sense els 4.400 milions d'euros que el senyor Montoro considera que hem de retallar, no farem polítiques. Sense recursos com a molt podrem debatre en esta cambra si hem de retallar molt d'algunes partides o si hem de retallar-ne només una mica.

I per disposar d'estos recursos cal que mos plantem i cal que reclamem un canvi substancial de la política econòmica europea, que faci compatible el control del dèficit en les polítiques d'estímul al creixement econòmic. I avui cal que exigim tots plegats que el Govern espanyol flexibilitze l'objectiu de dèficit i que com a mínim se posicione a un terç del sostre del dèficit que té l'Estat espanyol assignat.

Hem de denunciar, com sempre, una vegada més, l'ofec econòmic aplicat de manera sistemàtica pel Govern de l'Estat a Catalunya, en forma d'un espoli fiscal asfixiant, en forma de l'impagament del Fons de competitivitat, de la disposició addicional tercera o de plans d'inversions no executats a Catalunya, i en forma també de l'avortament de diversos dels impostos que la Generalitat està intentant tirar endavant. El nostre país, com bé sabeu, genera prou recursos per no haver de fer retallades.

Però, més enllà d'esta denúncia de quins són los nostres mals, els orígens dels nostres mals, cal que tirem endavant, i entenem que la prioritat del país avui no passa per fer una cimera. Avui passa per anar per fàena, per anar a barraca.

I, per tant, plantejem i proposem les prioritats que hauríem de tirar endavant. Passen per tres aspectes. En primer lloc, renovar l'acord estratègic a través d'un procés de concertació entre els agents econòmics i socials del nostre país, que permeti definir les bases d'un marc de competitivitat econòmica de Catalunya. En segon lloc, per consensuar un contracte programa que plantege, en el marc d'una futura recuperació econòmica, la reversió d'aquells ajustaments pressupostaris que han tingut major incidència sobre els serveis públics més fonamentals, i prioritats d'aquest contracte programa que han de quedar reflectides en una modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya. I, en tercer lloc, passen perquè mos dotem, perquè el Govern de Catalunya se dote urgentment de les estructures necessàries per a recaptar i per a gestionar tots els recursos econòmics –tots els recursos econòmics– que genera el nostre país, així com –com ahir també explicava el nostre president, el president Junqueras– impulsar la transformació de l'ICF en un banc públic que mos permeti disposar d'instruments econòmics eficients per al nostre país.

Per tant, ni per formes ni per fons...

La presidenta

Senyor diputat...

J. Lluís Salvadó i Tenesa

...donarem suport a esta moció.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, diputats i diputades. Aquesta, certament –ho han dit els diputats que m'han precedit–, és la història d'una cimera no nata. I, pel resultat de la votació que em sembla que veurem avui, serà finalment no nata del tot. És cert que va ser el president, no?, el candidat socialista qui la va proposar en campanya, que així la entomar el candidat convergent, que el després president de la Generalitat va accedir a convocar una cimera, una cimera que no tenia ni pressupost, ni propostes, ni agents socials, i que, per tant, desvirtuava, entenem, el que s'entén per un espai de concertació política, social i econòmica, i, per tant, que desvirtuava l'instrument en si mateix. I és per això que el nostre grup parlamentari es va negar..., de bones maneres, però en tot cas va informar de la no-predisposició de col·laborar o de participar en un espai que no tenia cap utilitat i que no havia de servir per a res.

Hem entès, de les esmenes del Grup de Convergència i de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana, que el Govern, a través de les seves dues esmenes, hi insisteixo, no té cap intenció ara de fer una cimera ni amb contingut, ni amb agents socials, ni amb cap mena de proposta, i que, en canvi, el que sí que pretén fer és vehicular-ho –perquè subtilment ho hem deduït de les seves esmenes, en què coincideixen Esquerra Republicana i Convergència i Unió–, derivar-ho cap a un acord estratègic en què ja es trobaran el Govern i els agents socials que vulguin ser-hi, en noves mesures o en noves reformulacions. De nou un acord estratègic en què tampoc parlen ni de pressupost, ni de compromisos, ni de res de res.

Ens ha sobtat, per això, que el senyor Salvadó ens parlés que intentem..., que adduïm una certa impertinència a l'hora d'exigir al president de la Generalitat fer o deixar de fer algunes qüestions, quan en canvi les seves esmenes van exactament en la mateixa direcció però proposant altres coses. Nosaltres parlem de cimera, vostès parlen d'acord estratègic. Però em sembla que la impertinència..., el que es tradueix, en lloc d'això, és que és iniciativa política. El que els grups en el Parlament fem no és només controlar, sinó també esponsorar el Govern a prendre segons quines iniciatives. Alguns ens en sortim, poc o molt; altres se'n surten molt bé. Però això no és impertinència, senyor Salvadó. Això és fer precisament govern, oposició i treball parlamentari.

En tot cas, el que nosaltres hem volgut aportar amb les nostres esmenes a la moció que presenta el Grup Socialista és contingut i procés. Perquè si fem una cimera –o, és igual, el que vulguin fer: un pacte, un acord, una taula..., el format els el deixem a la seva elecció–, home, que com a mínim serveixi per a alguna cosa. Perquè avui l'EPA ens demostra que tenim 902.300 raons més –que són les persones que no tenen feina

a casa nostra i que volen tenir feina i que volen treballar– per posar-nos a fer alguna cosa amb utilitat, més enllà del nom de la cosa.

Deia: les nostres esmenes aporten contingut i procés. Contingut, perquè sí, és veritat, ens sembla un sense sentit arribar a una cimera sense saber quina és, per exemple, la política fiscal del Govern. Perquè ja sabem que no tenim pressupost, ja sabem que no el volen, el pressupost. Però de moment executem el de l'any passat, i sabem, que ja ens ho han dit, no?, com a mínim forma part del discurs, que hi ha voluntat d'obrir noves figures fiscals. Podem anar a una cimera sense saber quines són ni quina és la voluntat? Podem anar a una cimera econòmica i social..., o asseure els agents socials sense dir-los quines són les reformes estructurals, via la Llei d'estabilitat, via reformes fiscals, via reformes econòmiques, via la mateixa reforma laboral, que avui és el principal instrument de destrucció d'ocupació del país, quines són les propostes del Govern abans de començar a parlar de res? Això és el que demanem, saber a quina taula seiem. Si no, no té cap sentit anar a aquest tipus de cimeres.

I el mateix respecte al procés. Té cap sentit poder fer un tipus de cimera o d'acord d'aquest tipus sense saber de quin instrument econòmic, per tant de quin pressupost, disposa el Govern, i com a mínim que la cimera hi tingui alguna incidència? Sincerament, anar a fer una altra cosa ens semblava, hi insisteixo, un sense sentit.

Per tant, nosaltres hem volgut aportar a la moció que s'ha presentat aquestes esmenes quant a contingut i quant a procés. I és evident, no ens serveix qualsevol cosa. Demanem una modificació de la Llei d'estabilitat, i, és evident, demanem també derogar, o en tot cas incidir en la necessitat de derogar, la reforma laboral, o replantejar-nos i redefinir i fer referència al que significa la negociació tant d'una moratòria dels límits de dèficit vinculada al creixement de l'ocupació com del deute de la Generalitat. Sense aquests condicionants és absurd començar a parlar de res.

I, en tot cas, hi insisteixo, pel que no ens discutirem és pel nom de la cosa. És si la cosa té alguna utilitat. I ens fa l'efecte que la seva decisió de deixar de parlar de «cimera» i ara parlar d'«acord estratègic», excloent no només els partits, sinó en tot cas excloent la possibilitat de control, d'execució, que això es vinculi amb les decisions que es prenen des del Parlament, el que fa és igualar, realment, la cosa.

De totes maneres, nosaltres, evidentment, votem a favor de la moció. I només indicar que les nostres esmenes han estat transaccionades i que s'ha fet arribar el document a tots els grups.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, *consellers*, diputados, diputadas, 6.202.700 personas, de las cuales 902.000 son ciudadanos de Cataluña; 27 por ciento de desempleo; 1,9 millones de hogares donde todos sus miembros están en desempleo. Esos son los datos de hoy.

«Fondo y forma», decía Esquerra Republicana. ¿«Fondo y forma»? No tienen ustedes ni fondo ni formas –ni fondo ni formas–, porque ante una catástrofe humana, social, económica y política, y una urgencia humana, social, económica y política, ustedes hablan de «forma y fondo». Lo que pasa es que en la forma y el fondo de ustedes, del gran problema de Cataluña, que se llama Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, el señor Artur Mas y sus consejeros en la sombra..., es que ustedes no hacen nada. Son ustedes un gobierno zombi –un gobierno zombi–, del que ustedes a lo mejor son el maestro del vudú que anima al cadáver moribundo que se mueve de una forma inercial, mecánica y sin alma. Un gobierno zombi con un maestro zombi. Zombis, zombis que incorporan la parálisis, la inacción, y sobre todo y especialmente la más profunda y absoluta incompetencia a la hora de abordar los problemas económicos, sociales, políticos, en nuestra comunidad.

Porque, mire, estos datos no son datos. Son personas. No son datos, son ciudadanos. Y no son datos, son vidas. Ni datos, ni números, ni estadísticas. Personas. Y ustedes hablan de «forma y fondo». No, ustedes prefieren convocar otro tipo de cumbres, de *cimeres*, las del Consell per a la Transició Nacional, o, pasando el traductor, el *consell de divisió social*, ¿eh?, o el *consell de separació nacional*. ¿Esto sí que es «forma y fondo» correcto? ¿Aquí sí que han estado ustedes estupendos de haberse conocido y encontrarse los lunes aquí, *d'amagatotis*, en estas salitas que hay por aquí, para definir qué...? ¿Exactamente ustedes qué acuerdan? ¿Qué acuerdan, ustedes? Y vienen aquí y dicen: «No...»

Mire, yo no sé si la idea es feliz o no. Lo de las cumbres hay que ponerlo siempre en sordina. Pero desde luego tenemos que ser capaces, como responsables políticos, de transmitir a los ciudadanos que, más allá de la inacción y de un gobierno zombi, este Parlamento hace su trabajo, que es intentar la acción política parlamentaria, ya que ustedes no hacen la acción política legislativa que les corresponde como gobierno. Zombi. Cinco meses sin acción legislativa, cinco meses sin presupuestos, cinco meses sin gobierno. Un gobierno «nini», que ni legisla, ni hace presupuestos, ni hace nada, aparte de hablar. Un gobierno impotente e ignorante, no como insulto, sino como ausencia de conocimiento, de impotencia, de incapacidad, ¿eh? Ignorante y mentiroso, porque solo hace falta escuchar al señor Turull hablando en voz alta en el Pleno, sin que lo adviertan, de pie, no sé si marcando el territorio o qué (*remor de veus*)..., sino que además rompe el principio de la ilustración, aquella pregunta que le hacían a Kant, ¿no? Le preguntan: «¿Qué es la ilustración?» Y decía: «Atrévete a saber.» ¡Atrévase a gobernar, hombre, hagan algo! No solo voten «no» a iniciativas, a iniciativas que tienen como intención

transmitir a los ciudadanos que existe una cierta sensibilidad social, una cierta voluntad de entender qué es lo que pasa, de intentar tomar medidas de una forma consensuada, colectiva, común, que transmita una idea de que los representantes políticos están a la altura de las circunstancias dramáticas y catastróficas que vive nuestra comunidad.

Lo que pasa es que ustedes ya no son la solución. Ustedes son el problema. Son un profundo problema, son el verdadero problema de Cataluña. ¡Quizás es que tenemos que hacer una cumbre sin que ustedes estén! ¡Es que a lo mejor a esa cumbre no tienen que estar ustedes convocados! ¡Es que igual la cumbre la tenemos que hacer los demás! ¡Es que igual la cumbre la tenemos que hacer los partidos políticos comprometidos con los problemas reales de los ciudadanos! ¡Es que igual en la cumbre tenemos que participar aquellos que creemos que es posible cambiar las cosas, o como mínimo que estamos convencidos de que la acción política de un parlamento tiene como intención resolver problemas y no crearlos, como hacen ustedes con su incertidumbre política, con su incapacidad legislativa y con la inseguridad jurídica que transmiten a aquellos que quieren invertir en nuestra comunidad!

Acabo, presidenta. Por eso nosotros queríamos presentar una enmienda a esta propuesta para celebrar un pleno extraordinario. La retiramos, porque hemos llegado a un acuerdo con el Partit dels Socialistes de Catalunya para obligar a este Parlamento a convocar un pleno extraordinario para hablar de reactivación económica. Ustedes no lo harán. Lo haremos nosotros, porque algunos, todavía, y aunque no somos gobierno, todavía, estamos preocupados por lo que les pasa a los ciudadanos y no por provocar problemas en vez de solucionarlos.

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta; *consellers*..., gracias por su atención, limitada, diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió hem presentat una esmena que el senyor Lucena no ha entès, en aquest sentit, correctament. Era una esmena que en el contingut i la intenció del que li suggeríem buscava coses molt similars. Vostè l'ha interpretat com una esmena a la totalitat. No era això, per descomptat. Sí que potser s'ha obviat de dir que no hem tingut l'opció ni de negociar-la. És una mica sorprenent, no? No, no digui que sí, perquè és que no. Com a mínim en el terreny

de les formes, deixi'm dir que jo encara hi sóc, nosaltres encara hi som, i fins ara aquí no ha passat re.

Val la pena, però, que els fem saber que aquesta és una esmena presentada des de Convergència i Unió amb l'afany d'allò que és possible, del que és possible de fer. Perquè del que no és possible de fer, doncs, francament, no?, generar expectatives, llançar uns missatges que després amb aquestes dades precisament que es coneixen avui de l'atur..., no sabem ben bé on ens aboquen... Què és el que és possible de fer, i amb afany constructiu, fugint de la picabaralla dialèctica i, per tant, centrant-nos molt en el que es pot fer. I estic segur, senyor Lucena, que vostès hi són. En el que es pot fer hi són. Amb relació a la reactivació econòmica, a la creació d'ocupació, mantenir l'estat del benestar, fer front a l'atur... Estic segur que hi són. Ara, hi hem de poder ser i hem d'aconseguir ser-hi, en això, una mica lluny de la picabaralla dialèctica, i sent una mica més curosos, ja que tothom apella a les formes, i aquí els únics interpellats..., acaba sent el Govern, els de Convergència i Unió. Doncs, miri, formes per a tothom –formes per a tothom–, perquè la voluntat de fer coses hi és.

Però fixi-s'hi: vostès centraven el tret en el tema de la cimera, i el conseller Homs li va donar garantia que fer cimera, no per fer-la, sinó pels resultats que se'n puguin derivar..., hi som. Hi és el Govern i hi és Convergència i Unió, i estic segur que hi són tots els grups d'aquesta cambra. El problema és que tendeix a interpretar-se que l'èxit de la cimera és senzillament celebrar-la, que la cimera és en si mateixa la finalitat, quan per nosaltres el que és important de la cimera és el que se'n derivi, d'aquesta possible cimera. El que és important és el que se'n pugui derivar.

Home!, siguem una mica justos i no ens fem trampes al solitari, no? Fa només un mes alguns grups no pretenien ni ser-hi –ni ser-hi. No és pas cap bon auguri, això, i fa molt poc. En tot cas, que expliquin ells si han canviat tant tant. Re, fa un mes, només, no hi eren. Els agents socials tampoc hi eren. Els agents socials, i pot tenir la seva lògica, i per tant prenguem-ne nota tots, no volen formar part del pim-pam-pum polític. No volen formar-ne part. I aquesta cimera s'ha anat interpretant, malgrat la bona voluntat i la garantia que li va donar el Govern –no busquem culpables, senzillament ha passat això–, com una dinàmica de pim-pam-pum polític. Perquè potser era més important la foto, la cimera en si mateixa, que no pas el que se'n derivava, que és realment el que és necessari i el que és important. Per tant, partits que no hi volien ser, agents que no hi volen ser, agents socials i econòmics que no hi volen ser; prenguem-ne nota.

I, home, deixi'm que li ho digui tot, perquè jo m'he rellegit tota la interpellació que vostè va fer al conseller Homs. És clar, vostès no es refien de nosaltres. És que ho diu, ho torna a dir. Doncs què vol que li faci? Què més hem de fer? Però, és clar, vostè també ens ha de donar alguna pista de com superem aquesta desconfiança i malfiança. És clar, en el terreny d'uns partits que no vénen, uns agents que no hi seran i vostès desconfiant del president Mas, del Govern de Catalunya i de Convergència i Unió, doncs, escolti'm, en el

terreny de l'actitud –en el terreny de l'actitud– no era massa bon terreny abonat per fer una bona cimera, i ni tan sols perquè en sortissin bons resultats, d'aquesta cimera. Té sentit generar una expectativa com la que es plantejava? Ja en vam tenir l'experiència fa unes setmanes enrere. Té sentit inclús quan dubtem dels resultats comuns que en podrien sortir?

I és davant d'això que nosaltres els hem suggerit tirar de quelcom que vostès coneixen bé, perquè ho van empenyer a l'època del tripartit, i era una bona eina, i volem recuperar i enfortir aquesta eina de l'acord estratègic, un acord estratègic que a més a més els oferim, que no ens van oferir a la seva època, i m'ho recordava ara el diputat Teixidó... El control parlamentari que sigui necessari per fer seguir l'acord, per establir un seguiment acurat de l'acord estratègic. Però és en aquest terreny en el qual el Govern i els agents poden desenvolupar fets i realitats, i no pim-pam-pum polític.

Aquesta és l'esmena que hem presentat, i que en cap cas no altera el que pugui fer allò que diu..., la «cosa», que deia la diputada Camats, que puguin fer els partits polítics. Ja no només un ple monogràfic, com els emplaça algun grup de la cambra; un ple monogràfic que porta per obligació proposar coses, eh?, proposar coses.

Però també hi ha la dinàmica pressupostària. I acabo amb això, senyor diputat. Ja sé que és el seu tema preferit, perquè ha insistit un dia sí un dia també en per què no presentem els pressupostos. I al voltant dels pressupostos es pot discutir molta –molta– de la dinàmica que afecta la reactivació econòmica. És veritat.

La presidenta

Se li acaba el temps.

Oriol Pujol i Ferrusola

Acabo, senyora presidenta. De totes maneres, les preses amb què vostè i d'altres grups ens han empès... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies de nou; bon dia. Per fixar la posició. Votarem a favor, no sé si per fons o per forma, però sí per preavís, perquè en el seu moment, malgrat algunes disfuncions comunicatives, la CUP va anunciar que aniria a la cimera i que hi aniria amb plena voluntat, formalment, del que s'hi anava a parlar, que era de la crisi i com establíem un pla de xoc per sortir-nos-en.

Nosaltres hi anàvem. Pensem que és imprescindible fer-ho, que és imprescindible articular espai de sortida de la crisi. No només del que pot fer el Govern, que òbviament pot fer moltes més coses de les que fa; no només del que fa l'oposició, que òbviament pot fer

moltes més coses de les que fa, sinó que també hi implicàvem tota la societat i tots els espais socials, sindicals i fins i tot culturals, perquè la crisi també és cultural.

Nosaltres hi anàvem amb trenta propostes, trenta propostes que categoritzàvem en tres nivells diferents: les que eren gratuïtes i segurament palliatives; les que eren intermèdies, diguem-ho així, les que amb les mans lligades i els peus lligats, i un esparadrap a la boca, per la troica comunitària, doncs encara, malgrat tot, podíem redistribuir el poc que teníem d'una altra forma, i, finalment, les valentes, que anaven orientades a un canvi de model.

Òbviament, no les podem desglossar en cinc minuts. Però les gratuïtes eren, entre d'altres, algunes que s'han parlat ahir i avui: la moratòria dels desnonaments, les preferents, l'activació de xarxes comunitàries de lluita contra la pobresa, reduir al màxim el malbaratament, per exemple, d'aliments de grans superfícies comercials... És a dir, posar tota la societat en moviment contra la pobresa. Fins i tot també de dinamització de l'accés al crèdit; a les pimes, al petit comerç, a les cooperatives... Perquè no és un problema d'escassetat. Diners, n'hi han. El que passa, que n'hi ha per a altres coses, i un cop més hem de confiar en les nostres pròpies forces.

Les que eren canvis que tampoc requerien segurament noves partides pressupostàries eren polítiques d'innovació tecnològica i social per sortir del cicle de financerització de la crisi i retornar a l'economia productiva, deixar de malvendre el país, reordenar i reajustar la despesa financera i no financera de la Generalitat... Nosaltres som del parer que sí que hi ha a pressupostos. Els pressupostos els té Angela Merkel, els té el senyor Draghi, els té el BCE, i algun dia ens els faran arribar. Aquest és el drama. Però, per tant, hi havia polítiques de reordenament, que algunes ja les vam anunciar en el seu dia. No tenia sentit gastar-se 25 milions d'euros en Microsoft Word quan avui existeix el *software* lliure al nord i al sud; no té sentit el núvol de TV3, no?, retallar per baix i mantenir privilegis per dalt. A partides..., cada partida a què hem anat, cada departament que hem conegut..., hi havia altres àmbits d'aplicar l'austeritat com a valor i no com a política de retallar drets socials. Hi havia política fiscal; hi havia una veritat nòmada, que és que aquell govern que digui que farà 900.000 llocs de treball en un, dos, tres, quatre o cinc anys menteix, perquè nosaltres només coneixem l'economia de guerra, com a motor de generar ocupació massivament. Afortunadament, no serà així. Però, per tant, assumim que tenim un atur estructural, que tenim gairebé 300.000 persones que no tenen cap ingrés i que, per tant, cal activar i implementar altres mesures.

I, també, òbviament, apostàvem per la recerca d'un referent propi, que fos respectuós amb la nostra estructura productiva, amb la nostra estructura social i amb el nostre entorn ecològic; una aposta ferma pels serveis públics i per l'economia social i cooperativa. En àmbits molt diferents, eh?, des de les finances ètiques, que hi ha més de cinc o sis experiències que el que fan avui no ho fa la banca, li costa fer-ho al Govern, pe-

rò sí que ho fan les finances ètiques, activar l'accés al crèdit finalment per reactivar l'economia...

I després venien les valentes, i aquestes ja són més conegudes, per avançar cap a un canvi de model de democràcia econòmica i social al sud d'Europa i per avançar cap a un model d'economia del bé comú i clarament postcapitalista, no? Desobeir el topall del dèficit, que avui també s'ha parlat, els darrers mesos..., desobeir el topall del dèficit fins a aquell punt que faci impossible més retallades; modular amb atreviment i valentia el mercat immobiliari, aquells que han guanyat tant durant tants anys, lligant curt els beneficis dels qui exploten estructures, sigui Abertis, 1.000 milions de beneficis l'any passat, sigui Gas Natural, 1.500 milions... Combat al frau fiscal.

En tot cas, votarem a favor. Esperem que aquesta cimera es faci, sobretot perquè tenim l'oportunitat de fer un refugi del nostre poble i de ser també un mirall per al sud d'Europa i deixar enrere aquesta crisi financeritzada, i finalment dependre de nosaltres mateixos i confiar en les nostres pròpies forces, que és l'únic que tenim. Per tant, també emplacem el Govern perquè convoqui a la cimera no només els partits, sinó tots els agents socials.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, estem davant d'una moció que significa la unió del socialisme, perquè el senyor Lucena..., com deia, és una moció «genèrica» i «neutra», ho reconeixia el mateix senyor Lucena, la qual incorpora les idees d'Iniciativa Verds i del PSOE català, la marca Ciutadans; la marca blanca del PSOE a Catalunya: Ciutadans. O sigui, el senyor Rubalcaba ha posat lletra a aquesta..., també..., moció amb les seves idees.

Bé, a l'acció del Govern de l'acord ERC - Artur Mas, després de cent dies només hi trobem paràlisi, desgovern i confusió. No hi ha pressupostos ni data de quan es pensen presentar aquests pressupostos. Ahir, inclús, vèiem el conseller d'Economia –que avui, per cert, no és assegut escoltant aquesta moció, que parla sobre economia– mofar-se de la no-presentació dels pressupostos. Inclús, vèiem els diputats de l'acord ERC-CiU aplaudir efusivament la no-presentació d'aquests pressupostos d'aquest any 2013. Increïble. No hi ha cap pla de xoc per lluitar contra l'atur i l'atur juvenil; no hi ha cap pla de política de pagaments per lluitar contra la morositat de la Generalitat de Catalunya; no sabem quina reforma es vol fer des del Govern de la Generalitat amb relació al Servei d'Ocupació de Catalunya, la competència del qual és de la Generalitat de Catalunya... Tot això és el que no sabem i el que no hi ha. I el que sí que hi ha són entitats socials que no cobren; farmàcies que no cobren; treballadors de la Ge-

neralitat de Catalunya a qui s'ha tret una paga aquest any 2013; deutes amb universitats; concerts sanitaris i concerts socials que no paga el Govern del senyor Artur Mas, i privatitzacions, inclús, on la mateixa Generalitat diu que s'han fet manifestament malament.

I davant d'això, què diu el PSC? Doncs que es faci una cimera. És aquesta, la proposta estrella del PSC en aquesta legislatura en matèria econòmica. Que es faci una cimera. Que, per cert, és la mateixa proposta estrella en matèria econòmica que tenia el PSC la passada legislatura. Que es fes una cimera.

Vostès, senyors del PSC, encara no han superat el senyor Zapatero. No han superat allò de «a cada problema, un ministeri», a què tant ens tenia acostumats el senyor Zapatero: Ministeri d'Igualtat, Ministeri de «Vivenda», inclús proposta d'un ministeri de joventut... Aquí, com no governen, han passat de ministeri a cimera. A un problema, una cimera. Davant la situació econòmica, solució del PSC? Reunir-se, fer una cimera.

A més, a la moció, és cert que gràcies a les aportacions d'Iniciativa Verds i la marca blanca del PSOE, Ciutadans, hi ha una mica de contingut. Però, és clar, és que vostès parlaven inicialment de reformes estructurals sense especificar cap tipus de reforma estructural. És una moció al més pur estil Pere Navarro, aquell estil de votar a favor, en contra i abstenció en una mateixa proposta, a què tant ens té acostumats aquest anomenat «nou PSC» liderat pel senyor Pere Navarro.

És una proposta «genèrica», la inicialment presentada pel PSC, sense contingut, «neutra», com reconeixia el mateix senyor Lucena. A més té un problema, aquesta moció, que és que, és clar, vostès, inicialment..., el que proposava el PSC podria representar una excusa més per al senyor Mas-Colell per no presentar els pressupostos. Que si el 0,7, que si la Unió Europea, que si Madrid... Ara només faltava que el senyor Mas-Colell digués: «És clar, si no hi ha cimera no hi ha pressupostos.»

Per tant, és clar, jo recomano als senyors del PSC que en lloc de proposar cimeres diguin clarament al senyor Mas-Colell, que està absent avui en el debat d'aquesta moció, que presenti els pressupostos d'una vegada, que és la seva feina, que és pel que cobra i que és per al que va ser escollit conseller; que com a mínim faci el mínim que ha de fer un conseller d'economia, que és presentar els pressupostos de l'any vigent. Estem ja, a dia d'avui, a 25 d'abril de l'any 2013 i no hi ha pressupostos d'aquest any 2013. El que demostra amb aquesta moció el PSC és que un dia més torna a fer de «tonto» útil de l'acord ERC - Artur Mas.

El Partit Popular català, què fem? Doncs, aprofitem aquesta tribuna per exigir al senyor Mas-Colell, que està absent avui en el debat d'aquesta moció, que d'una vegada presenti els pressupostos d'aquest any 2013, que van intentar fer una cimera i van fracassar estrepitosament. Per tant, per fer pressupostos, per negociar un nou model de finançament, per negociar, per millorar, per fer, un pla de pagament a proveïdors per no mantenir l'actual situació de morositat no calen cimeres. El que cal és que el senyor Mas-Colell

i el senyor Artur Mas treballin; que en lloc de dedicar-se a anar pel món internacionalitzant conflictes, parlant de conflictes, que es dediquin a gestionar els milers de milions d'euros de ciutadans de Catalunya que gestionen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, hola de nou. Vejam, em pronunciaré sobre les transaccions. De fet, és una, la transacció que hem acceptat a la nostra moció, d'Iniciativa per Catalunya - EUA –és que no vull dir-ho malament–, i vull agrair molt sincerament la bona predisposició d'aquest partit a l'hora de debatre aquesta moció que hem presentat. Vull també agrair el suport que han expressat a la moció que hem presentat la CUP, Ciutadans i, malgrat el to una mica agre del senyor Coto, que atribueixo al fet que s'ha pres algun cafè de més aquest matí, també el PP.

(Remor de veus.)

I clarament sí que vull denunciar de nou... Bé, el cafè no... Bé, és que com que diu que va anar a dormir tard... Per això ho deia. *(L'oradorriu.)* Doncs deia que...

La presidenta

Senyor diputat, que li va passant el temps.

Maurici Lucena i Betriu

Sí, bé, però és que com que no el veig –no el veig–, presidenta... No, no, aquí no el veig. Ara sí. Doncs deia, per tornar a l'inici de la meva intervenció... Això és la demostració que, com deia aquell famós episodi de l'espai, «Houston, tenim un problema». Perquè aquí hi ha Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que..., amb una cosa que surts al carrer i ho expliques i no ho entendrà ningú. Proposem celebrar una cimera per debatre els problemes econòmics i socials d'aquest país i resulta que Convergència i Unió i Esquerra Republicana l'avorten. Jo ho trobo realment increïble. Ho trobo increïble.

I el senyor Pujol em deia que..., no pensava mai que m'acusessin, a mi, de practicar el «pim-pam-pum polític». Però, bé, suposo que m'hauré d'anar acostumant a sentir-les inclús de més grosses, no? Perquè, és clar, jo quan vaig aterrar en aquest món vaig veure que el club dels desconfiats respecte a Convergència i Unió era molt nombrós, i em costava d'entendre una mica, al principi. Però, és clar, en el fons ja ho vaig entenent. Perquè vostès fan reunions secretes. Ahir ens anunciaven, per sorpresa del seu soci, que negocien el finançament autonòmic. I ho diuen en aquesta cambra i es

queden tan amples. Perquè potser que expliquessin, no?, el finançament autonòmic que negocien. Ho dic perquè se suposa que, en un acte de transparència..., aquest és un tema molt important que li hem reclamat. I, després, també, vostès són un govern que constantment prefiguren el resultat del que volen consultar, eh? I llavors és normal que la gent no se'n refii gaire.

La realitat és que tenim ara mateix, i amb això concloc, un acord d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió que ens impedeix celebrar aquesta cimera. Tota la resta de partits –recordin aquell acudit d'aquell que va en contra direcció per l'autopista i es pensa que són tots els altres– la recolzen. I a mi..., el que em fa la impressió, senyor Pujol, és que ara mateix vostès se senten acorralats, estan desorientats. I el pitjor de tot és que han engegat la màquina de cometre errors. I el problema de la màquina de cometre errors engegada és que aquests errors els pagarem, i molt cars, tots nosaltres. Així que els demano que a futur reconsiderin la seva posició, perquè encara estem a temps de celebrar aquesta cimera que avui vostès no recolzaran.

Gràcies, presidenta, consellers, diputats.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Senyores diputades, passarem a la votació d'aquesta moció, amb les esmenes incorporades per Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Es pot votar conjuntament? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Demaniem votació separada de l'esmena del punt 1.bis.c i de l'esmena número 2.

La presidenta

D'acord. Doncs, votarem... Es poden votar juntes aquestes dues, o no, o per separat? *(Pausa.)* Doncs, votarem primer l'esmena 1.bis.c, i la 2. *(Veus de fons.)* Doncs, 1.bis.c i la 2; la 2, que és la 1 ter, eh? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 71 en contra.

Votem ara la resta de la 1 bis –la resta de la 1 bis.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 89 en contra.

Ara votarem tota la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 71 en contra.

Informe

del Síndic de Greuges corresponent al 2012 (tram. 360-00003/10)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2012.

Em plau saludar en nom de la cambra el síndic, tots els membres del seu equip que avui ens acompanyen i les representacions de les sindicatures municipals, locals i altres. *(Remor de veus.)*

Té la paraula l'illustre senyor Rafael Ribó, síndic de greuges. Esperem uns segons. *(Pausa.)*

Síndic, ja pot començar.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Presidenta, senyores i senyors diputats, membres del Govern, tinc l'honor de presentar-vos l'informe anual del Síndic de Greuges de l'any 2012, que va ser lliurat a aquesta cambra l'11 de febrer, que ha estat objecte de discussió en quatre sessions de la comissió del síndic i que avui culmina el seu *iter* parlamentari en aquest Ple.

He de dir que també he tingut l'oportunitat, com demano any rere any, de conversar sobre aquest informe amb el president de la Generalitat, com a canvi de legislatura amb els membres del Govern i amb els presidents de tots els grups parlamentaris.

És un informe dur, adient amb el context que estem vivint de crisi econòmica i social, i per tant també de crisi de les finances públiques. Però també ho és per allò que ens arriba, com a tots, de desafecció ciutadana cap a les institucions públiques.

M'han sentit dir moltes vegades que el síndic no és un observatori universal dels drets de Catalunya, sinó que és un observatori dels drets que li arriben o que cerca per les situacions que hi puguin haver a Catalunya. I els cerca sempre amb l'encàrrec estatutari que vostès em varem donar, com a institució crítica, investigadora i també col·laboradora.

I els puc dir que enguany, fent servir una expressió molt nostra, se'ns ha girat més feina. I se'ns ha girat més feina perquè només cal veure que en els darrers exercicis, des del 2009, s'ha incrementat vora un 40 per cent la demanda al Síndic de Greuges.

Però precisament cito 2009 per recordar-vos als veterans de l'anterior legislatura o d'anteriors legislatures, però a tothom, que amb governs i majories de colors diferents el síndic ve advertint que s'estan decremant polítiques públiques, s'estan fent determinades opcions que van apropant-nos a malmetre la línia de cohesió social, i això té cada vegada conseqüències més greus i en alguns casos conseqüències irreversibles.

Podem analitzar, com fem a l'informe, tres grans fonts d'insatisfacció política i social, i per tant també de reflex en les queixes que arriben al síndic o en les actuacions d'ofici que hi ha a la institució.

La primera, òbviament, les limitacions pressupostàries, que sovint tenen una explicació diàfana i transparent, no sempre.

La segona, les prioritats que fa lliurement el governant, de l'Administració que sigui, per les polítiques públiques. A qui toca al governant i a les administracions donar les corresponents explicacions.

I la tercera font, òbviament, els casos de mala administració. «Mala administració» és un concepte tan antic com l'*ombudsman* que va crear el rei de Suècia l'any 1809; és un concepte tècnic, però molt precís, per assenyalar quan la gestió és errònia. Aquesta és una tasca per excel·lència dels *ombudsman*, i per tant també del síndic. I recordaran vostès que l'any 2011 el síndic, per exemple, els va assenyalar que la decisió de canviar el pagament de la renda mínima per transferència a xec bancari va ser una molt mala administració, de la qual encara arrosseguem les conseqüències.

O citar una persona al registre civil per a l'any 2017 –se'l cita per al 19 de gener del 2017 i se li diu que, si no hi va, haurà de tornar a demanar la cita; documents d'aquests arriben al síndic– és un cas de molt mala administració. Com és possible que l'any 2013, amb tot el que hi ha de tecnologia, estiguem citant una persona que li fan falta papers de nacionalitat per al 19 de gener del 2017? I, els ho repeteixo, no és un cas únic. Això arriba en aquests moments al síndic. I ja sé que se'm podrà argumentar que si els registradors, que si la reforma de la llei... Perdonin, és un cas de pèssima administració.

Comencem per les limitacions pressupostàries, per la crisi de les finances públiques, pel dèficit. Nombroses queixes acaben amb l'explicació que no hi ha partida pressupostària o que s'ha acabat la que es preveia. I, evidentment, si el pressupost havia fixat un import de partida, quan s'ha acabat la partida no hi ha possibilitat d'atendre la demanda.

Podem introduir, com intentem fer des del síndic, suggeriments que es tinguin en compte les urgències, les prioritats, que es segueixi uns determinats criteris. Pot ser que s'afecti..., quan hi han ajornaments de prestacions socials bàsiques a cinc anys vista, «vostè l'anirà rebent fins d'aquí a cinc anys», quan la necessitat és urgent i immediata. O pot ser que es cobri amb un temps de retard que pràcticament anul·la l'efecte: «Se m'ha concedit una beca, i l'aconsegueixo vora un any més tard que ha acabat el curs.»

En segon lloc, he dit, font de possibles insatisfaccions i queixes, les prioritats en les decisions que es prenen en polítiques públiques, que podrien ser molt properes –dit amb humilitat, com a síndic– a la mala administració.

Hem viscut el 2012 un reguitzell de normatives de l'Estat que condicionen el camp d'actuació dels poders públics a Catalunya i molt en concret de la Generalitat de Catalunya.

Hauríem de començar per una molt discutible –no li pertoca al síndic dilucidar-la–, la famosa Llei orgànica d'estabilitat financera, i tot el que significa d'orientació de la despesa pública. Només la vull citar perquè som tots molt conscients que fins i tot autoritats internacionals de gran prestigi pel que signifiquen els fluxos financers estan demanant canvis radicals.

O pot ser el reguitzell de reals decrets, com el de sanitat, que afecta en moltes parcel·les el col·lectiu universal d'atenció a la salut. O els immigrants, que de vegades han rebut respostes matisades, quan no ben diferents, des del Govern de la Generalitat de Catalunya o des del Govern basc, com és l'atenció en la salut als immigrants.

O el real decret d'educació, quan per exemple preveu la no-substitució durant el període de les baixes en els centres escolars, i això afecta la qualitat de l'educació i la igualtat d'oportunitats.

Via reials decrets se'ns han reduït les obligacions en serveis públics, la intensitat en aquests serveis o el seu finançament.

En el món de les prioritats, com a síndic hem d'assenyalar que notem els efectes del baix diàleg entre l'Estat i la Generalitat de Catalunya. Hi han afectacions de drets que es podien haver evitat si hi hagués hagut més coordinació entre ambdós governs. Recordin, per exemple, els enrenous a l'entorn de l'atenció farmacèutica i dels sistemes de vegades contradictoris en el copagament; un en suspens ara.

O com han afectat les polítiques, de vegades contradictòries, en la reducció de les retribucions salarials de la funció pública. Compte amb la funció pública! Estem baixant la qualitat dels *civil servants*, dels serveis públics, dels servidors públics. I a cap país que vulgui ser modern i a cap país que vulgui ser madurament democràtic l'hauria de deixar sense efecte el fet que anés baixant la qualitat dels serveis públics, sobretot dels protagonistes dels serveis públics. I el síndic vol aixecar una llança en favor del que són els servidors públics a casa nostra. Hem vist a l'entorn de les queixes de vegades actituds, per part fins i tot de persones de lideratge social, de menyspreu cap a la funció pública, que ho considerem gravíssim en el sentit de degradació de quelcom que és molt necessari perquè funcioni el nostre país.

I ho podem dir a boca plena, amb una societat que té l'índex més baix de funció pública de totes les de l'Estat espanyol. I no ho vull comparar amb xifres d'altres democràcies. Atenció, ho torno a dir, amb la qualitat de la funció pública i a veure la funció pública només com un botó pressupostari, que és molt fàcil de prémer i que, evidentment, dona determinades quantitats a l'hora de fer comptes, però possiblement erosiona el que és la qualitat de la democràcia.

Aquest baix diàleg s'ha vist també com afectava les reduccions acumulades en prestacions socials, i sobretot en impactes en col·lectius més desafavorits, com poden ser els dependents amb malalties cròniques. Algunes d'aquestes mesures, com les que he citat al principi de part del Govern de l'Estat, estan recorregudes

al Tribunal Constitucional i caldrà veure com s'hi pronuncia, però és evident que la decisió de determinar quina és la despesa pública correspon als poders públics, no pas al síndic. Sí que li correspon al síndic demanar el ple respecte quan es prenen aquestes decisions, el ple respecte als principis constitucionals i estatutaris de transparència, de pluralisme, d'igualtat, de proporcionalitat. De vegades podia semblar que la reducció de la despesa ve forçada per normes europees o per decisions europees o de l'Estat. També n'hi han per decisions de la mateixa Generalitat i de vegades amb molt poc suport normatiu o de lleis al darrere.

De vegades ens trobem amb les queixes que s'han pres decisions executives amb una pretensió organitzativa però que segurament haurien requerit major consolidació en el pla normatiu, com, per exemple, la manca que encara tenim de normativa pròpia en el sistema d'atenció a la dependència; com, per exemple, en els procediments dels ERO en el sector públic a Catalunya; com, per exemple, tot el que significa les esperes sanitàries i la seva encara consolidació. Caldrà valorar tota mesura d'estalvi i de reducció pública també a partir dels drets i com afecten els drets. Com afecta la baixada de prestacions mínimes de dependència, les obligacions de copagament, la desaparició progressiva de les beques menjador i, paradoxalment, per què no –com deia fa pocs dies, amb molta raó, la consellera de Benestar–, per què no introduir el criteri de renda amb un sentit progressiu en determinades prestacions? Encara tenim alguna d'aquestes prestacions on no hi ha cap diferència segons renda, quan els mateixos que les proveeixen estan argumentant que hi ha una manca de recursos públics. Tota reducció de despesa normativa o executiva s'hauria de valorar en funció de la proporcionalitat dels seus efectes sobre la igualtat, l'equitat i, especialment, sobre els col·lectius més vulnerables. Estem expulsant gent dels serveis públics. Això podria ser també mala administració, no només el que encara arrosseguem de cua i no pas petita, d'anar ordenant les rendes mínimes d'inserció a partir d'aquella decisió tan errònia del 2011.

El síndic vol comunicar a aquesta cambra, a Govern i a oposició, que calen canvis i redreçaments. Sembla com si hi hagués una mena d'encotillament, de por a tenir en compte aquestes urgències socials; sembla com si hi hagués una por a canviar la tendència. Alexis de Tocqueville deia que això era el major error democràtic que podien cometre els governants. Demano al Govern i a l'oposició que busquin molts més acords i molta més unitat per canviar polítiques a fons en tots aquests camps, perquè afecten la democràcia. Deia que és un context de crisi social, econòmica, financera, pressupostària, però també democràtica, de creixent desencís, que també arriba al síndic. I no em vull referir al que té més valor mediàtic, la corrupció, o les propostes que es varen fer quan el president de la Generalitat ens va convocar als diversos organismes de control a repassar què calia fer per fer-hi front. I el primer que caldria fer és prestigiar el que és públic, és prestigiar aquells milers i milers d'homes i dones com vostès, de tots els colors polítics, que estan fent a Catalunya més hores que un rellotge en servei de l'in-

terès general i que, de vegades, queden sota l'ofuscaió de determinats mitjans, determinades formes que apareixen als mitjans que cobreixen el que és el prestigi del quotidià. Tenir la valentia de fer molta més explicació transparent de què serveix l'interès públic i el servei públic; tenir la valentia de reconèixer el que en crisi encara cobra molta més importància, totes aquelles organitzacions socials d'una societat que té un teixit social molt ric, que estan contribuint com mai a pal·liar els efectes de la crisi, des dels que cobren pensions fins a totes aquelles organitzacions que fins i tot ens arriben com a objectes de queixa, perquè no han rebut les corresponents transferències i que s'esmercen a continuar en determinades tasques tan necessàries per a la nostra societat.

Però no, el creixent desencís també té una arrel que potser no li hem sabut treballar a fons: la indignació per la manca de respostes clares, concretes i ràpides als problemes que es presenten, i l'exemple paradigmàtic és el dret a l'habitatge. La societat ha anat pel davant dels poders públics en plantejar el que significa l'incompliment d'un dret constitucional bàsic com és el dret a l'habitatge, o un de molt concret per als poders públics i per a les institucions com aquesta cambra, el dret d'accés a la informació. Què ens arriba al síndic quant a volum de feina i quant a característiques d'aquesta feina, abans de donar-los exemples concrets? L'any 2012 hem tingut 8.231 queixes, 155 actuacions d'ofici, 16.667 consultes, hem atès 38.468 persones, hem aconseguit que el 94 per cent dels casos on hem fet recomanacions les administracions o les empreses privades que donen serveis d'interès general les acceptessin i hem aconseguit que, d'aquest 94 per cent, per evitar l'efecte bumerang, que al cap d'uns mesos tornessin, el 93 per cent ja s'hagin complert. No hem tingut una sola obstaculització –i utilitzo la terminologia que vostès van elaborar en fer la Llei del síndic–, cap demanda d'informació ha estat objecte de no-resposta. És el segon any que ho puc dir i ho crec molt important.

També podria dir que els *ombudsmen* que van molt per davant nostre, de societats que van per davant nostre, també han aconseguit un cent per cent d'acompliment de recomanacions; ja hi arribarem, però, hi anem caminant. Hem aconseguit que les tres administracions que no eren col·laboradores, segons tenen vostès a l'informe lliurat al febrer, puc dir avui amb orgull i amb honor que ja no són no col·laboradores, que han complert amb els seus deures. Han vist vostès que enguany el tema més important de queixa ha estat tota la problemàtica dels serveis socials, rendes mínimes, autonomia personal, serveis socials en general. En segon lloc l'Administració pública, temes de coacció, temes de notificació, etcètera. En tercer lloc, els temes de consum, aquí molt crescut per les qüestions de l'entorn de les contractacions o de les preferents. Ho poden veure en el quadre corresponent com continua aquesta classificació.

Els podria donar exemples petits, i els en vull donar. Els podria donar centenars i centenars, però que reflecteixen què passa, comencem per un que sembla molt exagerat: una dona de cent anys que demana un canvi

d'especialista; li diuen que també ha de canviar de metge de capçalera; ella diu que vol continuar amb el seu metge de capçalera; intervé el síndic i els poders públics li donen el canvi d'especialista, una bona pràctica per part del Govern. O aquell que ha perdut..., un noi jove que ha perdut la T-12, que li estan trigant dies i dies a donar-li; té ingressos mínims; no pot anar ni a escola; intervenim i TMB, en vint-i-quatre hores, li facilita la tarja. O aquells que corregeixen errors, com la Guàrdia Urbana, que va retirar unes bicicletes de forma errònia, les va destruir per considerar que estaven mal aparcades; s'adrecen al síndic i al poc reben la indemnització. Moltes qüestions mediambientals, moltes qüestions d'accés a la informació, com l'accés a inspecció de treball, que per una falsa utilització de la protecció de dades no volien donar transparència a l'actuació. S'intervé i es soluciona. Com les consolidacions de grau a la funció pública, com és aquells que han de rebre diàlisi en una ciutat diferent de la seva; no reben percepció pel transport, s'intervé i s'aconsegueix. Com les millores en els seguiments dels processos postadoptius, o els canvis de visites, de règim de visites a infants tutelats, o l'ampliació de franges horàries en aquestes visites per compatibilitzar-les amb horaris escolars, o com s'ha fet amb reserves de places en zones concretes com Ciutat Vella, o tota mena d'impagaments per quotes exagerades que poden negar serveis concrets que, si no es donen, poden ser discriminatoris per als alumnes, com poden ser les colònies, o com canvis en zonificacions, com es va fer en algunes ciutats, que han beneficiat molt el sistema d'ingrés.

Els podríem explicar, com jo dic «carinyosament» als meus amics guionistes de la televisió, el que arriba a la porta de Lluís Companys número 7, que deixa com un joc de nens les sèries televisives que ens les volen recargolar com drames socials. El gran drama de l'habitatge, portem un any i mig el síndic treballant d'urgència amb el Tribunal Superior, amb la fiscalia, amb l'Ofideute del Govern, amb Càritas, amb entitats financeres, amb col·legis d'advocats i notaris, per trobar propostes que s'afegeixin a la munió de qüestions que s'han tocat per fer-hi front. I els recordo que ja fa molts anys el síndic va presentar en aquesta cambra un informe monogràfic sobre el dret constitucional a l'habitatge. Vàrem aconseguir que en els pressupostos del 2012 s'introduïssin algunes de les recomanacions del síndic, i estem lluitant perquè es modifiqui la Llei d'hisendes locals pel que és l'impost de la plusvàlua. És absurd que qui ha de tornar l'habitatge per pagament després hagi de pagar una plusvàlua superior a l'import que no ha pogut pagar pel qual ha de retornar l'habitatge. He de dir que hi han ajuntaments, com el de Barcelona, que han arbitrat mesures com una subvenció que, si bé no anul·la la plusvàlua, serveix per compensar la plusvàlua, i convidem tots els poders locals a l'espera que es pugui fer aquesta reforma, que segueixin per aquest camí.

Vàrem proposar, i continuem insistint com corredors de fons, que si es va a rescatar bancs es vagi a rescatar persones, si es crea un Sareb, un banc dolent, el qual ha conegut una reducció del 54 per cent dels anomenats tòxics immobiliaris, per què no fer reduccions

similars a les persones que tenen els deutes, i sobretot, per què no dedicar un 30 per cent d'aquest parc immobiliari rebut a lloguer social, administrat per comunitats autònomes o per poders locals, per pal·liar el problema de l'habitatge. Hem proposat la solució alemanya o francesa, tan senzilla com les comissions de sobreendeutament per resoldre de forma amistosa, amb múltiples solucions, aquest problema tan angosant.

Podria entrar a fons en tota la temàtica de la infància, que ha estat ja objecte de debat en aquesta cambra, a l'informe que vàrem presentar sobre la pobresa infantil. Hem demanat durant tot l'any 2012 que la política social prioritzi la lluita contra la pobresa infantil. La despesa en protecció social a casa nostra té nivells baixos d'eficàcia a l'hora de reduir aquesta pobresa. Mentre que la despesa en protecció social permet reduir, en el cas de la Unió Europea, el 45 per cent de la pobresa infantil, que passa d'un 37, d'una taxa del 37 per cent abans de les transferències socials a una del 20 per cent després de les transferències, a Catalunya la reducció de la pobresa infantil per efecte de la despesa en protecció social és només del 27 per cent; hem passat del 33 al 24. Som prou ineficients comparats amb Europa en aquesta lluita.

I no solament en aquesta lluita, com hem demanat canvis per reforçar la igualtat d'oportunitats en el dret a l'educació. Ho hem plantejat amb el tema del menjador, amb els ajuts de material escolar, amb les quotes o taxes per accedir a ensenyaments no obligatoris, al preu públic per matriculació en cicles formatius de grau superior o –i no pas perquè sigui l'últim el menys important– que continua existint un fenomen greu, puntual, però greu, de segregació escolar. El país que va saber enfocar amb gran encert una determinada política per evitar la divisió a les escoles avui té un problema de guetificació en alguns centres, de segregació escolar, que continua existint i que vulnera la igualtat d'oportunitats. I sent un problema viu, hauria de posar-se en primera línia de les preocupacions. La consellera d'Educació diu que es redueix. Jo he lloat ajuntaments com el de Vic, com el d'Olot, com el de Mataró, que aquells que ja fa moltíssims anys –i cito ajuntaments de colors molt diferents, i amb alguns alcaldes que ja no hi són– varen començar a demostrar que amb mesures concretes es pot pal·liar.

El que he citat ja de qüestions a l'entorn de les prestacions de renda mínima o dels retards en els seus pagaments, fins i tot en aquelles que es van interrompre erròniament o amb retard en resolucions d'expedients. Els podria citar com a exemples importants del 2012 matèries a l'entorn del concepte de seguretat ciutadana. Continuem demanant com a Síndic de Greuges la suspensió de l'ús de pilotes de goma fins que no es demostrï quin ha de ser el model més idoni de seguretat pública a Catalunya i amb quins mitjans s'ha de comptar. Com celebrem que es comenci a practicar la via de la identificació dels Brimo o dels ARRO. Evidentment que volem valorar amb calma com és la mesura que s'ha anunciat i com es pensa aplicar. I com celebrem que ja s'hagi entrat, i feia anys que ho de-

manàvem, en la concepció i en la creació d'unitats de mediació.

I permetin-me que acabi amb el darrer exemple, el d'un dret molt important que seria bo que tinguessin capacitat de regular-lo de la forma més positiva i atrevida possible: el dret d'accés a la informació. Països comparables a Catalunya són avui els que van al davant en el concert mundial en aquest dret i que va en paral·lel a com han millorat les seves democràcies i com han millorat fins i tot el diàleg de democràcia en problemàtiques socials. No és un dret de laboratori, no és una galindaina a afegir a la llista de drets constitucionals, no és un dret per anar a caçar el corrupte; no caiguem en la pressió falsament d'alarma social, per a això hi han molts altres mitjans i tenim moltes previsions per donar transparència a la contractació, als concursos, etcètera. És un dret d'activació democràtica i que estem negant a la ciutadania. Espanya i Catalunya són els vagons de cua de l'Europa democràtica –afegeixin Liechtenstein, Andorra i Xipre, em semblen per complir amb aquest dret.

Ahir el síndic de greuges fou citat a comparèixer a la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats, que està elaborant aquesta llei a les Corts Generals, i els explicava com l'any 2010 vàrem reunir a la institució del síndic i varen ser convidats tots els parlamentaris d'aleshores a una trobada amb els comissionats del Regne Unit, amb els comissionats d'Àustria, Eslovènia, amb la gent que té l'experiència irlandesa, amb Access Info, amb els millors experts que hi ha a casa nostra, i d'allà va sortir un informe que va ser presentat en aquesta cambra i que ha estat debatut en aquesta cambra. Són tres principis elementals: el dret d'accés a la informació és un dret subjectiu, per a tothom, sense exclusions, sense motivacions, per accedir a tota informació pública que estigui en una institució pública o privada; si és informació pública, no hi ha d'haver limitacions, i les que hi ha d'haver, com diu el codi europeu, han de ser les mínimes i excepcionals. La norma universal ha de ser l'accés, l'excepció molt taxada ha de ser el límit, evidentment, de protecció de dades, que ho tenim prou consolidat, o de seguretat. És un dret que s'ha de regular per llei i que ha de regular els instruments per a la seva aplicació proporcional; i és un dret que demana una autoritat autènticament independent per controlar com resoldre els conflictes possibles. És un dret que ens serviria per interessar a tots davant de la desafecció per la democràcia.

Diu Pèrcles que els inútils són els que no s'interessaven pel que és públic; en democràcia, diu ell, no es pot considerar a ningú inútil.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor síndic, per la seva exposició. Ara tenen la paraula els grups per fixar la seva posició. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Josep Andreu.

Ja pot començar.

Josep Andreu Domingo

Presidenta, senyores i senyors diputats, benvolgut síndic i síndics de pobles, viles i ciutats del nostre país que ens acompanyeu, avui, aquest matí, han portat en aquesta cambra a primera hora el tema de la pobresa, dels menjadors escolars, del PIRMI. El segon tema que hem tractat han estat els desnonaments i el parc d'habitatges buits. Abans de la intervenció del síndic hem parlat del pacte pel treball. Potser la intervenció del síndic hauria hagut de ser a primera hora, a les 9.30 del matí, perquè se'ns hauria encomanat a tots els grups aquesta unitat, aquesta generositat entre tots que ens reclamava el síndic per sortir de l'atzucac que viu en aquests moments el nostre país. Crec que ens ha faltat entre tots una mica d'aquesta voluntat que ens reclamava avui el síndic.

Tenim per davant un greu problema: amb menys diners hem d'arribar a més famílies, a més gent i a més problemàtica. I això serà difícil, difícilíssim per part de tots, perquè també som conscients que hi han certes línies vermelles, hi ha cert estat de benestar que no podem trepitjar, que no podem deixar que arribin a totes i cada una de les persones i de les famílies que ho necessiten en el nostre país per no quedar despenjats. No tot depèn del pressupost i de quant, en el nostre pressupost de la Generalitat, posem en aquelles matèries més socials; a part del pressupost i per arribar a tothom, serà necessari poder elevar la xifra de dèficit, serà necessari que aquest espoli fiscal real que pateix Catalunya desaparegui i que les transferències de l'Estat en matèria social, ja sigui el SOC, la immigració o la dependència, l'Estat espanyol sigui lleial, no faci les retallades que està aplicant i, a més a més, que ens pagui amb promptitud i amb rigor. Només en el conjunt de totes aquestes voluntats podrem fer que no hàgim de trepitjar cap línia vermella i que no quedi ningú del nostre país exclòs de les necessitats reals que puguin esdevenir.

Miri, síndic, ha parlat de la funció pública i del gran esforç de molta gent com nosaltres i de l'interès general, que molta gent hi pensa i ho té present, però jo també vull fer aquí i avui una alabança de la societat civil, de totes aquelles entitats, de tota aquella xarxa social tan mallada i tan atapeïda en el nostre país, des de les Càritas de cada població a les entitats d'espai que fan tant i més, potser més que el que fem els partits polítics, per mantindre la cohesió social del nostre país.

Ens heu parlat, síndic, de la informació, del dret a la informació i de la transparència absoluta. Completament d'acord. A nivell de Generalitat, a nivell de totes les institucions i a nivell d'ajuntaments, és necessari que donem tota la informació amb tota la transparència en tots els àmbits. No pot ser que ens emparem en societats públiques en què hi ha una certa opacitat en la transmissió de dades, de les dades més significatives. Ens parlàveu de l'habitatge, d'aquest flagell dels desnonaments. Aquest matí en parlàvem, hem de fer un esforç més gran tots, tots, els que sustenten el Govern i l'oposició, perquè aquest és un drama social extraordinari i hem de ser més eficaços, perquè a cops tenim habitatges públics de la Generalitat o dels ajun-

taments i els tenim buits, i això aquí no pot ser, s'ha de corregir immediatament.

Ens parreu de la infància com a prioritat absoluta. Sí, hem de combatre amb tota intensitat la pobresa infantil, quelcom més hi hem de fer. I en educació, aquestes línies preocupants que es donen dels Erasmus que no es paguen, de les beques menjador, dels menjadors escolars. Mireu, hi ha moltes coses que si no ho fa la Generalitat, que és qui en té la competència, al final ho hem d'acabar de fer els ajuntaments, però ho hem de fer davant d'aquests temes d'aquesta sensibilitat. Heu parlat de les forces de seguretat, a veure si entre tots trobem un model per fer pròxims, per fer estimats els cossos i forces de seguretat de la Generalitat de Catalunya, els Mossos d'Esquadra en particular.

Vàrem parlar també, en les dues sessions en comissió en què ens vau presentar l'informe, de llengua i cultura. Ens vau advertir que teníem un greu problema amb la normalització lingüística en la justícia. Ens vau dir que tots els ajuntaments als quals s'ha requerit que donessin informació en la llengua castellana, tots, tots han complert, i jo, com a vicepresident de l'Associació de Municipis per la Independència, n'estic molt orgullós.

També ens vau dir, però, que cap de les peticions que heu fet a la Delegació del Govern i a les subdelegacions del Govern han tingut una resposta. Veiem, doncs, en aquesta cambra, que tant se parla, qui és el que està disposat a la convivència i a la tolerància i qui no.

Parlàveu en comissió, també, de les preferents. Ens vau dir que les preferents de certa caixa, concretament Laietana, les vau enviar a fiscalia. Jo li demanaria que no d'una sola caixa, que de totes les caixes que han fet preferents i han introduït preferents a gent que no en tenia la informació, de totes –de totes–, ho porteu a fiscalia.

Vau parlar del tema del medi ambient. Ens parlàveu del dret dels ciutadans a viure sense soroll, ens parlàveu dels habitatges turístics, ens parlàveu de la legalitat urbanística, i jo com a alcalde us he de dir que teniu tota la raó en tot allò que ens vau asseverar i que depèn bàsicament de la legislació de l'àmbit municipal.

Ens parlàveu d'immigració. Jo considero que tenim una sort enorme i, gràcies als molts esforços realitzats, a pesar de la crisi hi ha una convivència en el nostre país exemplar. Però, si no rebem les aportacions que en el seu dia ens donava l'Estat i que han estat dràsticament reduïdes, poques polítiques podrem fer d'integració des de la Generalitat i des de l'àmbit municipal.

Us vau referir també a la salut, a les llistes d'espera, al dret universal, al dret a escollir metge. Aquí hem de procurar i mirar que cap de les línies vermelles la trepitgem.

Vau parlar dels serveis socials i les restriccions presupostàries, de la gent gran, de les demores en el pagament dels cuidadors no professionals, dels serveis socials bàsics, de les residències. Hem de fer un gran esforç en aquest àmbit.

Ens parlàveu de les pensions. Jo crec que a molts, i més després de les notícies que avui tenim sobre les pensions, ens fa molta por que aquesta devaluació que hi ha hagut en les preferents s'acabi situant en el marc de les pensions, i és més, dels plans de pensions, que davant de la greu crisi econòmica acabin sent, els plans de pensions, les preferents 2.

Realment serà un any molt difícil, i vós, síndic, ens haureu de cridar més d'un cop l'atenció, a la Generalitat, als ajuntaments, al conjunt de les institucions. Jo sé que a cops, quan ens advertiu, tindrem una certa recança, però és la vostra obligació. Us animo, síndic, que sigueu rigorós, exigent i impecable amb l'Administració. Us animo que entre tots ens feu donar aquest tomb de veure la realitat d'una nova manera per poder-la canviar. Us animo que sigueu l'esperó perquè en aquest país no trepitgem cap de les línies vermelles. Us animo que ens ajudeu a preservar l'estat del benestar per a tots i cadascun dels catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, una salutació al síndic i al seu equip, i també als síndics locals i a les persones que avui ens acompanyen en la presentació d'aquest informe.

Aquest informe és un segon informe dur, més dur que el de l'any 2011. La crisi, que va començar sent financera i econòmica, ha esdevingut també social, i amb quina força. Dades demolidores, les de l'informe. Un informe colpidor perquè a través de les seves ratlles copsem com es va esmicolant la igualtat d'oportunitats, com es va laminant l'estat del benestar i com la impotència arriba als catalans. Un informe que fa palesa la situació de la Catalunya real. Avui podem dir que, lamentablement, l'any passat vam veure només la punta de l'iceberg; avui aquest cim de gel es veu més, i si seguim així la muntanya de gel, avui amagada als nostres ulls, creixerà i creixerà.

La política d'austeritat s'ha demostrat que no és la solució. Catalunya necessita propostes, solucions i alternatives per superar el difícil context social i econòmic, i els catalans necessiten un govern que governi, que presenti els pressupostos en aquest Parlament com a principal eina, instrument per lluitar contra la crisi. Llegit l'informe i escoltada la intervenció del síndic, cada dia estem més convençuts que tenim un govern que té les prioritats equivocades. Per nosaltres, pel nostre grup, la prioritat ha de ser la lluita contra la crisi econòmica i pal·liar el patiment dels qui l'estan patint de forma més severa.

Vostè, senyor síndic, ens parlava a la comissió de l'informe del 2011 com l'informe de la mala gestió; no més cal recordar el cas de la renda mínima d'inserció, que encara avui cueja. Ens parlava també de l'informe

del 2012, del que avui ens presenta, com l'informe de les retallades, i ens alertava que, segons com es retalli, segons com s'elabori el pressupost o s'aprovi aquest pressupost, l'informe de l'any 2013 pot ser el del trossejament dels drets socials, i deia: «No exagero: l'informe de la catàstrofe.»

Estem davant d'un informe que creix un any més, que ha crescut un 38 per cent d'ençà del 2009, quan la crisi va arribar als ciutadans. No són bones notícies, ho dèiem a la comissió; l'increment de l'activitat en el cas del síndic no és positiu. En l'informe del 2012, per segon any consecutiu, les queixes relacionades amb l'àmbit social són les més importants, i, malauradament, a data d'avui estem pitjor del que ho estàvem fa uns mesos. No s'ha estat capaç, per exemple, ni de solucionar el desgavell que es va crear l'any 2011 en el cas de la renda mínima d'inserció –la senyora Eva Granados s'hi referia a primera hora del dematí–, perquè avui encara hi ha persones afectades pel canvi de pagament fet durant l'agost del 2011, a les quals encara no se'ls han abonat els endarreriments, i també hi ha suspensions de prestació fetes, ens diu el síndic –i ho llegeixo textualment de l'informe–, «amb insuficiència d'informació o amb una interpretació dubtosa o poc fonamentada», i el síndic, en aquest cas, en demana la revisió, cosa que nosaltres compartim plenament.

Nosaltres voldríem destacar alguns temes que ens preocupen de l'informe i que ens fan dir que s'han traspassat línies vermelles; no que potser trepitjarem, senyor diputat d'Esquerra Republicana, sinó que hem trepitjat ja línies vermells. No és que hàgim tocat os, és que estem començant a lesionar l'os, l'os que són els drets dels ciutadans. Aquesta és la nostra preocupació.

Parlem de drets, doncs. Parlem, per exemple, de salut, de l'atemptat que significa contra el dret a la salut el trencament del sistema universal d'atenció sanitària. I ens preocupa que la nova targeta sanitària anunciada per la conselleria no sigui universal, perquè no ho és, i alhora, pel que sabem, pot acabar estigmatitzant determinats pacients, als quals els posarem una identificació per saber que tenen malalties infeccioses, i aquests sí que tindran atenció especialitzada de manera ràpida; els altres, no. Això, senzillament, ens preocupa moltíssim.

Altres temes de l'àmbit de la salut: la farmàcia gratuïta, el repagament que es va implantar –avui suspès– durant l'any 2012, que significava l'euro per recepta, fet amb un afany recaptatori i venut pel Govern, falsament, com a mesura d'abús o de contenció de l'ús de fàrmacs.

Llistes d'espera. Com diu el síndic, el Decret 354/2002 segueix plenament vigent, i, per tant, els temps de garantia de sis mesos, també. O els complim, o es fa un nou decret; de fet fa com dos anys, si no ho recordo malament, que esperem aquest nou decret anunciat pel Govern. En aquest sentit, clarament, la incredulitat o la manca de confiança dels ciutadans és clara: tenim una legislació, un marc que no es compleix, i continuem igual, el Govern no hi fa res.

Continuem amb salut: increment exponencial de la inequitat territorial. Dos exemples: l'eliminació de recursos del transport sanitari urgent al medi rural i el tancament de les farmàcies rurals. Ens preocupen aquestes desigualtats que, cada vegada més, veiem aparèixer en la societat catalana, i no solament per qüestions de renda, per qüestions socials, sinó també, en aquest cas, per qüestions territorials.

Educació, un altre àmbit on el síndic fa un exhaustiu repàs. La retallada de beques i els retards en el pagament de les concedides; l'increment de les matricules universitàries. Aquestes dues accions, juntes, acaben literalment amb la democratització de l'accés als estudis superiors i universitaris al nostre país. És una mesura que, per nosaltres, estem plenament convençuts que trenca l'ascensor social i comporta clarament més fractura social entre els que poden, en aquest cas, estudiar i els que no poden, que seria el mateix que dir entre els que poden pagar i els que no poden pagar.

I en aquesta línia de divisió de la societat catalana, més mesures en l'àmbit d'educació: l'increment de la segregació escolar, amb mesures com el Decret de matriculació –el cas dels germans–; l'increment de ràtios, i el repartiment d'alumnes. Aquí hi hem de sumar altres temes que n'hem parlat avui: les beques menjador, els programes compensatoris i les llars d'infants. Nosaltres creiem que en educació és on les retallades són la coartada més clara per als canvis de fons; és clarament la ideologia, la que s'ha aplicat en educació a l'hora d'aplicar retallades. Perquè no solament parlem de retallades econòmiques, sinó que també parlem d'altres mesures, com aquestes en la línia de la segregació escolar que he esmentat, que són mesures sense impacte pressupostari, són mesures de decisió política, de cara a consolidar un model que en aquest cas, com deia, fractura socialment.

Serveis socials. Avui se n'ha parlat molt en la primera hora d'aquest matí, en la primera moció –ho esmentava el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, i no m'hi allargaré. Sí que hem de dir: «retallades i més retallades, pobresa i més pobresa», en els apartats amb més queixes. La renda mínima d'inserció: una vergonya; el Govern hauria de demanar disculpes.

Altres temes: els discapacitats. Ens omplim la boca d'ajudar els discapacitats, però la realitat és que les subvencions i les ajudes als discapacitats els arraconen a casa seva, els converteixen en ciutadans de segona, per molt que aprovem lleis. Si després aquestes lleis no van acompanyades de mesures d'accions, estem tornant a convertir els discapacitats en ciutadans de segona a Catalunya.

Altres temes: la dependència; s'ha esmentat. Però voldria fer especial èmfasi en el tema de la pobresa infantil. El síndic ens n'ha dit xifres, fa un moment, que fan referència a com les mesures per reduir la pobresa han minvat. Parlava del pas del 33 al 24 per cent –si no ho recordo malament de la seva intervenció–, de l'efecte d'aquestes mesures sobre la reducció de la pobresa infantil. El cert és que aquests darrers tres anys ha pujat vuit punts, l'índex de pobresa infantil, i que avui un de cada quatre nens de Catalunya és pobre. Dit d'una

altra manera: deu mil infants han entrat a la pobresa a Catalunya fruit de la suspensió de la renda mínima d'inserció, deu mil. És un exemple clar que, més enllà de la crisi, les decisions polítiques de retallar... –i permetin-m'ho dir amb una expressió col·loquial–, la xocolata del lloro, perquè això és el pressupost que es va retallar en renda mínima d'inserció?

Tenen conseqüències, perquè recordem també quan es va plantejar aquesta retallada, o aquesta supressió, revisió, diguin-li com vulguin –de la renda mínima d'inserció, algunes paraules que van anar al voltant: «eren uns vividors», «pagaven factures de mòbil de xifres exorbitants», «estaven “conxabats” amb els serveis socials municipals». Recordin vostès el context, eh?, i les declaracions que es van fer per donar coartada a aquesta reducció, a aquesta retallada, que ha fet que avui tinguem deu mil infants pobres més a Catalunya.

Ah, i parlant d'infants, parlem dels infants sotmesos a mesures de protecció, que, segons ens diu el síndic al seu informe, les seves pensions, si és el cas que en tenen, avui, fruit d'una instrucció 1/2012, de 24 de febrer, passen a computar-se com a ingressos propis al pressupost de la Generalitat. Un nen orfe tutelat per la Generalitat..., la seva pensió d'orfenesa és un ingrés al pressupost de la Generalitat. Com en diem, d'això, «afany recaptatori», «cinisme»? Posin-hi vostès el qualificatiu.

Ara bé, sobre aquest tema hem de dir que coincidim plenament amb les recomanacions del síndic. I així demanarem al Govern i, per tant, demanarem a tots els grups parlamentaris que es pronunciïn sobre aquest tema al Parlament.

Preferents –també se n'ha parlat en aquesta sessió–: una estafa. Coincidim amb les propostes que fa el síndic. Tot i que he de dir que ahir, escoltant el conseller Puig, recordava el vot de Convergència i Unió al decret aprovat fa unes setmanes al Congrés dels Diputats pel PP i Convergència i Unió en què tracta tots els afectats com a inversors, i planteja *quitas* del 38 al 61 per cent. I la comissió responsable d'establir aquests criteris per anar a l'arbitratge s'ha creat. Però hem de dir que la consignació econòmica per resoldre els casos està molt per sota del global, i, per tant, quedarà molta gent fora. No es resol el problema ni a tothom ni d'una manera íntegra. És, pel nostre punt de vista, clarament una injustícia.

Cal dir també que l'Agència Catalana del Consum ha tingut, per dir-ho d'alguna manera, una actuació tímida. Es podrien haver realitzat accions com a Andalusia, per exemple, on s'ha treballat de la mà de la fiscalia i s'han pogut presentar demandes col·lectives, facilitant la via judicial i gratuïta a tothom.

Altres temes que també s'ha esmentat, i que en faré un repàs breument per una qüestió de temps, i que per nosaltres són importants: temes de medi ambient, el tema dels apartaments turístics legals o no legals, reconèixer el treball fet en habitatge –el grup de treball que esmentava el síndic també en la seva intervenció–, les recomanacions que fa pel tema de les plusvàlues, la transparència. Creiem que el tema de les taxes municipals és un tema que, indubtablement, es pot tractar

en aquesta nova llei que s'està tramitant en ponència, de la transparència.

Altres temes: les urbanitzacions. A pregunta del nostre grup, el síndic va explicar-nos que estan treballant en un informe sobre el tema de les urbanitzacions.

Coincidim també amb les recomanacions sobre les pilotes de goma. I també amb les consideracions i el toc d'alerta que ens fa sobre el sometent. El síndic ens ve a dir: «Si ha d'existir, regulin-lo.» Si ha d'existir. El nostre grup també planteja que ens hem de fer aquesta pregunta de si ha d'existir. Però indubtablement també coincidim amb el síndic que, si existeix, s'ha de regular per garantir en aquest cas la seguretat, els drets, eh?, tant de les persones que formen part d'aquests sometents, com, indubtablement, de la resta de ciutadans de la zona.

I acabo amb el que té menys queixes: llengua; un 0,5 per cent de queixes; trenta-cinc queixes en total, de les quals solament dotze fan referència a l'ús del català.

I en segon lloc per la cua: immigració. Si recordem els informes del síndic fa uns anys, veurem com és cert que la Catalunya real és una altra. Les queixes, indubtablement –les xifres i l'índex–, eren totalment diferents.

Sobre el compliment de les resolucions del síndic. Jo crec que..., felicitar-los per la seva constància i perseverança. Deia: «Les administracions contesten.» Fa uns anys, eh?, això no era així. Per tant, jo crec que això és fruit sobretot de la constància i la perseverança, i també del creixent prestigi del síndic a les administracions i dintre de la ciutadania i a la nostra societat.

El síndic ens deia: «Sembla que hi hagi por» –«sembla que hi hagi por». Jo diria que sembla que hi hagi por a reconèixer la realitat, que, en definitiva, és el dibuix d'un país més pobre, més fracturat socialment i més desigual; d'un govern que fa més vulnerables els vulnerables i que contribueix que els pobres siguin més pobres, que s'aprofundeixi en les desigualtats i que es trenqui la igualtat d'oportunitats. I mentrestant el Govern i els seus socis caminant cap a la independència, cap a la transició nacional d'un país que, si es descuiden, mentrestant fan aquesta transició, desapareixerà tal com el coneixem i tal com el concebem avui.

I acabo, amb les paraules del senyor síndic: «Estem expulsant gent dels serveis públics: els més febles.» Jo en aquesta línia em faria una pregunta sobre el que el síndic ens parlava de desencís –des del nostre punt..., és sobre un risc–, una pregunta que segur que es fan els ciutadans: «Per què serveix la democràcia si no és per garantir i protegir els drets i les llibertats dels ciutadans?»

Senyor síndic, se li gira molta i molta feina.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers aquí presents, il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me una salutació a l'honorable síndic senyor Ribó, al síndic adjunt i evidentment als síndics municipals que avui ens acompanyen, i, com no pot ser d'altra manera, a l'equip de la sindicatura que avui estan aquí.

Gràcies, un cop més, síndic, per la presentació de l'informe corresponent a l'any 2012, i que varem tenir l'ocasió de parlar-ne, tal com molt bé vostè ha dit, en les quatre sessions en comissió, de la de la sindicatura de greuges, celebrades els propassats 11 i 18 de març.

El mateix síndic senyor Ribó ens comentava que aquest informe –«informe dur», tal com vostè l'ha anomenat– es fa amb el convenciment que ajudarà els diputats i les diputades a deliberar per promoure les actuacions encaminades a millorar els drets de les persones, la cohesió social a casa nostra i la construcció d'una societat més justa.

Doncs, bé, honorable síndic, aquí ens falta un conseller en aquests moments, que és la consellera de política de Benestar Social i Família.

Però no els càpiga cap dubte que pel Grup Popular tot allò que preocupa tantes persones a Catalunya és motiu de preocupació i de buscar i de trobar les millors solucions, per difícils que siguin –que ho són. Malgrat la situació de crisi dura que estem patint, en què ens estem trobem en cada moment, treballem i treballarem per promoure totes les mesures que serveixin com a millor garantia dels drets de les persones al nostre país.

Voldria destacar en primer lloc l'esforç pressupostari de la sindicatura i del síndic; esforç de racionalització i de contenció de la despesa, que queda reflectit en la memòria de la liquidació del pressupost de l'any 2012 del Síndic de Greuges, presentat a la presidència del Parlament de Catalunya.

Si analitzem la seva memòria i l'extens informe realitzat durant el 2012, i tenim en compte l'increment de queixes rebudes, les actuacions realitzades, les actuacions d'ofici i també les actuacions de l'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura, i les consultes diverses, tot plegat, podem parlar de, com molt bé deia vostè, 38.468 persones ateses.

Per tant, en nom del Grup Parlamentari Popular podem constatar una bona gestió, eficaç i eficient de la sindicatura, que amb menys pressupost ha fet més gestió.

No voldria passar per alt l'organització de jornades i de formació, síndic, amb la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona, que són importants; així, també, les actuacions de difusió durant el 2012 a les xarxes socials, a internet, al compte del Twitter, així com la web del síndic, amb la introducció de la videotrucada –que ho creiem molt encertat– en línia. I reconèixer positivament els més de 550 estudiants procedents de diferents escoles i instituts de Catalunya, així com universitaris, que varen visitar la insti-

tució per conèixer la tasca que des d'ella es fa en defensa dels drets de les persones.

Permeti'm, síndic, que li digui que l'any passat aquesta diputada partia de la base de dividir l'informe del 2011 en dos semestres, i constatava que el primer semestre les queixes provenien encara del Govern tripartit, i de la mateixa manifestació que vostè feia, síndic, sobre la descoordinació entre els departaments del Govern tripartit. Ho recorda, oi? I d'un segon semestre marcat pel caos que van crear els departaments de Benestar i Família i d'Empresa i Ocupació, que comportà un nombrós volum de queixes al síndic d'un govern de Convergència i Unió que va deixar en la indefensió milers de persones, moltes en risc d'exclusió social, que encara a hores d'ara en pateixen les conseqüències.

Enguany podem o no podem partir l'informe en dos semestres per fer més ajustada la valoració de les queixes rebudes del síndic. Res de nou, síndic; tot ha empitjorat, llevat d'alguna qüestió que no –i fins i tot ho comentava la diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula.

Però, permeti'm que li ho digui, hem tingut un primer semestre del 2012 amb un govern de Convergència i Unió anomenat «dels millors». I hem passat, el segon semestre, de l'enlluernament de l'Onze de Setembre a la paràlisi d'un govern de Convergència i Unió amb la convocatòria d'eleccions anticipades, deixant la novena legislatura la més curta de la història, frenant totes les iniciatives que els grups parlamentaris havíem presentat, especialment el meu grup, el Grup Popular..., o treballar per millorar la situació de crisi, per crear un pla de creació de nous llocs de treball, per millorar la política social.

Exemple –els ho recordo–: l'11 d'abril de l'any 2012 s'aprova en seu parlamentària la proposta de resolució del Partit Popular en què instàvem a presentar un projecte de llei, abans no finalitzés el 2012, de comú acord amb el conseller Cleries, que anés pel camí de la revisió global de la renda mínima d'inserció, per adaptar-la a la realitat social actual d'aquell moment, que ha empitjorat i ho veiem a hores d'ara.

Per exemple, la llei de l'emprenedoria o la llei de la morositat... I així podria estar en el faristol tot el matí, donant explicacions dels incompliments i la paràlisi del Govern des de l'any passat fins ara.

El síndic, que continua treballant, no té pressupost, per dir-ho d'alguna manera. Per què? Doncs, miri, síndic, perquè el Govern de Convergència i Unió, amb el suport, o no, d'Esquerra Republicana, no ha presentat encara en el Parlament el pressupost per a aquest any 2013, la llei més important, l'espina dorsal del nostre país, quan ja hem passat un quadrimestre.

I les queixes dels catalans continuen; continuen en el seu informe i continuen en el dia a dia. I continuen amb la presència aquí, als passadissos i a les comissions, de moltíssimes i moltíssimes persones que es vénen a queixar, i fins i tot a la nostra comissió que jo presideixo, la Comissió de Peticions: la situació de crisi; la pèrdua de llocs de treball –ja som 902.000

persones a Catalunya que estem sense feina–; l'impagament dels ajuts socials, tal com hem denunciat; l'impagament i el deute insostenible al tercer sector, concretament 435 milions d'euros, dels quals 280 –que no en vol parlar la consellera– del Departament de Benestar i Família. I recordo els 70 milions, senyor síndic, del mes de juliol, que encara es deuen.

Mancances als ajuts de lloguer, encara amb milers de pisos buits del Govern de la Generalitat per resoldre; increment del risc d'exclusió social i increment, com molt bé diu vostè, de la pobresa.

Llistes d'espera en salut, el tema del dret universal, els vuit mesos d'espera a cardiologia... I si l'any anterior, que li ho recordava en comissió, era la novena preocupació dels catalans, segons el CEO, el tema de la salut, ara, en l'última enquesta, hem passat de la novena a la setena preocupació.

L'euro per recepta; el deute de les farmàcies; les empreses que presten serveis d'interès general; les queixes sobre les preferents, que li'n vaig fer referència, si ho recorda; els 285.000 nens i nenes amb problemes seriosos de pobresa; les beques menjador; les mancances a la salut mental; les queixes en matèria del dret a l'educació; queixes en matèria de presons, el tema de Can Brians 2, que vostè molt bé ens va explicar.

La seguretat. I aquí li vull recordar una qüestió, perquè vegi els incompliments: l'ús de les pilotes de goma com a material antiavalots. Encara esperem l'informe del departament a presentar abans de finalitzar el 2012. I fa molt pocs dies en comissió el Grup Socialista reclamava aquest informe. Encara no ha arribat al Parlament. Aquí es demostra on estan els drets, on no estan els drets per part del Govern de la Generalitat. El Govern, senyor síndic, ha de complir; si no, ens preguntem: «Serveix el treball de la institució per preservar els drets de tots els catalans?» Per al Govern és un deure vetllar i complir per tal que es preservin tots els drets, i per als catalans, un dret fonamental a preservar-los.

Honorable síndic, li agraïm el treball i les consideracions que vostè ens fa, de manera especial al creixent descens i indignació ciutadana cap a unes institucions que no han donat respostes suficientment clares i ràpides a problemes greus de la nostra ciutadania, i també a la seva afirmació que vostè fa que els danys socials i l'afectació de molts drets, especialment a les persones més vulnerables, generats per l'evolució pressupostària, han estat greus i en alguns casos de conseqüències difícilment reversibles a curt o a mitjà termini.

L'informe ens indica que el 51,5 de les queixes –a les iniciades, em refereixo, síndic– pertanyen a l'Administració de la Generalitat. La més afectada d'aquesta, el que ha motivat més queixes, són les intervencions del síndic que han estat a Benestar Social i Família, 1.519, que representen un 14 per cent del global, dels quals s'han queixat quasi un 54 per cent dones i un 46 per cent homes. Un 30 per cent de queixes pertanyen a consells comarcals i ajuntaments; un 7,7 a empreses prestadores de serveis d'interès general, i un 5 per cent a l'Administració de l'Estat. No me la descuido, senyor síndic.

Senyor síndic, permeti'm que, amb tota la meva consideració, li digui que li hem trobat a faltar crítica, crítica al Govern de la Generalitat. Vostè és qui més proves té que no compleixen amb la preservació dels drets. Vostè ho ha dit molt bé: és un observatori, que li ha de recordar al Govern de la Generalitat tot allò que fa i que no fa. I li recordo que la Generalitat també és Govern de l'Estat a Catalunya. Vostè qüestiona el Govern d'Espanya amb noms i cognoms, quan a qui ha de qüestionar és, en un 98 per cent, al Govern de la Generalitat.

I amb això vostè em fa pensar que utilitza el clientelisme. Vostè sap que no m'agrada dir aquestes paraules. O la deriva política. El que crec és que vostè hauria de portar a terme més diàleg, diàleg, diàleg, i l'aproximació a la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya i al mateix Govern de l'Estat en benefici de tota la ciutadania. Aparqui el conte de l'enfadós.

I permeti'm que li recordi, senyor síndic, que en anteriors informes –el 2008, el 2009 i el 2010– vostè amb contundència denunciava la descoordinació del Govern tripartit. Molt bé, fets que afectaven globalment a tothom. Què és el que no ha de fer ara, vostè, quan estem en un estat d'emergència?

Per tant, permeti'm, per acabar, presidentia, honorable síndic, que li digui que a nosaltres, al Grup Parlamentari Popular, ens preocupen i ens segueixen preocupant els informes que vostè –tan extensos i complets–, i el seu equip, ens presenta cada any. No dubti del nostre compromís a seguir treballant; recollim les consideracions de l'informe, i l'encoratjo a seguir treballant, malgrat no tenir pressupostos, tot esperant que el Govern de Catalunya governi, que el Govern de Catalunya presenti els pressupostos, que el Govern prioritzi les polítiques que ens portin a millorar la situació de crisi, a vetllar per crear nous llocs de treball i per preservar tots els drets socials dels catalans que s'han queixat, i també de tots els que no denuncien però que estan passant una difícilíssima situació familiar, econòmica, d'habitatge, i a tots els emprenedors que per manca de finançament veuen perillar la seva petita i mitjana empresa i els llocs de treball que amb ells treballen.

Senyor síndic, mentre Catalunya tingui 902.000 persones sense ocupació, creguin-me, el nostre compromís, el meu compromís, el compromís del Grup Parlamentari Popular és el treball. Aquí vostè sempre –sempre– ens hi trobarà. Crec que ho hem demostrat al llarg d'aquest 2012 i en aquest inici del 2013.

Moltes gràcies, honorable presidentia; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats, honorable síndic i membres que l'acompanyen.

(Aplaudiments.)

La presidentia

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortència Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. En primer lloc, saludar l'illustre síndic, el personal de la sindicatura i tot l'equip, i també una salutació molt especial als representants dels síndics locals i a la representació de síndics universitaris que avui ens acompanyen, i agrair-los que ens facin arribar els seus informes als membres de la comissió, perquè de veritat ens ajuden a completar la visió global de les problemàtiques que l'informe general presenta.

Miri, permeti'm que comenci aquesta intervenció amb una introducció que és una reflexió però també un prec, un prec a tots els grups d'aquesta cambra, i especialment als grups que donen suport al Govern. Miri, la reflexió és sobre la descripció que ens presenta l'informe, una descripció dura, demolidora, però que a més sabem que ens dóna una realitat que no és la realitat completa, perquè desgraciadament és la punta de l'iceberg, perquè sabem que no tothom, encara, coneix la institució, tot i que el coneixement de la sindicatura ha augmentat els darrers temps, però que la gent més vulnerable, la gent més afectada per les polítiques d'austeritat, per les retallades, per la crisi econòmica, molta d'aquesta gent no denuncia, no es queixa, i per tant la realitat encara és molt més demolidora de la que ens presenta l'informe del síndic, perquè els col·lectius més vulnerables no s'hi adrecen encara, els que han vist més afectats els seus drets per aquestes polítiques d'«austericidi». Per tant, la realitat encara és més punyent, i aquests ajustos pressupostaris formulats els darrers anys, que estan afectant tots els drets socials de forma irreversible, molts, ni apareixen en l'informe.

Per tant, és per això que, davant d'aquesta realitat que es palesa en el seu informe i abans d'entrar a valorar totes les recomanacions que ja vam valorar en les comissions, i des de la modèstia, però sobretot des del cor, no?, des de la voluntat, perquè les polítiques també s'han de fer des de la voluntat i des del cor, eh?, i des de les ganes que aquest Parlament faci més política des del cor, els demanaria que donin, que no es prenguin aquesta sessió com un pur tràmit, que aprofitem aquesta valuosa informació, aquest informe anual, no com un mer formalisme, com si fos una acta notarial, sinó que, a partir d'aquesta informació, siguem capaços de legislar per solucionar els problemes de la gent, siguem capaços d'acceptar les recomanacions, fer propostes parlamentàries per a millorar i solucionar aquests problemes, per rescabalar els drets vulnerats, per modificar aquelles lleis que han estat lesives. Perquè nosaltres..., deia el síndic a la comissió que la seva feina és solucionar els problemes de la gent, però la nostra també, perquè també ens han votat perquè solucionem els problemes de la gent.

Per tant, és en aquest sentit que jo els faig el prec i faré la intervenció. Per tant, no abordaré totes les qüestions de l'informe, que ja han estat tractades a la comissió, però sí que m'interessaria destacar aquells aspectes que avui, en aquest Parlament..., que vostè denuncia en l'informe, síndic, i avui en el Parlament tenim eines per solucionar. I, per tant, més enllà dels discursos, de bones voluntats i de «sí, que malament està tot» i

«entre tots ho farem tot», escolta, posem-nos-hi, perquè tenim les eines.

I vull començar, per exemple, amb un fet que destaca, que és el de l'accés a la informació pública, la transparència i la participació, una qüestió que vostè en l'informe del 2011 també en feia esment, un tema pendent, un tema de qualitat democràtica, un tema d'una gran necessitat davant de la desafecció i de la crisi de la democràcia i de la crisi de valors que estem vivint.

Tenim l'oportunitat, tenim l'oportunitat d'acceptar totes les recomanacions, i més enllà, que l'informe del síndic ens fa. Estem tramitant la proposició de llei de transparència i accés a la informació pública; estem tramitant la proposició de llei de consultes populars no referendàries i participació ciutadana. Doncs, si realment nosaltres creiem que hem d'acceptar aquestes recomanacions, volem avançar a fer una política, una democràcia amb parets de vidre, en aquestes ponències en tenim l'oportunitat; per aprofundir en la democràcia directa, per incorporar aquestes demandes de transparència, perquè la documentació, com bé deia el síndic, és un patrimoni col·lectiu, propietat de tota la ciutadania; per fer aquesta democràcia amb parets de vidre que, a més, acabarà sent i és la millor vacuna contra la corrupció.

Per tant, nosaltres, si ens creiem aquesta..., si volem no només en el discurs sinó en la realitat acceptar aquestes recomanacions, en tenim l'oportunitat, i podrem superar qüestions com les que hem vist darrerament en què reiteradament el Govern ens nega informació, per exemple sobre el Barcelona World, o elimina mecanismes de participació –ho hem vist en les lleis òmnibus–, i podrem saber, per exemple, qui va encarregar l'informe de PriceWaterhouse, i més coses. Podrem saber..., tenir un registre de lobbys, podrem saber què es paga i què no es paga, i a qui i per què. Per tant, podríem, eh?, si fem bé aquestes lleis, eliminar moltes de les queixes que apareixen en els seus informes derivades d'aquesta manca d'informació, d'aquesta manca de transparència.

Una altra oportunitat que tenim, més enllà d'omplir-nos la boca i de dir que hi ha molta pobresa, i que la infància, és..., i que a més podríem donar resposta també a moltes de les queixes. Fa poc entrava en aquest Parlament la ILP, la proposició de llei de la renda garantida de ciutadania, establerta per l'Estatut. Quan tramitem aquesta llei de la renda garantida..., i també teníem una proposició de llei del nostre grup, que li diem «del mínim vital», en què es blinden tota una sèrie de drets, drets de les persones, i com a instrument de lluita contra la pobresa. Per tant, aquí tenim una bona oportunitat de fer efectius aquests drets: el dret als recursos mínims, el dret a l'habitatge, un dels altres temes que apareix i que també tindrem oportunitat de poder votar en aquesta cambra.

Nosaltres estem demanant la creació d'un fons català d'habitatge. I em vull aturar en aquest tema de l'habitatge perquè espero que aquesta cambra pugui mostrar una altra sensibilitat, diferent de la que ha mostrat el Govern del PP en el Congrés en la tramitació de la ILP per la dació en pagament, i que, per tant, aquesta

cambrà pugui fer seves les recomanacions del síndic en aquest apartat.

I això ho podem veure quan es voti la proposta de resolució per a la creació del fons social català d'habitatge, destinat a persones que hagin perdut l'habitatge per desnonaments hipotecaris o arrendataris, sense sostre. I estic segura de la sensibilitat de la cambra en aquest tema i la bona predisposició a acceptar les recomanacions que justament ahir ens feia el mateix Consell de Ministres de la Unió Europea respecte a aquest tema.

Una tercera qüestió del seu informe sobre la qual els diputats i diputades d'aquesta cambra també, si hi ha la voluntat política, ens podem posar d'acord i podem acceptar les seves recomanacions és sobre l'escàndol, l'estafa del tema de les preferents.

Escolti, en tenim l'oportunitat. Tenim una comissió d'investigació sobre les possibles responsabilitats derivades de l'actuació i de la gestió de les entitats financeres, i de vulneració dels drets de consumidors; una comissió en la qual, si volem arribar fins al fons, no hauríem de vetar la compareixença de ningú, hauríem de poder fer que comparegués tothom –responsables de les caixes i bancs implicats–, i hauríem de poder arribar al final i veure quins mecanismes dels controladors han fallat i quins mecanismes hi posem perquè això no torni a passar.

I en aquesta qüestió, per tant, es veurà si realment ens preocupa el tema de l'estafa de les preferents, que a més jo crec que és el paradigma, una mica, o la mostra del que és aquesta crisi, de com s'està desenvolupant aquesta crisi.

I en aquest sentit sí que voldria fer-li una felicitació especial pel trasllat a fiscalia del cas Laietana i Bankia, perquè aquí ja no es tracta de preferents, aquí l'estafa ja és de «timadors»; o sigui, aquí ja, quan en un 90 per cent les persones que tenien preferents se'ls enganya perquè comprin accions, quan tots els indicadors anunciaven que aquestes accions queien i no tenien valor, ja estem parlant d'una altra cosa, potser de mafiosos. I, per tant, el que encara és més de traca, diríem, és que aquesta Bankia en concret, que avui sabem que tindrà 213 milions de benefici, eh?, no s'impliqui a retornar aquests diners a totes les persones afectades. Per tant, com molt bé deia el síndic, rescatem bancs, eh?, mentre no rescatem persones, mentre precaritzem serveis públics, donem a Bankia 23.000 milions mentre tanquem serveis públics, mentre precaritzem els treballadors públics.

Una altra qüestió sobre la qual aquest Parlament, més enllà dels discursos i declaracions de bones intencions, podrà fer efectiu si hi ha bona voluntat política –perquè al final tot és una qüestió de voluntat política–, i és el tema relatiu a l'ús de les pilotes de goma per part dels antidisturbis, perquè justament demà, dia 26 d'abril, es constitueix la comissió. La comissió no inclou les paraules «pilotes de goma». Bé, ens hem tornat lacanians, una mica, no?: el que no es diu no existeix. Però, bé, ho tractarem; tractarem això de les pilotes de goma, materials antiavalots..., per tant, tothom, tots els diputats i diputades tindran aquí l'oportu-

nitat de poder fer efectiva la recomanació que l'informe seu, síndic, ja ens feia el desembre del 2012, en el qual ens reclamava una moratòria en l'ús de pilotes de goma. Tindran una segona o fins i tot, jo diria, tercera oportunitat de poder fer seves les recomanacions, perquè també el 21 de març, a la Comissió d'Interior, els grups d'aquesta cambra, Convergència i Unió, el PP i Ciutadans, justament, votaven en contra d'una resolució del nostre grup que instava a aplicar de forma immediata les seves recomanacions de fer la moratòria fins que no hi hagués l'informe de govern. Per tant, si hi ha voluntat política, també això ho podem unificar.

Un altre punt que ens ha resultat important i que crec que val la pena de destacar: la manca de coordinació i diàleg entre els governs de l'Estat i la Generalitat, que al final ha acabat afectant la ciutadania. Som conscients, síndic, que en aquest cas és el Govern de l'Estat el principal responsable d'aquesta descoordinació, però això no vol dir que el Govern de la Generalitat no tingui responsabilitats, perquè és obligació de qui governa utilitzar els mecanismes existents, i creiem que el Govern no els està utilitzant.

Miri, l'últim que sabem de la comissió bilateral és que va hi va haver una reunió el setembre de 2012, en la passada legislatura. No sabem si el senyor Duran i Lleida segueix presidint-la en representació del Govern català i què s'hi dedicarà a fer, en aquesta comissió. Però el que sí que sabem que aquesta descoordinació, aquesta falta de reconeixement mutu, ha acabat perjudicant els drets i lesionant drets de la ciutadania en el tema del repagament sanitari, en el tema dels sous als funcionaris, de les retallades de sous als funcionaris, en el tema de la dependència..., és a dir, en retallades que s'apliquen a tort i a dret per part d'un govern i de l'altre.

I, diputats i diputades, el procés de transició nacional ha començat, però tindrà una duració, i, per tant, mentre tant hauríem de ser capaços d'utilitzar tots els mecanismes existents que tenim avui, que els tenim per defensar l'autogovern, per defensar les competències, i poder exigir al Govern de l'Estat, sigui en el marc de la comissió bilateral, sigui en el marc de la Comissió Mixta de Traspassos, aquest reconeixement.

Per tant... D'aquesta manca de col·laboració el cas més flagrant, síndic –i suposo que vostè, la institució pateix–, és el conveni amb el Defensor del Poble, i aquí hi ha un incompliment per part del Govern de l'Estat, perquè ho marca la llei i ho diu l'Estatut, però sembla que no ens podem sortir. I tant que els preocupa al Govern del PP el tema de la simplificació administrativa i l'estalvi..., amb això ens estalviariem molts diners. Ens estalviariem diners, perquè hi hauria aquest conveni de col·laboració, i, sobretot, ens evitariem situacions com les viscudes en el nostre Guantánamo particular, que és el CIE de la Zona Franca.

Síndic, per acabar –perquè veig que se m'acaba el temps–, dues felicitacions i un agraïment. Primer, primera felicitació, perquè, tot i que la sindicatura per llei té autonomia financera, vostès amb un augment de feina han sabut adaptar el seu pressupost complint amb els indicadors, amb la carta de servei, amb el que

hauria de ser la manera de funcionar de l'Administració, és a dir, amb eficiència i eficàcia. Han millorat indicadors, i, per tant, vostès s'han aplicat aquests retalls i..., bé, i és dur, perquè és tot capítol I en el seu cas, les retallades.

Dos. Per la manera de funcionar quant als desplaçaments setmanals que fan als municipis. Com a diputada territorial, és un aspecte que valoro molt positivament, en tant que Catalunya no és Barcelona, hi han problemes més enllà de Barcelona i l'àrea metropolitana, i perquè crec que és la manera, és el màrqueting indirecte millor que pot fer la seva institució perquè la gent dels territoris s'hi pugui acostar, perquè hi hagi més proximitat i perquè la institució sigui més coneguda arreu del país.

I l'agraïment, les dues felicitacions i l'agraïment: gràcies per la seva reflexió en l'informe entorn de la llengua i la cultura, entorn de demostrar que no tenim cap problema de llengua ni de convivència, perquè tenim un model que hem construït entre tots i que, com deia, és un tresor que ens cal preservar. I que no tenim conflicte lingüístic a Catalunya, tenim un conflicte polític. Qui vulgui utilitzar el conflicte lingüístic s'està equivocant. Tenim un conflicte polític, que és el que haurem de resoldre.

I ja per acabar, síndic, faig meves, el nostre grup fem nostres les seves paraules: no podem trossejar més l'estat del benestar, no podem continuar amb aquestes polítiques de retallades en els pressupostos del 2013. Ho deia el nostre company Joan Mena...

La presidenta

Senyora diputada...

Hortènsia Grau Juan

Ja vaig acabant, presidenta. No..., hem tocat fons i, per tant, hem de canviar, hem de modificar aquestes polítiques.

I aquí sí que acabo, presidenta. Torno a demanar-los, diputats i diputades que està a les nostres mans evitar aquesta catàstrofe, que si volem podem. I és el que avui els demano: que posem en el centre de la política els drets de les persones, de les comunitats, la consecució del bé comú, per arribar no sé si a Ítaca, per arribar a Utopia, que és a on nosaltres ens agradaria, però sobretot per ser un país on les persones tinguin garantits els seus drets bàsics i puguin desenvolupar els seus projectes vitals.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, no *consellers*, diputades, diputados, *síndic de greuges* y resto de *síndics* de nuestra comunidad...

El informe que presenta usted hoy al Pleno ha sido debatido y presentado en la comisión; por lo tanto, no me extenderé, en su valoración global, más allá de algunos apuntes, dado que nuestra portavoz, Carmen de Rivera, en su momento hizo la valoración global de dicho informe. Voy a intentar centrar mi intervención en sus palabras.

El informe mostraba y muestra la labor de la sindicatura durante un ejercicio, y, a grandes rasgos, podemos afirmar que esta labor se ha incrementado, fruto probablemente, en un grado, de la mayor confianza y conocimiento que tiene la ciudadanía catalana del valor y la función de la sindicatura, como derivada de la situación de crisis económica, social, probablemente política que vive nuestra comunidad. Y el informe es exhaustivo, concreta las gestiones llevadas a cabo por la sindicatura y dibuja un panorama poco alentador; es un termómetro de la gravedad de la situación que vive nuestra comunidad y del papel que la sindicatura y usted, como *síndic*, tienen al respecto. Por lo tanto, agradecer el trabajo de la sindicatura, agradecer su trabajo personal y el de su equipo, a la hora de ejercer sus responsabilidades al frente de la sindicatura.

Pero hoy ha venido usted aquí y ha hecho otra cosa, no ha hecho una presentación del informe. La presentación del informe parecía más bien el medio o la oportunidad para que usted fuera más allá de lo que son sus competencias. Y aquí voy a centrar mi análisis, crítico en ocasiones y analítico, en otras.

Dicen que todo lo que se dice antes de la palabra «pero» no vale para nada, pero me veo obligado a hacer este análisis después de poner en valor su trabajo. ¿Por qué? Porque en la Cataluña de Dickens usted ha venido y, en vez de mostrarse como un observador, descriptor de esa situación, un relator de esa situación, nos ha venido como actor político. Y usted no es un tribuno de la plebe, porque esto no es Roma. Usted es el *síndic de greuges* y tiene un papel institucional, que no es el de ser un actor político.

Yo le veo a usted en forma. Le veo tan en forma como para creer que es posible que encabece o pudiese encabezar, si usted lo deseara, la candidatura de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, porque sus opiniones políticas son plenamente coincidentes con los posicionamientos políticos de su antigua fuerza política. Y, claro, eso sí que merece un análisis crítico, porque, repito, su *potestas* y probablemente su *auctoritas* se fundamentan en su asunción de su responsabilidad y del ejercicio que esta cámara le ha otorgado, que no es el de hacer una crítica política a las acciones de un gobierno o del otro. Fíjese, se lo dice aquel que creo que no es sospechoso de no ser crítico con la acción del Gobierno —con algunas enemistades que me gano en la bancada del Gobierno y probablemente, esas menores, entre los diputados que dan apoyo a este Gobierno—, ni defensor de las acciones políticas del Partido Popular. Pero es que estos grupos parlamentarios ostentan —ostentan— la posibilidad, la *potestas* y la *auctoritas* que los votos de los ciudadanos le otorgan cada cuatro, dos y —ojalá no— un año.

Esa es la diferencia. Su función viene delegada por este Parlament, y, por lo tanto, usted no es un actor político. Le leeré algunas de sus declaraciones, porque cuando escribe uno «Síndic de Greuges» generalmente no sale nunca como primera acepción o entrada el informe de su sindicatura, salen sus opiniones; y eso no es bueno. Le leo algunos titulares fruto de sus declaraciones, no malinterpretados maliciosamente por la prensa.

«El Síndic de Greuges cree que la renuncia del fiscal supone un regreso a la dictadura. Rafael Ribó cree que el relevo de Rodríguez Sol es un atentado a su rigor profesional.» Debería usted conocerse cuál es la jerarquía en la fiscalía. Pero usted no puede decir que es un regreso a la dictadura; palabras muy gruesas para un *síndic*.

«El Síndic de Greuges pide la dimisión del ministro de Interior.» ¿Este es el papel de un *síndic de greuges*, pedir dimisiones de cargos políticos? Yo diría que no.

«El Síndic de Greuges cree que el informe de la UDEF sobre Mas y Pujol sí violentó el voto.» ¿Este es el papel del *síndic de greuges*? ¿Usted ha recibido alguna queja al respecto, que usted pueda documentar, por registro? Yo creo que no.

«El *síndic* catalán estudia abrir actuación respecto a supuestos informes sobre Mas.» Ah, ¿y sobre la señora Alcía Sánchez-Camacho también lo va a abrir usted? ¿Y sobre el señor Montilla, que parece que también ha sido investigado por el señor Martorell? ¿Y sobre el resto de diputados de esta cámara, algunos de Convergència i Unió, también va usted a abrir investigación? ¿O solo sobre Mas? Es raro.

Y después, ya, la finta, ¿eh?: «Rafael Ribó dibuja la Administración pública del estado catalán.» ¿Esa es su función? Y usted dirá: «Estoy en mi plena libertad de expresarme cuando quiera, donde quiera, porque me ampara el precepto constitucional y la libertad de expresión.» Obviamente, eso nadie lo va a poner en cuestión. Pero ¿ese es su papel institucional? ¿Usted se imagina que esta actuación personal suya fuera reflejada en el espejo de la ideología y alguien situado en su mismo espectro pero en las antípodas hiciera lo mismo? ¿Cómo lo valoraría usted? Creo que negativamente.

Yo no creo que el Síndic de Greuges tenga que dibujar la Administración pública del *estat català*. Creo que esa no es su competencia, y creo que noticias como esta son fruto de sus decisiones personales a la hora de asistir, participar u opinar políticamente, que obviamente reconozco que le ampara la libertad de expresión, pero que creo que por su cargo institucional usted debería no hacer, sobre todo para venir después aquí y dar lecciones de cómo tiene que comportarse un gobierno u otro, porque esas valoraciones se mueven en el plano de lo subjetivo, son opiniones, personales, solo avaladas por su propia decisión, y por la interpretación subjetiva que usted hace de unos datos, de un panel informativo que usted tiene gracias a ostentar, en este caso, tan alta magistratura en nuestra comunidad.

Repito, un *síndic* tiene que ser un observador y tiene que ejercer sus competencias pero nunca debe ser un actor político, porque pierde la imparcialidad y la objetividad que le dotan de *legitimidad*, la legitimidad a la hora de ostentar una magistratura, que se proyecta en los ciudadanos desde la imparcialidad y la objetividad. Y la defensa de los intereses individuales frente a las administraciones, frente a los abusos, no puede estar tras el velo de la ideología y de la opinión personal. Grave error. Fruto, probablemente, de una autoadjudicación de responsabilidades, que, desde luego, humildemente, considero equivocada.

¿Que la sindicatura tiene que valorar la pésima y la mala administración? Tiene que valorar la Administración; la adjetivación de la misma también es fruto de la subjetividad. Uno evalúa la Administración y determina sus ineficiencias frente a los ciudadanos y las situaciones de agravio que de ella se deriven, pero no la puede tildar; no es su función.

Valorar las reducciones presupuestarias no es la función de la sindicatura de *greuges*, no es su función; para eso existe un parlamento, unos grupos parlamentarios, unos representantes públicos. Porque yo no estoy dispuesto a aceptar la tutela de instituciones que deriven de este Parlamento, y mucho menos que se arroguen la representatividad de la cual carecen. Repito, si alguien quiere ostentarla, tiene una vía: la presentación en unas elecciones para poder ser representante de los ciudadanos. Porque usted es un defensor de los ciudadanos frente a la Administración, frente a los agravios, frente a una situación de desigualdad.

¿Debe un *síndic* valorar las decisiones políticas? (*Pausa*.) Debe evaluar el impacto que tienen sobre la vulneración de derechos de los ciudadanos, en todo aquello que exceda la legalidad y la ley; no una interpretación subjetiva, de la cual compartimos una parte importante de su análisis, una parte sustancial, pero no es su papel institucional. Y cuando estamos reclamando a la Administración que ejercite su responsabilidad, que elimine sus ineficiencias, que modernicemos y profundicemos nuestra democracia..., seamos unos actores en ese respeto institucional a la división de responsabilidades en una democracia.

Hablaba usted también de la descoordinación institucional. Yo, de todas maneras, en su análisis, también personal, y en este caso también documental, en el informe, veo que usted es un poco complaciente, en general, dentro de esto que le digo que es un error, en el análisis de las responsabilidades de una administración, de un gobierno o de otro, del Gobierno de España, del Gobierno de la Generalitat; es usted especialmente crítico con la actitud del Gobierno de España y especialmente indulgente con la actitud del Gobierno de la Generalitat, a pesar de que el propio Govern le acusa a usted de hacer política. Esto tampoco lo dice este humilde diputado; el propio Gobierno le acusó a usted de hacer política. Pero, de todas maneras, a mí me parece que su análisis es un poco asimétrico, y yo casi me atrevería a decir un tanto hemipléjico, porque usted es el *síndic de greuges* de Cataluña y su rango y ámbito de actuación —más allá de que a usted le gustaría ser otra cosa o ser el único defensor del pueblo de

los catalanes, cuando además tenemos un defensor del pueblo español, pero eso ya usted es una guerra que ha perdido—..., usted se tiene que centrar en lo que pasa en Cataluña, y evidentemente aquella Administración más responsable es la Generalitat de Cataluña. Pero una especial sensibilidad, ¿eh?, una acusación asimétrica de las responsabilidades.

Mire, a mí me gustaría que usted actuara con independencia, que actuara usted con imparcialidad y fuera el defensor, el *síndic de greuges* de todos los catalanes. Y quiero poner en mayúscula ese «todos los catalanes», porque cuando digo «todos» me refiero a todos. Y da igual que el agravio lo tenga una persona, dos personas, tres personas, cuatro personas, cinco personas, seis personas; el agravio no entiende de número, porque, si entendiese de número, también usted tendría que analizar por qué, a pesar del crecimiento anual que usted ha tenido, no está en relación a casi los más de doscientos mil o trescientos mil afectados por las preferentes en nuestra comunidad, o de las decenas de miles de ciudadanos que han perdido sus viviendas y que no han acudido a usted. Y que usted, cuando habla de preferentes, habla de unas preferentes; probablemente hable de todas, pero se ha centrado en unas, cuando proactivamente tendría que haber estado al lado de los ciudadanos cuando empezó el gran drama en 2011, finales de 2011.

Le quería poner el acento en «todos», porque hay, sí, una cosa que usted ha olvidado. Y el olvido usted sabe que es una acción involuntaria; el olvido a veces puede ser traumático, psicológico, fisiológico. Yo creo que en este caso no es olvido, es simplemente que usted, simplemente, renuncia a ejercer su papel, que es defender a aquellos ciudadanos que están afectados por agravios lingüísticos. Sí. Pero esos agravios lingüísticos, usted, cuando los trata, solo los trata en un sentido, y le voy a decir el cual: los agravios lingüísticos que tienen algunos ciudadanos cuando se refieren a los cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado. Los lingüísticos en la escuela, a usted esos no le interesan, porque usted comparte ese modelo lingüístico. Pero es que usted no está aquí para compartir ningún modelo lingüístico; está usted para hacer ejecutar la ley, cumplir la ley y defender a los ciudadanos de sus agravios. Y cuando miles de ciudadanos en esta comunidad sienten agraviados sus derechos lingüísticos, usted, si no se moviera por su subjetividad política sino por su responsabilidad, debería estar a su lado. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

No se extraña —y acabo, presidenta—, no se extraña de que muchos no se dirijan a usted. Simplemente, no confían.

Gracias, diputados, diputadas, presidente, *síndic*.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Disculpeu, però se'm feia impossible no fer una prèvia. La tutela judicial efectiva d'aquesta casa, no judicial però sí efectiva, d'aquesta casa en aquests moments l'efectuen els mercats financers. I les retallades vulnereu la legalitat i vulnereu també els drets de les persones, i, si no, mireu a Portugal, on ho acaben de certificar.

Diria altres coses, però no és el moment ni el motiu, però en tot cas per la CUP el canvi de fiscal és un regrés a la dictadura. La CUP demana la dimissió del ministre d'Interior. I la CUP considera que hi ha una trama d'espionatge polític estructural i consolidat, i que neix dels fons públics.

Dit això, gràcies a la sindicatura de greuges de Catalunya, al síndic, a tot l'equip. S'ha dit també que era un informe dur, però la culpa del mirall mai la té la cara. L'informe és dur, però el que és dur és la dura i crua realitat, la realitat mateixa que avui ens tenalla.

Com la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres ja l'hem fixat en la compareixença del síndic en les quatre sessions temàtiques, aportarem algunes reflexions, algunes ja compartides.

Tot sistema de poder és sempre un sistema d'exclusions i de desigualtats, i la crònica despullada i despullant de la deixadesa dels poders públics, de la impotència d'una política que ha sucumbit als mercats i al poder i, per què no dir-ho?, al terrorisme del diner i de la «desalmada» impunitat dels de sempre. No cal fer memòria, l'hemeroteca és fèrtil, mentre no la canviïn: banquers, polítics corruptes, alguns agents condemnats per maltractaments i tortures, alguns indultats, com és prou sabut, malauradament, dos cops.

I, dos, informe dur perquè el que és dur és la realitat, l'objectivitat —cap subjectivitat—: 900.000 aturats avui, 1,3 milions de pobres, el 30 per cent de la nostra societat a les portes de l'exclusió social. Es parlava també del risc, de l'amenaça. Com ja vam dir en el seu moment, en la compareixença, per nosaltres no hi ha risc ni amenaça, perquè ja estem enmig de la metastasi de la desigualtat i la crisi. I l'informe malauradament és una radiografia de l'espoli social, una cartografia dels impactes multidimensionals de la crisi, la gota malaia també del segrest de la democràcia, i el dia a dia quotidià que escup, malgrat l'aparent normalitat d'aquesta cambra, la corrua de 80 desnonats diaris, de 300 aturats cada dia, de 87 acomiadats i 16 ERO, i, sumant diferents agregadors i indicadors amb relació al 2011-2013, doncs, 493 persones diàries que enfilen el pou sense fons de l'exclusió social.

Clar que tot és dual i dialèctic. Les retallades que s'anuncien aquest any, les retallades que tornaran a vulnerar drets socials fonamentals, si res no canvia en el topall de dèficit, seran de 4.300 milions d'euros, que és exactament la mateixa xifra que aquest país ha servit als mercats financers des de l'1 de gener de 2012 i fins al 31 de desembre de 2013: 6 milions d'euros diaris d'uns mercats financers i uns actius privats que guanyen amb la crisi del nostre poble; gent que en aquests moments s'està fent rica amb la crisi que patim.

Per tant, altres paradoxes: en cinc anys de crisi, «la Caixa» ha guanyat 8.000 milions d'euros nets. Les retallades que van iniciar el 2010 el Govern de Convergència, amb l'acord del PP, amb les tres onades de retallades, eren 5.500 milions d'euros. No està pas malament, si fem la comparativa. Però en tot cas constatar que efectivament som al mig del laberint de l'«austericidi», no?, aquell, també, que anuncia que les desigualtats segueixen creixent i que encara no hem deixat de cavar el forat de la crisi.

Tres, entrant en alguns punts de matèria, sense aprofundir, tots els capítols són una rèplica sísmica de la crisi en tots els àmbits de treball del síndic i sobretot, val a dir, en tots els àmbits de la vida quotidiana de la majoria social de les classes populars; d'una democràcia desconeguda, degradada, desfigurada. El síndic aportava tres elements: les limitacions pressupostàries, les prioritats polítiques i la mala administració. Permetin-nos traduir-ho al nostre propi codi polític: retallades, submissió a la troica i corrupció. Substitució de l'estat social per l'estat penal. I, a partir d'aquí, les rèpliques que repliquen en cada capítol de l'informe, sigui en consum, sigui en funció pública, sigui en seguretat, sigui en immigració, sigui en habitatge, sigui en salut.

De consum, amb la dada nova que els talls de subministraments bàsics ha passat de 20.000 a 69.000 des de l'any passat, queda acreditat que prima el negoci per sobre de la prestació de serveis d'interès general, amb serveis deficients i deficitaris, i amb una corrua també llarga de males pràctiques, on l'important és fer negoci.

Sobre la funció pública, agrair la reflexió ideològica sobretot, perquè la funció pública no només ha vist minvats els seus drets socials i laborals, sinó que sobretot fa anys que pateix un sever atac ideològic que pretén ridiculitzar-la i estigmatitzar-la.

Respecte a la militarització de l'ordre públic, també una pregunta que hem repetit durant molts mesos: com és possible que una part dels Mossos d'Esquadra, un 2 per cent, 480 agents de la Brigada Mòbil, hagin estat cinc anys, cada dia, cada minut, cada segon, vulnerant la llei i incomplint el decret que les obligava, que els obligava a anar identificats; cinc anys, els que han de fer complir la llei, passant-se la llei per l'arc del triomf, entre altres llocs.

Hi ha més dades, òbviament, sobre aquest món de pressions, de CIE, de polítiques de final de canonada, on el que sobra ho posem sota la catifa, que també són alarmants. Justament demà es presenta l'informe, el nou informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura: 154 casos de maltractaments..., 154 persones que han denunciat maltractaments, per 51 casos; 5 persones mortes sota custòdia; 5 persones mortes en el decurs d'operacions policials i 1 persona morta per un sometent.

Igual que una part dels mossos no s'identifica, passa el mateix amb les bales de goma: quant de temps caldrà, quantes víctimes més caldrà?

El síndic també parlava d'obstaculitzacions, que ells no han fet cap obstaculització però que a ells sí que se'ls ha obstaculitzat. És obvi que la no-entrada al CIE de la Zona Franca, el nostre Guantánamo local..., que també té víctimes, com vam recordar en la compareixença del síndic, Idrissa Diallo, una persona que sortia per Nadal del seu país i va sortir cadàver vint dies després del Centre d'Internament de la Zona Franca per una deliberada desatenció mèdica.

Més rèpliques, com el frau bancari de les preferents, on ha fallat tota l'estructura pública, el regulador, el supervisor. En habitatge, qui va fer el malalt ara continua venent l'hospital; és un problema estructural, continua sent una mercaderia. En educació, no cal ni dir-ho: hem passat del projecte Erasmus al projecte «exilius», la nostra joventut marxa. I podríem seguir i seguir.

En l'àmbit de la justícia, i atès que també altres formacions s'hi han referit, també segurament destaquem l'anomalia més severa, monolingüística, que té aquest país, que són jutges que es pensen que estan per sobre de la societat: tenen tots els recursos a la seva disposició per aprendre una de les llengües de la nostra societat, i no tenim bilingüisme sinó que tenim diglòssia. El català, per nosaltres, també ho vam dir, no hauria de ser un mèrit, hauria de ser un requisit, perquè aquesta societat és com és, i qualsevol administrat, malgrat que la figura no ens agradi, hauria de poder ser atès en la llengua catalana. Per tant, l'absoluta situació de diglòssia que viu el català en l'Administració de la justícia, entre altres coses.

Començo a acabar, comencem a acabar. I, després, el que ens preocupa del que acompanya la degradació de la vida quotidiana de la majoria social, de les classes populars, dels barris de la perifèria, també dels equilibris territorials a les comarques més depauperades per la crisi, és un perillós discurs social.

Abans, però, i com també vam dir en la compareixença, el temps i l'espai també per a les discrepàncies. Hi ha una certa hegemonia de la gramàtica del poder, i el síndic recull també la llarga vaga a Transports Metropolitans de Barcelona; és obvi que col·lideix l'exercici del dret de vaga amb altres drets com la mobilitat, però el dret de vaga és un dret fonamental que jeràrquicament és superior. Vam dir que faltava un àmbit en aquesta lectura de la vaga de TMB, i era l'abús, la nul·la transparència i l'opacitat i a més l'arrogància i la supèrbia de la direcció de TMB; per cert, una direcció que encara som incapaços de saber quant cobra i què és aquest núvol de 602 càrrecs en la direcció d'una empresa pública.

Però, dit això, i com a rerefons, sí que ens preocupa el discurs social que s'estén a propòsit de la teologia de la meritocràcia, d'un dogma molt estès de darwinisme social i d'un classisme excoient que avui, ara i aquí continua mantenint que la desigualtat és natural i racional. Un classisme que també és una mirada atàvica a les desigualtats i a la pobresa, i que també és una pràctica política concreta de la segregació i de l'apartheid social que multiplica les privacions i les carències.

Després, i com ja vam dir en la conclusió en la compareixença del síndic en comissió, vénen les grans preguntes, no? On està la justiciabilitat de tot el que l'informe recull, de totes les vulneracions que s'acrediten i qui les farà complir? No ho tenim clar, atès també que moltes vegades els que legislen són els primers a incomplir la llei, però al final sí que hi ha una referència que l'atac és tan llarg, tan fons, de tan llarg abast i tan llarga durada que al final el poder haurà de canviar la llei, perquè, si és incapaç de garantir el dret a la salut, si és incapaç de garantir el dret a l'educació, si és incapaç de garantir uns mínims vitals a la majoria social, doncs, el que hauran de fer és assumir la dictadura dels mercats, canviar la llei i, aleshores sí, complir els desitjos de la tutela política i econòmica dels mercats. És una referència portuguesa; hi insistirem avui que és 25 d'abril, i que, per tant, ha sigut al final el compliment de la llei d'uns drets socials fonamentals els que han dit al Govern neoliberal portuguès que estava vulnerant el nucli dur constitucional lusità.

Nosaltres tenim una doble lectura també; també fem servir la metàfora, vam fer servir la metàfora de la granota a les conclusions, i dèiem que una granota, efectivament, quan la tires a una olla amb aigua bullent salta immediatament per instint de supervivència, per un mer instint de supervivència; si, en canvi, la poses al fons de l'olla amb aigua freda i la poses al foc i vas escalfant el foc a poc a poc al final la mates. Això és el que estan fent amb el minso estat del benestar que vam aconseguir, que va aconseguir també tot Europa, amb el constitucionalisme social de postguerra; és aquell edifici el que s'està desballestant, i per tant la previsió és que els informes del síndic, si no canvia la voluntat política dels governs, doncs, seguiran engreixant, molt malauradament, properes comissions.

En aquest mateix sentit, acabo amb dues referències. Per l'esquerra han parlat d'«utopia», un lloc que no existeix; amb la vènia, farem una transacció i direm «eutopia», amb paraules de Pere Casaldàliga, que és aquell lloc on caben tots, totes i tots.

I, finalment, si em permet la dialèctica «citològica», el síndic ha citat Pèricles parlant dels inútils i de les inutilitats; uns quants, els governs i el Banc Central Europeu. Però acabaria amb Einstein, que el més inútil és fer sempre el mateix i esperar resultats diferents, que és el que passa.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, honorable presidenta. Vicepresidenta del Govern, diputats, diputades, en primer lloc donar les gràcies i la benvinguda al síndic senyor Rafael Ribó; al seu equip, senyor Jordi Sànchez, senyora Maria Jesús Larios; a tots els membres del grup que l'acom-

panyen, com també als síndics locals i universitaris que els acompanyen.

Ja s'ha dit, avui està el síndic aquí per a presentar la memòria del 2012; en prèvies dues comissions que vam fer, específiques, el passat mes de març es van tractar moltes i moltes matèries.

En primer lloc, vull remarcar la tasca que s'ha fet des del síndic: amb menys pressupost queda patent que amb menys es pot fer més, ja que ha tingut al voltant del 10 per cent d'increment de consultes i queixes i una retallada pressupostària.

Prèviament a aquesta valoració voldria tenir en compte una sèrie d'aspectes. L'acompliment de les recomanacions per part del síndic i la col·laboració per part de les administracions és una feina de retorn, una feina que surt del síndic i que va de cara a les administracions. Del total de les resolucions emeses pel síndic un 94,16 per cent han estat acceptades per part de les administracions.

A l'informe es posava de manifest que cap administració o empresa pública supervisada pel síndic ha deixat de donar resposta a la sol·licitud d'informació requerida, llevat de tres ajuntaments que ens va dir en comissió, però que avui ens ha dit que ja s'havia resolt. Cal tenir-ho present, d'acord amb el mateix síndic, perquè denota respecte per part de les institucions als valors i principis de la bona administració.

L'única excepció que tenim, com ha passat els darrers anys, ha estat la Delegació del Govern central a Catalunya, que continua negant-se a col·laborar amb el síndic i a facilitar la informació que sol·licita, així com denegant l'accés del síndic al CIE, al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, en el marc dels expedients tramitats arran de queixes rebudes dels interns.

Constatar també la important tasca feta per la sindicatura de greuges de Catalunya, tal com comproven els usuaris. Els promotors de les queixes adreçades al síndic han valorat els seus serveis amb un 6,6 sobre 10, xifra idèntica a la valoració rebuda l'any 2011.

Cal destacar també la qualitat interna dels processos del síndic. Durant l'any 2012 ha dut a terme alguns canvis organitzatius funcionals i tecnològics, dels quals cal destacar l'Administració electrònica; des del segon semestre del 2012 el síndic disposa de capacitat funcional de relacionar-se electrònicament amb seguretat i fiabilitat amb totes les administracions públiques del país i amb totes les persones físiques i jurídiques que així ho desitgen. A l'informe s'assenyalen l'estalvi econòmic i l'agilitat com els principals beneficis de la millora en el funcionament de la institució. Consolidació, també, del procediment iniciat el 2011 per garantir les administracions i empreses que donen resposta a l'adequada..., dintre del termini regulat en l'article 61 de la Llei del Síndic de Greuges.

L'informe també recull la mitjana del total de tramitació de queixes, el 2012, calculat en dies hàbils. El síndic ha trigat a resoldre seixanta dies hàbils respecte als seixanta-dos dies hàbils de l'any 2011; l'Administració ha trigat a respondre vuitanta-un dies hàbils

respecte a noranta-tres dies hàbils del 2011, i, en canvi, els interessats han trigat a aportar la informació requerida trenta-dos dies hàbils respecte als vint-i-vuit dies hàbils del 2011. Per tant, les administracions demostren que mantenen la tendència quant a la reducció del temps que triguen a contestar.

I també un augment de queixes degut al moment de conjuntura econòmica, social i política que viu el país. No podem obviar la situació d'angoixa econòmica i social que estem patint. Però la nostra forma de ser i la nostra forma de fer és pacífica, democràtica i dialogant, sense renunciar en cap dels nostres moments als nostres plantejaments.

Hem parlat que les forces polítiques d'aquesta cambra, d'aquest Parlament, han d'anar juntes, han d'anar unides per poder treballar conjuntament. Això, des del Grup de Convergència i Unió ho estem reclamant des de fa molt temps: responsabilitat per tots els grups de la cambra, responsabilitat. Ahir el molt honorable president de la Generalitat ens va dir, i ho va reiterar, com ho fa als darrers plens: «Si traspassem les línies vermelles, posem en perill l'estat del benestar de Catalunya.»

Si repassem les matèries que han rebut més queixes i consultes per ordre són: serveis socials, Administració pública i consum. Per contra, hi han àrees, com la de seguretat ciutadana i justícia, en què s'han reduït les queixes respecte a l'any 2011 en un 6,19 per cent, i educació, que ha disminuït al voltant d'un 2 per cent.

Les queixes s'agrupen en tretze àrees temàtiques, que, evidentment, per manca de temps, no les podrem destacar totes; però, sí, deixin que parle d'unes quantes que avui el síndic també ens ha anat comentant.

Quant al tema de consum, el tema de les participacions preferents, ja ho ha dit, ens preocupa; des del Govern preocupa moltíssim el tema de les participacions preferents. La via de solució que proposava el síndic era la via de l'arbitratge. Aquesta via ja s'està duent a terme des de finals del 2012 per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, per part de l'Agència Catalana del Consum.

Evidentment que darrere d'aquestes participacions preferents hi han persones, hi han famílies que estan patint i que han patit molt, perquè són petites formiguetes que han anat estalviant i que han vist que els seus estalvis estan en perill. Jo deixaria la frase que va deixar ahir a la tarda, en una interpellació que li vam fer, el conseller Puig: que la millor solució està a restablir el 100 per cent de l'estalvi d'aquestes persones i d'aquestes famílies que han realitzat esforços per poder estalviar.

Quant a habitatge, destacar la creació del grup de treball, constituït pel mateix síndic, per treballar sobre la problemàtica generada per les dificultats en el pagament de l'habitatge habitual, grup a on participen, com bé ha dit el síndic, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, representants del Col·legi d'Advocats de Barcelona, de col·legis de notaris de Catalunya, de Càritas, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i diverses entitats financeres.

Des del Govern, evidentment, hi ha hagut moltes prioritats. En primer lloc, intentar que les persones que no haguessin arribat al desnonament no arribessin a aquesta situació. En segon lloc, per a les persones ja desnonades, intentar deixar sense efecte l'acció de desnonament judicial o bé per impagament de lloguer o bé per embargament de l'habitatge per impagament de quotes hipotecàries, i possibilitar la permanència continuada de la persona sol·licitant i de la seva família. Durant l'any 2012 s'ha donat aquesta prestació a 2.082 famílies. Per altra banda, la creació del Servei d'Assessorament sobre el Deute Hipotecari, intercedir entre la família i les entitats financeres mitjançant l'arbitratge de solucions i evitar així la pèrdua de l'habitatge. Fins al 31 de desembre de 2012, 3.000 famílies n'han fet ús i més del 50 per cent de les famílies han pogut arribar a un acord pactat amb la seva entitat financera.

Al síndic li diria: quant al tema de les plusvàlues, recordar-li que aquest tema va ser aprovat pel Parlament amb el suport de tots els grups parlamentaris, amb la Resolució 722, a la novena legislatura, per la qual s'acordava presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de mesures contra el sobreendeutament personal i familiar, i de protecció davant dels procediments d'execució hipotecària de l'habitatge habitual, que deia en la seva disposició quarta: «bonificació de l'impost sobre l'increment del valor de terrenys de naturalesa urbana, en els supòsits de dació de l'habitatge habitual en pagament d'un deute hipotecari».

Quant al tema de seguretat ciutadana, el tema, actualment, de les pilotes de goma que ens ha proposat, s'ha creat una comissió d'estudi dels models de seguretat i d'ordre públic i de l'ús de material antiavalots en esdeveniments de masses. Comentar-li que el conseller Espadaler va anunciar que aquest era un dels primers canvis que es farien i que n'hi haurien molts més.

Quant a serveis socials, recordar-los que el 70 per cent del pressupost de la Generalitat es destina a despesa social. Entre els anys 2011 a 2013, hi ha hagut una retallada de les aportacions en polítiques socials per part de l'Estat espanyol d'un 92 per cent. Vam passar de rebre, el Govern de la Generalitat de Catalunya, 72,88 milions d'euros a rebre 5,82 milions d'euros. Aquesta quantitat de diners anava destinada a aportacions que es destinaven a la dependència, a la violència de gènere, a prestació bàsica de serveis socials, a immigració i a totes les tasques referides a serveis socials.

Ja com a fites –i així ho demostra la tasca del Govern diària i continuada–, impulsar la Llei marc de protecció social, amb l'objectiu de blindar el nostre model català de l'estat de benestar. Ahir mateix es va aprovar la tramitació del Projecte de llei d'accessibilitat, que té com a objectiu garantir la màxima autonomia, la no-discriminació i la igualtat d'oportunitats per a totes les persones que pateixen algun tipus de discapacitat, i continuar impulsant el pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya, que ha de permetre dissenyar eines per tal de prevenir el risc d'exclusió social, establir els mecanismes d'intervenció i, sobretot, fixar un horitzó per a reduir al màxim la pobresa a Catalunya.

Recordar que l'any 2012 es van destinar des del Govern de la Generalitat de Catalunya 429 milions d'euros per a lluitar contra la pobresa.

I l'últim tema que li voldria destacar: l'accés a la informació pública –hi ha posat molt d'èmfasi. L'objectiu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió és donar tota la informació que faci referència a l'àmbit públic i a la gestió del diner públic, que sigui plenament oberta i que sigui accessible. Està en tràmit la Proposició de llei de transparència i d'accés a la informació pública. I, en aquest sentit, la ponència treballa, entre d'altres, aspectes com són: la creació d'un portal per a donar compliment i efectivitat a les obligacions de transparència que marca la llei; incloure en el seu àmbit d'aplicació altres entitats, com ara empreses d'interès públic; la transparència en la gestió administrativa, entitats i òrgans de contractació, licitacions, adjudicacions; la regulació dels lobbys, i, a tall d'exemple, recordar-li també que s'ha de consolidar la Plataforma de Contractació pública.

Feia referència a la funció pública. El seu origen ve determinat per molts factors: dèficit públic, estabilitat pressupostària, intensa activitat des del Govern espanyol que dificulta l'activitat per part del Govern de la Generalitat... Però totes les causes que li podríem dir, es pot concretar que parteixen del mateix punt de partida: de la crisi econòmica, social i política que estem vivint al nostre país; de la reducció obligada de la despesa de la Generalitat de Catalunya, fruit de l'herència de governs anteriors que van deixar el Govern actual amb la situació d'asfíxia, i de l'espoli fiscal que estem patint des del Govern de l'Estat espanyol.

No estic d'acord amb un concepte que ha dit, síndic: que els empleats públics estan..., ben bé no li podria repetir les paraules, però ha donat a entendre que els empleats públics estan defallint. No, jo, tot al contrari, reitero una vegada més des del Grup de Convergència i Unió l'agraïment als empleats públics, perquè, igual que des de la seva feina, des de la seva tasca diària, estan intentant fer més amb menys, els empleats públics diàriament, en moments excepcionals i en moments d'ofec econòmic que estem vivint, estan entenent la situació i estan treballant més amb menys.

Tota la situació d'angoixa econòmica i social que patim..., ens sobren motius per desconfiar i queixar-nos dels governs de l'Estat espanyol, que ens han maltractat, que ens han menystingut i que han portat una societat emprenedora i pròspera, com és la catalana, a un ofec econòmic i fiscal que posa en perill l'estat del benestar a Catalunya. Però la nostra manera de fer, amb diàleg, amb democràcia i, sobretot, de forma pacífica, ens portarà a no renunciar al que som, un país, com és Catalunya.

Ja a tall d'exemple, perquè se m'està acabant el temps, dir-los que actualment, des de l'any 2009, tenim un dèficit fiscal que va suposar un 8,4 per cent del PIB, que són 16.400 milions d'euros, dels catalans, de Catalunya, que se'n van a Madrid i que no tornen. (*Remor de veus.*) I recordar que el deute actual corresponent a la disposició addicional tercera de l'Estatut és

de 2.868 milions d'euros. En podríem posar molts més exemples, però crec que són suficients.

Res més. Per finalitzar...

La presidenta

Senyora...

Annabel Marcos i Vilar

...agrair novament al síndic la feina feta, encoratjar-lo, a ell i al seu equip, a continuar fent una bona tasca. Gràcies.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Hi ha la possibilitat d'un nou torn de paraules, i el síndic l'ha demanat. (*Pausa.*) Síndic, ja pot començar, quan vulgui.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Vull començar agraint a tots els grups parlamentaris les seves intervencions en aquest debat, i vull agrair totes les intervencions, amb tots els seus continguts, tant als que han coincidit com als que han criticat l'actuació de la institució o del seu titular. Tota crítica és un estímul; la «crítica» ve de «criteri» –per tant, una bona crítica és la que té un bon criteri al darrere–, i la crítica serveix per millorar. Per això nosaltres, com a institució, tenim el costum –i vostès ho saben perquè sembla que s'han llegit l'informe– que en un capítol de l'informe publiquem l'estat de compliment de la nostra carta de serveis. Som una institució que tenim una carta de serveis, en la qual reflectim tots els compromisos que agafem davant de les persones. I, quantificats, els trobaran a l'informe anual, allà on hem fallat, on nosaltres considerem que hem fallat, i com pensem millorar. És un compromís que crec que seria bo anar universalitzant a tots els àmbits públics d'administracions o d'empreses privades que donen serveis d'interès general. Però també és possible i segur que hi han altres errors que cometem que no estan en aquest apartat i que vostès tenen l'obligació de plantejar-nos per anar millorant la tasca que ens han encarregat.

Per tant, primer de tot, un agraïment de com vostès han treballat en comissió, els que són de la comissió del síndic, i en el plenari avui sobre l'informe anual, el qual jo he presentat –de la forma més sintètica possible– del preàmbul a l'últim apartat de l'informe, que té vora quatre-centes pàgines, i, òbviament, havia de triar quins temes eren els que jo els anava presentant, bàsicament del preàmbul.

En aquest sentit, dir-los que hi han molts altres informes. Els seus companys i companyes de grup parlamentari els explicaran com debatем a la comissió del síndic, doncs, informes sobre l'Autoritat Catalana de Prevenció de la Tortura, o a infància els informes d'infància, o altres que han vingut o que vindran, com el de l'accés a la informació, que va ser discutit ja, o

els que s'han ja mig anunciat –com algun diputat ja ho ha tret aquí–, com pot ser el d'urbanitzacions, etcètera, i, òbviament, l'Informe sobre els drets dels infants, sempre buscant espais comuns, d'acord amb l'encàrrec estatutari, per millorar drets. Per tant, ho repetixo, moltes gràcies.

Dues precisions de temàtiques. Sobre el tema de la llengua, reitero per un altre any: Catalunya té una situació exemplar de règim lingüístic. I no ho diu el Síndic de Greuges de Catalunya: ho diu l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa, on seuen diputats i diputades de tots els grups parlamentaris de l'Estat espanyol. Una altra vegada han posat Catalunya com un exemple de règim lingüístic a Europa, quan prop de les seues europees, per exemple, hi han situacions com la de Brusselles, on hi ha un autèntic conflicte, físic fins i tot, entre francòfons i flamencs, gent de parla francesa i gent de parla flamenca, o altres situacions. I és en aquest sentit que de moltes institucions internacionals, començant pel Canadà, ens demanen que expliquem la legislació, l'experiència, de tants anys acumulada, sobre el tema lingüístic.

Nosaltres rebem un molt baix nombre de queixes sobre el tema lingüístic a Catalunya; encara en rep menys el Defensor del Pueblo. O sigui, nosaltres, com a institució més propera, sobre el tema en devem rebre una seixantena en total –i no em facin dir la proporció, ni sobre les temàtiques, perquè m'allargassaria–; al Defensor del Pueblo no arriben a les set queixes sobre el tema lingüístic. Una vegada –i ho vaig explicar aquí, en aquesta cambra– hi va haver algú que va idear inundar el síndic de correus electrònics amb protestes lingüístiques; hi tenien tot el dret. Nosaltres els vam demanar que ens precisessin on i com s'havien lesionat uns drets, i la resposta va ser nul·la. Queixa, entenent per tal una lesió de drets, no podem dir que sigui més enllà del que nosaltres any rere any anem constatant. Els meus col·legues d'altres comunitats autònomes, com per exemple València, com per exemple Galícia, reben centenars, si no milers, de queixes sobre temes lingüístics, i també el Defensor del Pueblo.

I la segona precisió és sobre les preferents. El tema de les preferents està tractat des del síndic més enllà de l'àmbit competencial del síndic; està tractat perllongant i estenent l'encàrrec estatutari de, també, garantir drets davant d'empreses privades que donen serveis d'interès general. I avui hi ha un debat internacional, europeu, espanyol i català sobre fins a quin punt el sistema bancari també està format per empreses privades d'interès general, si més no per a injecció de diner públic.

I en aquest tema nosaltres, enviant moltes iniciatives a les Corts Generals i al Defensor del Pueblo, ens vàrem anar pronunciant escadusserament sobre allò que, primfilant molt la porta d'entrada, per no exagerar els nombres del que rebem, podíem considerar queixes. En un cas concret, quan hi havia inversors o estalviadors, millor dit, que van ser obligats a comprar accions d'una entitat que en dues setmanes feia la gran davallada a borsa, que estava més que informada, és el cas...; i vam decidir que calia posar-ho en mans de fiscalia, que ho està investigant, com s'ha fet a altres

llocs o com s'ha fet en general, el camí que s'ha emprès darrerament, que és el de l'arbitratge, com s'estrà posant en marxa ara, tenint en compte que des del Síndic de Greuges de Catalunya feia mesos i mesos que estàvem demanant l'arbitratge o que estàvem demanant que l'Agència Catalana de Consum tingués més mitjans i més diligència per intervenir en un tema d'acord amb els drets que hi han a l'Estatut.

Dit això, voldria entrar en un tema que s'ha plantejat, sobre fins a quin punt hem escorat l'anàlisi criticant més un govern que un altre, arribant al clientelisme o al partidisme. Si vostès llegeixen l'informe, deuen haver vist que el 90 per cent i escaig de les elaboracions que hi ha a l'informe és una anàlisi del Govern de la Generalitat amb una dimensió crítica. Quan vàrem presentar el del 2011, el portaveu del Govern de Catalunya, el senyor Homs, en roda de premsa va dir: «El síndic fa política.» Crec que segurament no encertava en la crítica; si de cas hauria d'haver dit: «fa partidisme», perquè, fer política, tant de bo la fessin 7 milions i mig de persones a Catalunya, «política» vol dir interessar-se pels negocis públics, pel que és públic. Bé, vàrem fer notar al president de la Generalitat i al portaveu el que significava aquella declaració, perquè podia haver molestat la forma en què plantejàvem la mala administració de la renda mínima d'inserció aleshores, i se'ns va demanar excuses pel que significava aquella declaració.

Nosaltres en l'informe actual, el del 2012... Això era respecte al 2011. El del 2012, i ho he dit al començament..., no és que ens hi veiem obligats; és que, coherentment amb el que, fem hem de dir: és un informe dur en l'actual context i en tot el que té. I és dur amb les administracions, començant pel Govern de Catalunya, i és dur entrant fins i tot en l'anàlisi del que és legítim fer per part del poder públic, que és optar on poso els diners, sobre com afecta els drets. Perdoni que li'n llegeixi un tros: «No pertoca al síndic posicionar-se sobre una decisió política expressa i democràtica que decideixi la reducció en la intensitat o l'abast d'un servei per raons d'insuficiència financera o, en general, de voluntat de reducció de la despesa.» Però sí que ha d'exigir que aquesta decisió s'adopti amb plena valoració i expressió dels seus efectes sobre el servei públic i, en conseqüència, també amb plena consideració de la proporcionalitat entre estalvi resultant i els efectes per als drets individuals, i també la distribució d'aquells efectes entre els diversos grups de persones. Està en el preàmbul de l'informe, el que els acabo de llegir.

Sobre el Govern de l'Estat, en l'informe hi han nou paràgrafs sobre 370 pàgines i escaig. Quin és el diàleg que té el síndic amb les institucions de l'Estat? Tot el que pot tenir, i més.

Amb l'equip del Ministeri d'Afers Estrangers, amb una gran cordialitat de recepció, encara sense haver aconseguit resultats, perquè el Mecanisme Nacional de Prevenció de la Tortura –aquí «autoritat», tal com vostès varen legislar–, llei vigent incompleta avui per part del Govern espanyol, doni com a resultat que es comuniqui a Ginebra que hi ha aquest mecanisme.

Amb tota la diplomàcia espanyola a balquena en totes les activitats del síndic fora de l'Estat espanyol, he de dir, amb un cent per cent de receptivitat i col·laboració, d'informació mútua i de coincidència.

Amb les Corts Generals, els acabo d'anunciar que ahir al vespre agafava el darrer AVE de retorn de Madrid perquè havia estat treballant amb el senyor García Tizón, del Grup Parlamentari Popular, president de la Comissió Constitucional, en tot el que era la comparança sobre l'elaboració que ells tenen sobre la Llei d'accés a la informació. Reiterades trameses, constants, d'iniciatives a motivar a les Corts Generals o al Defensor del Pueblo, perquè Catalunya té una part del seu ordenament en relació amb un ordenament que es fa a les Corts Generals, quan afecta drets, suggerint, proposant, utilitzant totes les previsions legals, suggerint i proposant canvis.

Amb el Defensor del Pueblo, tota la col·laboració que puguem tenir, tenint en compte que vostès o els seus predecessors varen fer un estatut que deia en un dels seus articles: «Defensor del Pueblo i Síndic de Greuges col·laboraran», i aquest article va ser portat al Tribunal Constitucional pel Defensor del Pueblo, i la sentència del Tribunal Constitucional és: «Han de col·laborar.» Com jo he proposat i faig i col·laboro amb els síndics locals que seuen en aquesta tribuna, quan rebo qualsevol queixa d'una població on hi ha síndic local, impulsant aquella persona a presentar-la al síndic local si és de matèria d'aquella localitat, intercanviant informació, oferint informació, ajudant-los tècnicament i, de passada, saludant-los per la seva presència avui escoltant-me.

En aquest sentit, total voluntat de col·laboració, senyora Montserrat –total–, per col·laborar amb la delegada del Govern; jo ni l'he citada en la meua intervenció. Total col·laboració, a la seva total disposició per col·laborar com vulgui i quan vulgui, d'acord amb què? Amb el que diu l'article 3.3 del la Llei del síndic vigent, o amb el que diu l'article monogràfic dedicat a la col·laboració de la Delegació del Govern, tots dos per complir. Total col·laboració per aplicar aquests dos articles.

És en aquest sentit que m'agradaria que es veiés com podem distorsionar la realitat si parlem de clientelisme o de partidisme. Mirin, com que ja porto uns quants anys fent de síndic i tinc un passat important com a parlamentari, quant a anys –quant a anys–, a les Corts Generals i en aquesta casa, evidentment que de vegades se m'han buscat les pessigolles per partidisme. Quan el conseller d'Interior de Catalunya es deia Joan Saura –president d'Iniciativa per Catalunya Verds–, el Síndic de Greuges va criticar amb una dura resolució l'ús desproporcionat de la força per desallotjar el rectorat de la Universitat de Barcelona per motius dels anomenats «acords de Bolonya», i va parlar de l'ús desproporcionat..., de la manca d'identificació, etcètera. I quan es va desallotjar la plaça Catalunya, sent conseller d'Interior el senyor Felip Puig, de Convergència i Unió, el Síndic de Greuges va criticar l'ús desproporcionat de la força. Hi va haver qui va dir: «Això no ho feia abans.» Bé, si no es té memòria molt

clara i tranquil·la per analitzar aquests factors, no es poden fer aquest tipus d'afirmacions.

I els n'afegiré una altra, encara. Arran dels esdeveniments de la plaça Catalunya, el síndic que els parla fou l'única institució de Catalunya que va dir categòricament, amb la mateixa categoria amb què va criticar l'ús desproporcionat de la força, que s'hauria d'aplicar el Codi penal a aquelles persones que havien agredit diputats o diputades, perquè havien comès un doble delictes: agredir persones, que és un delictes, i també, com està contemplat a l'ordenament, agredir càrrecs públics. I ho mantinc.

En aquest sentit, per tant, amb la serenitat que em donen, no les paraules, els fets contrastables, dir-li que em sembla fora de context fer aquest tipus d'afirmacions, com ho sembla voler encetar un debat sobre titulars i declaracions sense cap contrastació –no se m'ha demanat mai– per part de qui les vulgui utilitzar. Només dues precisions.

El síndic no pot dir que hi ha mala administració. He dit abans –i no se m'ha escoltat, sembla– que el rei de Suècia –1809: ha passat molta aigua sota els ponts–, quan decideix introduir a la Constitució sueca la figura de l'*ombudsman* –que és una paraula sueca–, ho diu i ho fa per combatre –cometes– «la mala administració». Des d'aleshores fins avui, és un concepte en el dret comparat arreu del món; segona, és la tasca essencial dels *ombudsmen*, per tant, dels síndics, parlar de mala administració. És per excel·lència! Està fins i tot en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el dret a la bona administració i el negatiu del mateix, i està en l'encàrrec que vostès han donat a aquest síndic, parlar d'administracions. I el síndic parlarà totes les vegades que calgui de com millorar l'Administració i assenyalarà –agradi a uns o altres, d'això no en farem cas– aquells casos en què considerem que hi ha mala administració.

I hi ha mala administració dins de la legalitat! Per analitzar i fer complir la legalitat hi ha els tribunals. Es pot ser un governant que observa molt categòricament la legalitat i ser molt mala administració. Les dilacions en el compliment de determinats drets, determinades transferències..., bé, la majoria de matèries que estan en aquest llibre, si fossin flagrantment il·legals, no els càpiga el menor dubte que el síndic hauria aplicat l'article corresponent de la Llei del síndic i de l'Estatut per portar-les al poder que ha de combatre les il·legalitats.

Jo demanaria al senyor Cañas que es llegís l'informe, que es llegís les intervencions de la diputada portaveu de Ciutadans a les quatre sessions de comissió del síndic on es va debatre aquest informe i que li demani al president de Ciutadans el contingut de l'entrevista fluida, absolutament d'intercanvi, que vàrem tenir fa molt pocs dies en el meu despatx.

I torno de nou al que deia al començament. Aquest síndic està a la seva sencera disposició per fer, com ha anat fent sempre que se li ha demanat, tota mena de reunions, d'intercanvis amb totes les administracions, empreses privades que ofereixen serveis d'interès general, amb tots els càrrecs públics, amb tots els

diputats i diputades, amb un sol objectiu, el que els demano que sigui la traducció parlamentària d'aquest informe: posin-se tots vostès a treballar, Govern i oposició, per trobar el lloc comú per continuar garantint els drets, si és que estan d'acord amb les formes que plantegem en aquest informe.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic. A continuació s'obre un torn de paraules per part dels grups parlamentaris que ho desitgin, per cinc minuts. Algun grup parlamentari? (Pausa.) La senyora Dolors Montserrat i el senyor Cañas. D'acord.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, si vostè m'ho permet, molt breument. Una qüestió que m'havia oblidat i que m'ha recordat l'honorable síndic, i l'altra, comentar-li al síndic una qüestió, quan ha parlat del Govern central i de la delegada del Govern. Vostè en l'informe no l'anomena personalment, però anomena en l'informe la Delegació de Govern en diferents ocasions, i el ministre, amb noms i cognoms. Jo li he dit que vostè amb noms i cognoms els anomenava, i li demanava, doncs, que tingués una..., en fi, tot aquell tipus de gestió que vostè pogués portar a terme.

Miri, vostè, com que és una persona que llegeix..., avui posa: «El deshielo en Rodalies», una situació que el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, i també en part el Govern socialista, el Govern tripartit, van tenir congelada des dels principis de l'any 2010. I gràcies a un govern del Partit Popular aquest desgel s'ha trencat. Hi ha una avinentesa amb el conseller de Política Territorial de Catalunya per tal de desbloquejar una qüestió que afectava... O sigui que en catorze mesos de govern ja veu vostè quina és l'actuació per part del Govern central.

I dir-li que jo mateixa li he recordat, eh?, els informes del 2008, 2009, 2010. O sigui, aquí vostè no em pot retreure absolutament, quan parlava del senyor Saura, que vostè no vagi ser, evidentment, ferm amb les crítiques, i jo li ho he reconegut quan li he dit, li recordava tots els informes de la manera i la forma en les quals..., la seva contundència, vostè ens havia demostrat a tots nosaltres, i que ara jo l'havia trobat en falta.

Però, dit això, m'he oblidat una cosa, síndic, que vostè l'ha comentat ara. Vostè està fent uns informes fantàstics, que ens els fa arribar als grups parlamentaris, sols els fa arribar a la Presidència del Parlament i després als grups parlamentaris: els informes de la infància, ara aquest urbanístic, l'altre dia l'autoritat sobre la tortura... I vostè ens va brindar la possibilitat –i l'havia fet arribar a la Presidència del Parlament– de poder-los avaluar, per dir-ho d'alguna manera, en el si del Ple del Parlament.

I m'he oblidat de dir-li que sàpiga que compta amb el nostre suport, el suport del Grup Parlamentari Popular, perquè aquests informes tan interessants i que

no sols interessin als diputats que estem a la comissió del síndic, sinó, evidentment, a tots els 135 diputats, i també evidentment als consellers de la cambra... I, per tant, si la presidència o la Mesa, doncs, ho té a bé, o hi ha altres grups que també hi estan d'acord, sàpiga que nosaltres demanarem la possibilitat que vostè compregui també i puguem explicitar en el màxim òrgan, evidentment, de Catalunya, parlamentari, el nostre posicionament, que, ja li ho dic, sempre són enriquidors i s'afegeixen al nostre treball parlamentari.

I, per altra banda, aquesta diputada, presidenta, no té res més a dir. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, el senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, vicepresidenta, *consellers*, diputados, diputadas, *síndic*... Fíjese si me he leído el informe, ¿eh?... Yo suelo hablar de lo que leo, no como otros. Pero no si usted me ha escuchado a mí –probablemente no, tendría cosas más urgentes–, porque he empezado diciendo que el informe ya estaba valorado, y que el informe se había discutido y valorado en comisión, y que en comisión manifestamos nuestro apoyo, reconocimiento y valor del informe; este año, como el anterior, y como el anterior al anterior, y el anterior al anterior al anterior. Pero es que esto es un parlamento, y esto es parlamentarismo; y quien no quiera ser sujeto a crítica, a lo mejor tiene que ahorrarse el venir aquí. Porque, cuando uno viene aquí y no hace una explicación de un informe, sino que hace una interpretación del mismo, merece y es sujeto a crítica. Y la crítica, en su boca y en la mía, siempre es constructiva –siempre es constructiva.

Usted ha cogido un ejemplo, ha espigado un ejemplo, de los muchos que he leído en esta tribuna, sobre sus declaraciones; o una frase, ¿eh?, sobre si un *síndic* puede hacer política, ¿verdad?, o si puede calificar de mala administración a la Administración. Pero usted se ha olvidado de valorar –puestos a hacer valoraciones– otras de sus declaraciones, que sí que están contrastadas; como mínimo usted no las ha llevado a juicio, como parece que con algunas de un diario sí hizo; por lo tanto, si usted no ha considerado que eran incorrectas, las podía haber llevado. Y le vuelvo a leer algunas: «El Síndic de Greuges pide la dimisión del ministro del Interior.» ¿Esa es su función? «El Síndic de Greuges cree que la renuncia del fiscal supone un regreso a la dictadura.» ¿Esa es su función? «Rafael Ribó dibuja la Administración pública del estado catalán.» ¿Esa es su función? (*Veus de fons.*) Sí lo he dicho, sí, Turull, y lo volveré a decir, aunque no te guste oírlo; tienes la opción de abandonar la sala. (*Remor de veus.*) ¿Verdad?

Y entonces ha dicho más cosas –ha dicho más cosas–, que yo tengo derecho a hacer mi intervención sin escuchar sus análisis. Ha dicho usted una cosa: decía que, en la valoración de una administración y otra, usted le había dedicado solo nueve párrafos. Pero si es

que no es una cuestión de números, es una cuestión de intensidad; intensidad en el análisis de lo que ha hecho la Administración pública de la Generalitat, en comparación con lo que hace la Administración pública del Estado. Y usted no puede determinar si un 0,7 por ciento es o no una buena medida aprobada legislativamente; esa no es su función, aunque se lo dice uno que cree que es un error, pero no es su función. Su función es determinar si esa aprobación afecta a derechos de ciudadanos o no.

Usted decía otra cosa: hablaba de la colaboración entre el Defensor del Pueblo y el Síndic de Greuges. Pero es que nadie la pone en cuestión. Pero es que nosotros lo que decíamos..., y lo que se recurrió no era la colaboración, como usted ha dicho aquí: era que usted fuera el único *síndic* competente en Cataluña, en la Administración de la Generalitat, y que el Defensor del Pueblo no pudiera instruir aquello que afectase a elementos derivados de la Administración de la Generalitat de Cataluña. Eso es lo que dice; eso es lo que dice el fundamento jurídico del Tribunal Constitucional, ¿eh? –que usted supongo que lo habrá leído, igual que yo. No es lo que usted ha dicho, es lo que yo digo.

En resumen... Y en cuanto al tema lingüístico, mire, yo he intentado pasar un poco..., no por encima, porque, como ya es habitual, y sabe que es una de las críticas que sí que hacemos, en este caso, a la institución –en este caso sí a la institución, y no a su portavoz, y no al *síndic*, sino a la institución–, porque, cuando ustedes actúan de oficio, actúan de oficio solo en defensa de los derechos lingüísticos de unos, y no del de todos. Porque, mire, yo no sé si unos padres tienen que recurrir a la justicia para recibir sus derechos lingüísticos o garantizar el de sus hijos; no sé si más de mil ciudadanos han pedido ya a esta Administración que cumpla con sus derechos lingüísticos. Lo que sí que sé es que la sindicatura no ha hecho nada, de oficio, por defenderlos –nada. Ni por aquellos ciudadanos que son multados, aun cuando la ley dice que no pueden ser multados, por rotular en castellano, o solo en castellano. Y usted de oficio ha hecho otras cosas, pero se ha olvidado de esa parte de catalanes, que merecerían su mismo cuidado y su misma protección, con independencia de lo que usted piense, si este modelo lingüístico es el adecuado o no. Porque ante los modelos lingüísticos, ante las mayorías parlamentarias, hay una cosa fundamental, que tendría que ser el eje de su actuación: los derechos. Y los derechos, ninguna mayoría los puede conculcar.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

Agrair de nou al síndic la seva exposició, donar les gràcies a les persones que han estat aquí i que l'han acompanyat, donar les gràcies als síndics de les universitats i dels municipis.

I suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reiniciem la sessió plenària amb el punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 302-00023/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, l'experiència em diu que la proporció de persones amb esperit emprenedor que hi ha a la societat és més o menys la proporció de diputats i diputades que hi ha ara respecte del total de diputats i diputades d'aquest Parlament. És a dir, no és molt, però Déu n'hi do –Déu n'hi do.

Com que veig que hem de ser estrictes amb el temps, aniré per feina. (*Remor de veus.*) Si alguna cosa ens fa falta, avui que hem rebut les noves dades de l'atur, és gent que es decideixi...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Si us plau. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Pedro Chumillas Zurilla

Sí, són els cafès, que la gent ve una mica excitada, no? (*Rialles.*) Doncs dic que si alguna cosa ens fa falta és gent que sigui capaç de lluitar per muntar un negoci, una empresa, treballar ell pel seu compte o donar feina a uns altres, com ho diria, *contra viento y marea*; no només contra els problemes econòmics, sinó contra les traves que de vegades posem, segur que sense voler, des de les administracions.

Nosaltres presentarem en aquest Parlament una proposició de llei d'emprenedoria. Altres grups també ho fan des de fa dos anys..., o quan va començar la le-

gislatura passada ja vàrem parlar amb Convergència i Unió per fer-ho. No va ser possible. Això s'endarrerix, i segurament massa.

Aniré a la moció. Primer punt. Nosaltres hem vist moltes esmenes. Hem intentat de transaccionar al màxim perquè tots els grups s'adhereixin a una cosa com aquesta. Potser ens barallarem per moltes, però en aquest tema hem d'anar ben units. És igual si, com posa aquí, per a cada tipus d'activitat s'ha de crear un document d'un tipus, d'un altre... Hi ha d'estar tot. La gent, l'emprenedor, ho ha de tenir tot a l'abast. Per això hem decidit acceptar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Punt 2. Em sembla que Esquerra Republicana ha fet molt bé la lectura d'aquest punt i ho ha condensat en una sola frase. Li acceptaríem l'esmena. I la idea és el control *a posteriori*, la responsabilitat de l'emprenedor, de l'empresari, del que munta l'empresa. Jo començo i vostè, doncs, ja em vindrà a veure. Si faig alguna cosa malament em sancionarà. Però jo començo.

Nosaltres hem presentat..., o volíem fer una transacció amb un punt d'Esquerra Republicana, el punt *b*, però posant-hi, afegint-hi, dos problemes que s'han de tenir en compte sempre: la salut i la seguretat. És clar, un no pot donar un permís quan en un taller hi han màquines perilloses o quan d'allà en sortiran abocaments perillosos per a la gent, per al medi ambient. Evidentment. En una llei això s'ha de desenvolupar. La majoria dels emprenedors muntaran coses que no necessiten allargar tràmits. Doncs això és el que volíem constatar en aquest punt. Ja em sembla bé.

Tercer punt. A la formació s'ha d'ensenyar. Qui tingui qualitats, que com dic és una proporció que no sé si és un 10 o un 15 per cent dels ciutadans, des de petits se'ls ha d'animar perquè exerceixin aquestes qualitats. Per aquí hi havia un punt d'Esquerra Republicana –em posaré les ulleres– que parlava d'actituds com la «iniciativa», «creativitat», «autoconfiança»; Iniciativa suggeria també la «cooperació», la «solidaritat». Efectivament, l'emprenedor estarà al servei de la societat, i la societat al seu. És el que tractem ara en aquesta moció. Doncs em penso que ens podem posar d'acord, també, en aquest punt.

Següent punt. Perdó, eh? (*Pausa.*) Perdó. Cinquè. Presentar una anuari amb relació a l'activitat emprenedora produïda a Catalunya. Em suggerien des de Convergència que això, totes les coses que ha de portar aquest anuari..., hi han ja alguns estàndards internacionals on..., bé, només seguint-los doncs és suficient. Ho acceptem.

I la darrera, també, queda més o menys com està. Ens feia algun apunt Convergència i Unió. L'acceptarem.

Llavors, he fet un esforç perquè tothom es pugui apuntar a aquesta proposició, que després vindrà seguida segurament d'una discussió parlamentària de llei aquí, perquè és un tema important que ens afecta a tots i en el qual hauríem d'anar units. L'emprenedor necessita, ho deia ahir algú d'aquesta cambra, confiança. Bé, si als polítics no ens veu units..., la unitat és la cosa que més confiança dona. Potser s'hauria de tenir en comp-

te per a altres temes, però en concret en el de l'emprenedoria crec que val la pena de tenir-ho en compte.

I ja acabo. Donar les gràcies a tothom per l'esforç, encara que ara en el seu torn de paraula cadascú dirà la seva de les coses en què ha hagut de cedir, encara que no li agradi.

Gràcies; gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, senyora presidenta. Miri, sense que serveixi de precedent i a risc que el meu grup em tracti de pactista (*l'orador riu*), votarem a favor dels punts de l'esmena del Partit Popular que parla d'empresa. Pot ser una sorpresa, però no ho és, en tot cas. En qualsevol cas, agrair la flexibilitat que hi ha hagut per incloure alguns elements que nosaltres li plantejàvem, que hi ha hagut per part de tothom moltes esmenes i s'ha transaccionat suficientment com perquè quedi bastant clar el que uns i altres defensem, que en el literal del que porta és conjunt.

Ho dic perquè pel que fa a l'exposició de motius en compartim només una part. En compartim una part. Partim de la intuïció que es pensa en un tipus d'empresa. És només una intuïció, eh?, és només una intuïció. En tot cas, defineixo el tipus d'empresa que jo crec que no té futur en aquests moments, que seria l'empresa concebuda bàsicament per a la maximització i l'acumulació de capital. Jo crec que aquesta empresa és avui dia obsoleta.

Hem parlat fa poc del fet que el capitalisme financer, amb els seus excessos i la seva irracionalitat, ha anat fent una clau de volta i se'ns ha empassat centenars d'empreses en aquest país, empreses que eren productives i que difícilment en aquest moment les podrem tornar a recuperar, ni podrem tornar a recuperar el mateix model amb les mateixes condicions que hi havia. Jo crec que aquest capitalisme podrà durar més o menys, però té els dies comptats. En aquests moments, té els dies comptats.

I creiem que hem de ser capaços de transitar cap a nous models econòmics i empresarials. A nosaltres ens sembla que les empreses del segle XXI poden ser plataformes més ètiques, poden ser plataformes més transparents, poden ser plataformes més sostenibles per poder créixer professionalment i personalment les persones que s'hi vulguin dedicar, i per oferir un bé a la societat, i per mantenir unes condicions laborals justes i equitatives. I això es pot inscriure en el nou corrent que en dèiem de l'«economia del bé comú», que aposta per un nou model empresarial que fomenta un teixit productiu més horitzontal basat sobretot en el treball cooperatiu, en la petita i mitjana empresa, en el treball autònom, en l'economia social i solidària, com a eix del futur econòmic que volem.

Nosaltres ens identifiquem amb aquest model. No sé si el compartim o no el compartim. En la descripció no queda descrit, però tampoc el nega. I com que no ho nega ens hem de fixar en el contingut literal de la moció, tal com he dit abans. Per tant, això és el que volem valorar, i en aquest sentit és una moció que aposta per facilitar la creació d'empreses, sobretot empreses petites i mitjanes, i per estendre el valor de l'emprenedoria.

A nosaltres no ens sembla pas malament estendre el valor de l'emprenedoria en el sentit que hem exposat, sempre que s'hi incloguin alguns d'aquests elements. I per això alguna de les nostres esmenes, que identificaven la voluntat de parlar específicament de l'economia social, la voluntat de parlar específicament del coneixement i la difusió de les condicions laborals justes, que les nostres empreses haurien de conèixer i haurien de saber. Se'ns han acceptat les esmenes.

I també estariem d'acord a facilitar la posada en marxa d'una empresa donant-li facilitats perquè tota la normativa sigui accessible i fàcil, perquè pugui ser atès per l'Administració amb més facilitat a través d'una finestra única i fins i tot perquè pugui començar sense que les inspeccions siguin prèvies, tot i que, i això està molt bé que ho hagi dit el senyor Chumillas, hi ha elements que no els podem deixar de banda, com és el tema de la seguretat i el tema de l'impacte mediambiental, perquè tots sabem que en aquest país..., tots pensem en aquell petit empresari que munta una petita oficina, però si ho deixem obert aquí sabem que hi ha gent que s'aprofita de les circumstàncies, i no voldríem... Ho dic per la referència que fa a la introducció respecte de les «lleis òmnibus», que han servit molt més per desregular que per facilitar la feina a les empreses. I aquí sí que en aquest parany no hi voldríem caure. No ens podem permetre desregular, perquè això aniria en contra de la ciutadania i també del mateix empresari.

Ara bé, de la mateixa manera nosaltres creiem que hi ha aspectes que no..., són els elements que poden facilitar la vida a les empreses que no són objecte d'aquesta moció. I em refereixo, per exemple... Per a la creació d'empreses potser sí, els aspectes burocràtics, però per al manteniment de les empreses el que ens fa falta és crèdit. D'això no en parlem. Ens fa falta també una fiscalitat més justa, de manera que aquelles empreses que apostin per aquesta economia social puguin tenir la capacitat de veure reduïda la seva fiscalitat i en canvi es pugui incrementar en aquelles empreses que mai a la vida han apostat per l'economia social. Aquesta fiscalitat més justa i segurament el crèdit adequat serien unes solucions.

Però com que això no és el que contempla aquesta moció nosaltres la donarem per bona i hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Bé, jo per començar sí que voldria dir tant al diputat Luna com al diputat Chumillas que en un inici ens va sorprendre, i ens va sorprendre molt, tant la interpellació primera que es va presentar com després la moció. I ens van sorprendre bàsicament per dos motius.

El primer és perquè vostès saben perfectament que en l'acord que Convergència i Unió va signar amb Esquerra Republicana ja es recull el compromís de portar endavant tant, per una banda, una llei de simplificació de tota l'activitat econòmica, la finestra única empresarial i també simplificació i agilitació de la tramitació municipal..., però també hi havia la llei de suport al que era el treball autònom i tota l'emprenedoria.

També ens ha sorprès perquè els recordaré que vostès fa poc es van presentar en unes eleccions a nivell de tot l'Estat espanyol, i aquí vostès també portaven una llei per fomentar l'emprenedoria a nivell de tot l'Estat, llei que encara, en aquests moments..., no sé quan, però encara no han presentat.

Tot i això, nosaltres ens hem agafat la moció amb molt d'interès, i la prova està en el fet que hem presentat mocions amb què, com ara explicaré una miqueta, el que preteníem era millorar, segons el nostre punt de vista, el que vostès reflectien en la seva proposta.

Hi han alguns punts de les nostres esmenes amb què el que volíem recalcar és que coses que vostès demanaven d'alguna manera el Govern ja ho feia. I, en tot cas, evidentment, el que sí que tenim molt clar és que hi han coses que es poden millorar. I, per tant, doncs, fins aquí cap problema. Les esmenes estaven presentades en aquest sentit.

Només recordar, sobretot en el que feia al punt 5, que, des de fa molt temps, a nivell internacional es porta endavant l'anomenat «estudi GEM». Aquest estudi està basat en una informació de més de cinquanta països a nivell de tot el món on es fa el seguiment de tota la informació de dades d'emprenedoria. I això, aquest estudi, va molt bé, perquè permet que d'alguna manera nosaltres puguem comparar les dades. L'Estat espanyol s'hi va afegir en el 2000, i Catalunya en concret s'hi va afegir el 2003.

Esmenes en el punt 1? Finalment, les nostres esmenes no han estat acceptades. No tenim cap mena de problema amb el text que s'acabarà aprovant. Continuem pensant que el nostre redactat era millor, però evidentment no hi tenim cap objecció.

Quant al punt número 2, també reflectir que nosaltres hauríem preferit que l'acotament, el que feia referència, diguéssim, que als informes preceptius, des d'un punt de vista de medi ambient, i també des d'un punt de vista de seguretat..., s'hagués fet una referència clara a tot el que serien les normatives comunitàries. Tampoc hi posarem massa problema, en aquests punts, perquè entenem que de la lectura també s'entén que això no serà una cosa arbitrària, sinó que serà en funció de si unes normatives en concret així també ho preveuen.

Nosaltres també havíem afegit un punt que ens sap greu que no s'hagi acceptat, perquè és evident que per millorar i fomentar l'activitat emprenedora, de moment, amb les competències que hi han des del punt de vista de Catalunya, no és suficient. I és molt important també que es pugui regular des del Govern de Madrid, i aquesta era una esmena que nosaltres també havíem presentat i que, malauradament, no ens l'han acceptada. Però nosaltres continuem pensant que és molt important també per als nostres emprenedors, per als nostres autònoms, que hi hagi una equiparació real entre el que és, diguéssim, el règim dels treballadors autònoms i el règim general, diguéssim, dels treballadors assalariats, com també és molt important fer una separació efectiva entre el patrimoni personal i el patrimoni professional, com també bonificacions fiscals i, sobretot, un aspecte que nosaltres hem defensat des de fa molt i molt temps, no?, que és el tema que l'IVA s'acabi pagant, sobretot per a aquests col·lectius, amb criteris de caixa, i no com s'està fent ara, que, d'alguna manera, els emprenedors, els petits empresaris, els autònoms, estan avançant uns diners d'unes factures que potser no acabaran cobrant mai.

Però bé... I, com tots vostès saben, aquests dies, justament dimarts, nosaltres havíem presentat una llei d'emprenedoria en aquest sentit al Congrés de Madrid, i ha estat rebutjada. Entenem que en aquest aspecte, doncs, hauria estat molt important, com he dit, que aquest punt hagués estat acceptat.

Per tant, en definitiva, nosaltres també, en ares d'aquest consens –bé, consens o pràcticament consens; com a mínim hi han bastants grups parlamentaris que s'han afegit a aquesta moció–, nosaltres també la votarem a favor. Només tornar a reincidir o tornar a dir que lamentem que no s'hagi pogut fer ni una absoluta referència que seria bo també que des d'un punt de vista del Govern de l'Estat es regulés.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. Bé, doncs, en primer lloc, voldríem dir que és veritat que s'ha intentat amb aquesta moció, que ha rebut moltíssimes esmenes, arribar a un text en comú. Nosaltres, els socialistes, no hem quedat massa contents, perquè algunes de les nostres propostes no s'han acceptat o s'ha considerat que no eren tan bones com algunes altres. Però, en tot cas, sí que volia fer unes consideracions inicials.

Primer, que és curiós, doncs, que el PP ens presenti aquesta moció després de la interpellació que va fer en el darrer Ple, tenint en compte que és veritat que des que governa a l'Estat en està promettent una llei de l'emprenedor que de moment no arriba. És veritat que n'hem tingut informació, però no tenim encara un document sobre la taula on realment puguem

veure quines són les mesures que planteja el Govern de cara, doncs, a facilitar la vida dels emprenedors, que en aquests moments són els grans herois del país, perquè, per desgràcia, el seu camí no és gens fàcil d'emprendre.

Per altra banda, també m'agradaria recordar que l'estudi del Doing Business que fa el Banc Mundial..., fa un estudi sobre 183 països, i situa Espanya en el 134, sobretot pel que fa als costos, als tràmits administratius i al temps per constituir una empresa i iniciar la teva vida com a emprenedor. Per tant, Espanya està en una situació bastant dolenta en aquest sentit, no?: dels 183, doncs, en el 133; per tant, crec que aquí hi ha molta feina a fer. I la majoria de les competències sobre aquests temes les té l'Estat.

Per tant, ens agradaria, doncs, que el Partit Popular al Congrés dels Diputats portés aquesta llei de l'emprenedoria que aquí ens demana i que creiem que és tan necessària. Sobretot perquè justament dimarts passat, en el Congrés dels Diputats, Convergència i Unió va presentar una proposició de llei que el Partit Popular va votar en contra i que justament també plantejava algunes reformes pel que fa, doncs, a la millora de les condicions dels emprenedors en temes fiscals, etcètera, no? El Partit Socialista va donar recolzament a aquesta moció de Convergència, però el PP hi va votar en contra. Per tant, esperem que arribi definitivament aquesta proposta de llei al Congrés dels Diputats, perquè és allà, realment, on podrem canviar alguns temes estructurals pel que fa, doncs, a la vida dels emprenedors.

Dir també que és cert que Convergència va presentar això dimarts al Congrés dels Diputats; aquí encara estem a l'espera que Convergència ens presenti aquesta llei de l'emprenedor que ja ens va anunciar, no només en l'últim pacte d'estabilitat amb Esquerra Republicana, sinó també ja fa dos anys que ho portava en el seu programa electoral. Per tant, creiem, doncs, que seria interessant que la poguéssim veure.

Jo fins i tot llenço o nosaltres llencem una proposta, que és que, ja que sembla que Convergència ho està treballant amb Esquerra i són dos grups parlamentaris, podrien proposar que es fes una ponència conjunta, ja que és un tema que interessa tant als grups i em sembla que hi ha un cert consens que cal treballar per a la millora de les circumstàncies i les condicions de l'emprenedor, per tal que en aquesta ponència conjunta hi poguéssim ser tots els grups i poguéssim treballar totes aquestes mesures, accions i recursos que necessiten els emprenedors. En tot cas, és una de les coses que es podrien fer, més enllà que finalment ens trobem ja un document final sobre la taula.

Dir també que sabem, i quan parles amb emprenedors t'ho diuen, que molt sovint tampoc calen lleis per millorar la situació i les condicions per emprendre, no? I en aquest sentit, potser si fóssim capaços de posar en marxa aquell pla, el «Catalunya emprèn», que es va presentar, que va costar ja seixanta mil euros fer un estudi per analitzar la situació del moment, doncs, potser si poséssim en marxa aquell pla amb mesures, accions i recursos no caldria fer una llei. Això també

crec que és una cosa que es podria plantejar el Govern de Convergència.

En tot cas, nosaltres en aquest sentit gairebé votarem aquesta moció a favor, perquè no pot ser d'una altra manera, però sí que hi han dos punts en què probablement ens abstindrem, perquè no se'ns han considerat algunes esmenes que nosaltres creiem importants.

Una és la que fa referència al foment de l'emprenedoria. S'ha acceptat una proposta d'Esquerra, una transacció que s'ha fet amb Esquerra, per nosaltres, una mica vaga. Parla de fomentar els valors de l'emprenedoria; això està molt bé, però nosaltres diem: «Bé, on?» I nosaltres creiem que el foment de l'emprenedoria i dels valors d'emprendre, de l'esforç, del sacrifici, però de moltes altres coses –perquè s'ha de formar l'emprenedor no només en els valors, també en altres temes, com el màrqueting, les finances, etcètera–, s'ha de fer des dels cicles inicials, dels cicles inicials fins a la universitat. I, evidentment, no és el mateix la formació en aquell cicle de primària que a la universitat. Nosaltres creiem que sí que hi ha un recorregut. Hi han regions de l'Estat que ho estan fent, algunes molt innovadores i que ho estan fent des de fa molt de temps, i estan funcionant molt bé. Per tant, nosaltres creiem que en aquest punt de la moció haurien d'haver pogut concretar una mica més i no s'ha fet, i, per tant, veurem si finalment, doncs, fem un vot d'abstenció.

I el següent és que l'últim punt, en què es parla de la simplificació de tràmits, que és un tema tan repetit, això de la finestra única, nosaltres creiem que la finestra única no pot ser només una finestra de consultes; creiem que hauria d'anar més enllà i s'hauria de poder tramitar alguna de les gestions. Això tampoc se'ns ha acceptat i nosaltres creiem que és bastant clau, no només atendre les consultes dels emprenedors, sinó poder ajudar a fer alguns tràmits. Per tant, en aquest punt, doncs, també ens haurem d'abstenir.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'ihustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor Vidal, no estarà sol a reconèixer, doncs, que en aquesta moció hem estat tots pactistes. Jo crec que està bé, això.

Jo, de fet..., com ja s'ha dit, la primera sorpresa d'aquesta moció ha estat la poca congruència en to amb la interpellació que corresponia. Però diguéssim que aquest ha estat un canvi que celebrem, un canvi que trobem positiu. És a dir, la veritat és que varem viure una interpellació excessivament histriònica, innecessàriament violenta –verbalment, evidentment–, i, en canvi, vull felicitar el diputat Chumillas, doncs, per l'actitud totalment oposada que ha tingut pel que respecta a la confecció de la mateixa moció.

Per tant, nosaltres l'hem encarat, com encarem sempre aquest tema, amb voluntat d'acord, i, per tant, el que nosaltres hem posat és de dir: miri, aquests punts que han posat vostès en la moció, que considerem –i disculpin– que són insuficients i direm aquelles coses que ens semblen que són insuficients, en tot cas, els podem acordar. Com que els podem acordar, és bo que els acordem. No hi ha cap problema que Esquerra Republicana i el Partit Popular, que estan als antípodes en tants de temes, siguin capaços de posar-se d'acord en coses. Estaria bé que més diputats del seu grup aprenguessin d'aquesta actitud. (*Remor de veus.*) I aprofitem... –estaria bé, estaria bé. Doncs, aprofitem aquest consens que susciten bastants punts d'aquesta moció per vincular-ho que el contingut d'aquesta tingui molta més força a través d'una proposició de llei.

Deia a la senyora Alícia Romero, amb qui també coincidim en bona part de l'exposició que ha fet i a qui també agraïm, doncs, el to d'acord que ha posat, com la resta de portaveus, en aquest tema, que nosaltres sí que pensem que és necessari que sigui proposició de llei, per una qüestió d'urgència. És a dir, estaria molt bé segurament, si ens ho plantegéssim de nou, si ens ho plantegéssim per primera vegada, si no hi hagués una urgència, fer una ponència conjunta en la qual tots els grups partíssim junts, però aquí el que és important no és qui ho entra a registre. A registre nosaltres ho entrarem, segur; suposo que el Grup de Convergència i Unió també, i potser ho fem junts; el Grup Popular suposo que també; potser el Grup Socialista en té alguna... Ens les llegirem totes amb ganes i amb interès per aprendre'n, eh? Però el que sí que volem deixar clar és que el que és important és que anem de pressa. Si afegeix al tràmit ponència conjunta, haurem de redactar un articulat entre tots els grups, quan ja hi ha diversos grups que tenen articulats. Anem de pressa, fem-ho i entrem en matèria.

Per tant, pel que fa al contingut de la moció, nosaltres compartim en traces generals les coses que s'han dit. Aquelles en què pensàvem diferent ja hi han estat incorporades; ho ha explicat molt bé el senyor Chumillas, i em remeto a les seves paraules. I deixi'm, però, que digui allò en què no estem d'acord.

Tots els emprenedors de Catalunya, tots els autònoms, tots els empresaris de petites i mitjanes empreses –no tenim cap problema a dir la paraula «empresa», eh?, que a vegades ens han dit això–, saben perfectament que els problemes més grossos que tenen no estan en l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya a l'hora de començar negocis.

Clar, el Govern del Partit Popular havia promès una llei d'emprenedoria, no l'ha feta. Deia el senyor De Guindos que la tenia preparada; sembla que el senyor Montoro no la hi deixava entrar, es veu que no s'han posat d'acord. És una llàstima. No l'han feta. (*Veus de fons.*) No, no, no l'han feta. I potser aquest divendres presenten algun pedaç, però de moment no l'han presentada, quan ja fa mesos i mesos i mesos que deien que la tenien. De moment no la tenen.

I m'agradarà veure si aborda algunes de les qüestions que els empresaris de petites i mitjanes empreses de

Catalunya ens demanen com a qüestions fonamentals. Per exemple, la separació del patrimoni personal i professional, que deixa el treballador autònom en una inferioritat de condicions davant de les empreses societàries. Per exemple, la regulació de quins són els béns inembargables; hi ha molt d'emprenedor que s'ho pensa dues vegades, que fa en marxa el seu projecte de risc, perquè no vol condicionar la seguretat patrimonial de la seva família en aquells béns més essencials per a la supervivència, i això vostès no ho han arreglat. Per exemple, la millora de les cobertures de les incapacitats laborals transitòries, que és un tema també en què l'autònom està clarament discriminat respecte al treballador assalariat. Per exemple, la racionalització i millora de la cobertura del cessament d'activitat, o la prestació per desocupació, o l'equiparació de drets i deures entre el RETA i el règim general, o la simplificació comptable, o establir percentatges mínims de finançament necessari per a les microempreses, per a les petites empreses, per als treballadors autònoms. Tot això, que els correspondria fer-ho a vostès, no ho fan –no ho fan. Molt de discurs, això sí, sobretot en campanya electoral, però després no ho fan.

Per tant, estaria bé que, ja que som capaços de posar-nos d'acord en el que volem que faci aquest Parlament i en el que volem que faci el Govern de Catalunya, tinguessin vostès també la mateixa actitud d'arribar a acords que hem tingut la resta de grups quan parlem de temes fonamentals, com els que ara esmentava, per demanar a l'Estat. Aquí lamento dir que no han tingut la mateixa voluntat d'acord.

Tot i així, celebrem els acords a què s'ha arribat, durem ben aviat a aquest Ple la proposició de llei d'emprenedoria, llegirem amb interès i «carinyo» totes les proposicions que hi hagin, i esperem que puguem donar resposta a les necessitats que tenen els petits empresaris, els emprenedors, els treballadors autònoms, els emprenedors d'empreses socials i cooperatives, per tirar endavant i crear llocs de treball... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández. *(Veus de fons. Pau-sa.)* Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Per fixar la posició del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerres, direm el següent. Direm que estem en bona part d'acord, eh?, amb el contingut de la moció. No ens creiem la meitat del que hi ha escrit, però..., és a dir, no ens creiem que es faci, que es dugui a terme, i no ens ho creiem perquè...

Bàsicament hi ha tres punts en la moció que ens interessen o que entenem rellevants, que un és el que té a veure amb l'eliminació de traves burocràtiques i la finestra única, que entenem que, més que un desig, hauria de ser ja una realitat. I a més és un discurs que

fa anys que sentim, des de l'inici de la crisi, que una de les coses a millorar de la burocràcia administrativa havia de ser l'establiment d'una finestra única, és a dir, la simplificació de tràmits, la informació, l'atenció a tothom que intenta tirar un negoci, que intenta obrir una botiga, que intenta fundar una empresa. Entenem que això s'hauria d'estar posant en marxa, i entenem que, més que una discussió i una proposta en una moció, hauria de ser a hores d'ara una realitat, perquè tan difícil no pot ser. I si és tan difícil fer finestra única, o sigui, com de difícil ha de ser intentar recórrer el recorregut burocràtic sense finestra única, que ni que els han dissenyat les normes saben fer la finestra única, o no la posen en marxa.

Hi ha un segon punt important en aquesta moció, i aquest és el que ens porta a no avalar el conjunt del contingut de la moció, que és el finançament. Perquè no estem parlant de qualsevol cosa. No és que en una època normal, d'economia normal, estiguem parlant que hi ha una certa desconsideració en l'oferiment de finançament als nous projectes empresarials o a les noves iniciatives d'emprenedors, sinó que estem parlant del problema de la nostra crisi econòmica; el problema és el finançament.

I el problema és que la solució del finançament no està només a exigir que hi hagi noves línies de crèdit només per a emprenedors, sinó que és un problema estructural ara mateix, de qui té el líquid, qui li ha donat el líquid i qui no dona el líquid. I aquest líquid està ara mateix en mans dels bancs, que l'han cobrat de les administracions públiques i que no els dona la santa gana de posar-lo a circular per crear economia perquè el tenen dilapidat en 3 milions de pisos buits, a deu metres sota terra, en els fonaments d'un munt d'edificis ara mateix buits, en desús o dedicats a l'especulació.

I aquest és un problema substancial. I com que no ens creiem que aprovant una moció d'aquestes aparegui el finançament, perquè per fer-ho caldria desbloquejar el líquid i per tant ara mateix obligar els bancs a prestar-ne i a prestar-ne en condicions que no siguin d'usura, com ens fa fer el Partit Popular a través dels crèdits ICO als ajuntaments, per exemple, que són condicions d'usura per refinançar Bankia, per refinançar la CAM, per refinançar la CCM i per refinançar tots els bancs que han orquestrat aquest robatori, com que no ens creiem que apareixerà aquest finançament, tampoc ens creiem el contingut i l'esperit de la moció en el seu conjunt.

Hi ha un tercer punt que també considerem important, i que cal no confondre, i que entenc que queda resolt per les mocions acceptades pel Partit Popular i escrites per Iniciativa per Catalunya, que és el concepte de l'educació en l'emprenedoria. Perquè «emprenedoria» és un concepte ampli, i l'emprenedoria, el lideratge, tirar endavant iniciatives, tenir la valentia i la responsabilitat d'observar l'entorn i veure quins projectes calen i posar-s'hi al capdavant, és un concepte ampli, universal, positiu en tots els seus aspectes, combinat amb la solidaritat, amb la cooperació, amb el respecte als companys i companyes, amb pensar en l'altre. És correctíssim.

El que no podem és restringir aquest concepte de l'educació només al camp econòmic, al camp de la competència econòmica, al camp de l'acumulació de riqueses o de treure benefici personal o empresarial, i fer-ho en tot cas, fer-ho en els cicles de primària i de secundària de l'educació. Òbviament, en els estudis especialitzats d'empreses o d'administració d'empreses, doncs, serà part del currículum o del temari. Però no entenem que sigui convenient inculcar valors que mal explicats i orientats només a l'economia i per tant l'economia són diners, i els diners produeixen el que produeixen, les relacions de poder que produeixen..., vincular-ho només a aquesta temàtica, no entenem que sigui cap avenç ni cap factor positiu en l'educació; sí, en canvi, el concepte ampli d'«emprenedoria», el concepte ampli de la iniciativa.

I per això, en el conjunt, si no es voten per separat, la CUP s'abstindrà, conscients del que hem trobat positiu en aquesta moció, del que ja s'hauria d'haver fet i del que no ens creiem que passi, perquè està en mans d'un partit o d'un govern, i a més a més d'unes accions polítiques que s'han realitzat fins ara que no ens donen cap mena de confiança que ara mateix es vagin a desencallar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació en nom del Grup Parlamentari Ciutadans la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, estamos ante una moción presentada por el Partido Popular para fomentar el emprendimiento y el apoyo a la pequeña y mediana empresa. Es una moción, todo hay que decirlo, muy oportuna, sobre todo hoy conociendo los datos de la encuesta de población activa, que sabemos que en España tenemos más de un 27 por ciento de paro, más de 6.200.000 personas están en paro, y en Cataluña hemos superado ya la cifra de las 900.000 personas. Por tanto, es muy oportuna.

Y muchas de esas personas que están en situación de desempleo pueden encontrar en la creación de negocios, pues, una salida laboral a su situación. Y me centro más en lo que sería creación de un nuevo negocio porque a pesar de que la moción tiene un título más amplio, que acoge además también al apoyo a la pequeña y mediana empresa, la verdad es que el contenido no habla de esto sino que se centra más en el fomento del emprendimiento, cosa natural porque cada una de estas variables necesitaría mucho más de una moción. Y, por tanto, a nosotros nos gustaría también comentar que hoy hemos presentado desde Ciutadans una solicitud para celebrar un pleno extraordinario de reactivación económica, junto con el Partido Socialista, y el cuarto punto de los que se debatirían en ese Pleno extraordinario es precisamente el apoyo a las pymes y a los autónomos. Por tanto, si se celebra finalmente, podremos profundizar sobre estos aspectos.

Respecto a la moción, compartimos completamente el espíritu de la moción y las medidas que se recogen. El control a posteriori de los negocios que pueda dar más agilidad para la puesta en marcha de nuevas actividades; estamos a favor. Fomentar el espíritu emprendedor, tanto en los niveles educativos, en los jóvenes, como en los medios de educación; también estamos de acuerdo. Simplificar la documentación que informa a los ciudadanos sobre los trámites que se tienen que cumplir para poner en marcha un negocio también nos parece positivo. Y potenciar la ventanilla única empresarial. Aunque aquí nos gustaría hacerles un comentario porque ustedes, del redactado de su moción al menos, parece que conciben la ventanilla única empresarial como una ventanilla únicamente de información, ¿no?; ustedes dicen «impulsar la posada en marcha de la finestrta única empresarial, la qual serà física i online, en què es doni resposta a totes les consultes i qüestions».

Bueno, nosotros pensamos que la ventanilla única empresarial, más que una ventanilla de información, lo que debe ser es una herramienta de unificación y de coordinación de todas las administraciones que tengan que ver con la puesta en marcha de un negocio para que sean las administraciones las que se coordinen y no sean los ciudadanos los que se mareen, utilizando un verbo muy utilizado aquí, yendo de una administración a otra para cumplir los requisitos de la puesta en marcha.

Pero, más allá de todo esto, también nos gustaría decir que no hace falta para muchas de las medidas que ustedes proponen generar una ley de emprendizaje; no sería necesario. Hay muchas cosas que se pueden solucionar con algún plan, con alguna modificación de la normativa actual. Pero, bueno, si ustedes inician la tramitación de esta ley a nivel estatal, bienvenida sea.

Pero hay una cosa que en la moción ustedes prácticamente no tocan, y es el principal problema de los que quieren poner en marcha un negocio, y es la falta de crédito. Y aquí ustedes, señores del Partido Popular, tienen mucho que decir. Porque, claro, se han dedicado a rescatar a los bancos sin ponerles requisitos a cambio. Y nosotros pensamos que, igual que desde la Unión Europea se presta dinero a España y a cambio se nos imponen unos requisitos muy difíciles de cumplir, nosotros pensamos que si se regala dinero público o se presta dinero público a los bancos, al menos hay que ponerles como condición que ese dinero público sirva para dar crédito a las familias y a las pequeñas y medianas empresas.

Y, ¿por qué no decirlo?, la falta de ayudas públicas. Porque, por ejemplo, con la ayuda de 200 millones de euros que recibió Spanair, ¿cuántos emprendedores se podrían haber financiado? (*Veus de fons.*) Sí, sí, señores de Convergència i Unió. ¿Cuántos proyectos empresariales? ¿Cuántas empresas de las que vienen aquí a decirnos que intermediemos en los expedientes de regulación de empleo no estarían en esa situación si las ayudas públicas se destinaran realmente a las empresas que después puedan devolver esos créditos? Y no se tiren a la basura más de 200 millones...

Y, por último, una reflexión. Cuando hablamos de emprendedor, no hablamos siempre de la persona joven, formada, con un máster, con un MBA, que tiene una idea genial de negocio y que quiere ayuda de la Administración pública, no; a veces hablamos de una persona que se ha quedado en el paro y que quiere comenzar a ser taxista; o una persona que era un profesional por cuenta ajena en una empresa y que decide darse de alta como autónomo e intentar ganarse la vida por su cuenta; o trabajadores de empresas que han entrado en expedientes de regulación de empleo y que deciden con sus compañeros de trabajo montar una cooperativa para intentar salvar alguna línea de negocio. Esos también son emprendedores. Y eso lo enlace con lo que hablábamos esta mañana del Servei d'Ocupació de Catalunya, ¿eh?, que aunque para el señor Puig sea un servicio paliativo, el Servei d'Ocupació de Catalunya puede ayudar mucho a estas personas a montar en marcha sus negocios.

Por tanto, esas personas necesitan formación, necesitan asesoramiento, necesitan ayuda por parte de la Administración pública, y sobre todo necesitan que les quitemos las piedras en el camino.

Por tanto, votaremos a favor de esta moción, que además se pone de manifiesto que ha tenido un gran consenso, y eso nos alegra.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el posicionament ja l'he dit abans, i aclariré alguna cosa al respecte. Demà, segurament, doncs, el ministre traurà, com deia el senyor Amorós, la llei que ja respon a un projecte de llei del Partit Popular que inclou l'emprenedoria, del 2003, el Reial decret llei 4 del 2003.

Em retreien, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que no hagués acceptat l'esmena número 7, d'addició, i de, diguem-ne, reclamació al Govern central d'una sèrie de coses que són competències seves. I, jo dic, hauria estat encantat, però, clar, no m'han deixat participar a fer una ponència conjunta. Llavors aquí estem barallant-nos uns pels altres i al final hi ha un senyor, que pot ser efectivament un MBA o pot ser un senyor que s'ha quedat a l'atur i que té necessitat i es compra un taxi, que aquest és el que necessita tirar endavant. I nosaltres ens quedem aquí que si jo poso, que si jo trec, que si tu poses...

Bé, potser ha sigut una mica teatralitzada, aquesta negociació, però és el que es passen fent tot el dia els empresaris. I l'Administració no podem anar allà a posar traves a gent que està tot el dia com jo he tingut alguns dels aquí presents, que sé que estan una mica torrats, amb perdó de l'expressió, eh? Però costa moltíssim treure endavant una empresa. (*Veus de fons.*)

Eh? Perdoneu? (*Veus de fons.*) Bé, una mica torrats que jo els he perseguit per treballar i que... (*Forta remor de veus.*) Bé, després m'ho expliquen, que jo no ho he entès.

Demano disculpes, demano disculpes a dos grups amb què no he pogut parlar per manca de temps, perquè hi han vint-i-quatre hores des que se saben les esmenes fins que s'ha de pactar. No dóna temps per a més. Jo no sé si és un procediment que es pot canviar, i, en tot cas, si convé, que probablement no. Però, com que n'hi havia tantes, no he pogut dir res a un parell de grups. El Partit Socialista tampoc ha sigut... Ens entenem. Si haguéssim tingut més temps hauríem també arribat a encaixar coses. I, en tot cas, en un posterior desenvolupament d'una llei hi haurà moltes coses per parlar.

També ha sortit en els torns el tema de «haga usted las leyes, déjeme a mí los reglamentos». El que arriba al final a l'empresari, el que es troba l'empresari són reglaments. Si aquí fem una bona llei i després els municipis tenen potestat per fer una cosa complicada, hem d'anar, hem de revisar això. Però estarem d'acord a trobar-ho.

Bé, hauria de dir més coses. A veure si en trobo alguna més... (*Pausa.*) El finançament, que em deia el diputat de la CUP, el tema del finançament. Evidentment que fan falta diners, però aquí el que crec que estem tenint present és que hi ha gent que quan té diners munta negocis, munta empreses...

La presidenta

Senyor diputat...

Pedro Chumillas Zurilla

I moltes seran molt socials. I, si hi ha alguna persona en aquesta sala...

La presidenta

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

Pedro Chumillas Zurilla

...que està a favor de les cooperatives –gràcies, presidenta–, sóc jo i ho poden... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments. M. Mercè Jou i Torras demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Jou? (*Veus de fons.*) Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

Bé, no, només, molt ràpid, unes contradiccions amb la senyora, amb la diputada Romero, del PSC. Només recordar que ja en aquests moments al tercer d'ESO, ja, es fa l'assignatura d'emprenedoria; que també a primària els alumnes constitueixen cooperatives i fins i tot venen els seus productes en els mercats, i que tam-

bé a la formació professional hi ha premis per als joves emprenedors.

Per tant, evidentment, tot és millorable, però és un fet avui dia que hi ha una gran presència en el nostre sistema educatiu de tots els valors de l'emprenedoria i de l'economia social.

Gràcies.

La presidenta

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Senyora Romero?

Alícia Romero Llano

Per demanar votació separada del 3 i el 6. Pot ser junt, eh? Si no hi ha inconvenient.

Gràcies.

La presidenta

Hi ha algun inconvenient sobre votar 3 i 6 conjuntament i després la resta? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, votem en primer lloc els punts 3 i 6.

Comença la votació. 3 i 6.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat aprovats per 109 vots a favor i 19 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00024/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari. Presentada pel Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas. *(Pausa.)* Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la moció. Senyor Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señorías...

La presidenta

Si us plau –si us plau. Senyors diputats i senyores diputades, queden encara dos punts de l'ordre del dia. Endavant.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Presentamos una moción en defensa del modelo de sanidad pública y de los derechos a las prestaciones sanitarias de los ciudadanos, ya sean extranjeros o españoles, que viven en Cataluña de forma legal. Estos ciudadanos son los que con su trabajo y con su esfuerzo a lo largo de muchos años han aportado los recursos necesarios para la creación y el mantenimiento del actual sistema sanitario.

Estamos en unos momentos especialmente difíciles, en los que día tras día asistimos a la adopción de medidas que de una forma u otra recortan los derechos de los ciudadanos a una asistencia sanitaria pública, gratuita y de calidad. Por tanto, creemos necesario adoptar medidas que ayuden tanto a la sostenibilidad de este sistema como a preservar la calidad del mismo.

En nuestra moción presentamos tres propuestas; está compuesta de tres propuestas. La primera de ellas tiene como objetivo rectificar la política del Gobierno de Convergència i Unió de tarjetas sanitarias para todos. Creemos que en unos momentos como estos en los que los recursos son escasos es cuando más que nunca hay que ser cuidadoso en cómo se utilizan.

Este cuidado nos dice que no podemos ofrecer asistencia sanitaria gratuita e ilimitada a todo aquel que venga como turista o a aquellos que han entrado de forma irregular en España. Creemos que es de lógica, pero creemos que también es de justicia, que los servicios sanitarios que se ofrecen de forma gratuita a los ciudadanos que se encuentran ilegalmente en Cataluña no pueden ser exactamente los mismos que los que se ofrecen a aquellos ciudadanos que pagan religiosamente sus impuestos y cumplen sus obligaciones para con la sociedad. Los ciudadanos latinoamericanos o de otros países que están en situación legal deben tener garantizada una asistencia sanitaria lo más completa y eficaz que podamos ofrecerles, igual que los ciudadanos españoles. Pero los que han entrado en nuestro país como turistas o de forma ilegal no pueden tener acceso a los mismos servicios.

Luego vamos a oír intervenciones en las que se hablará de la exclusión de determinados colectivos del sistema sanitario. Nuestra propuesta no va por ahí. Nuestra propuesta va en la línea de limitar el catálogo de prestaciones que se ofrecen a estos colectivos. Así, estos colectivos quedarían protegidos en aquellas prestaciones que se deban practicar por motivos humanitarios o por motivos de salud pública. No hay que olvidar que el Real decreto 116/2012 ya contempla la asistencia sanitaria en urgencias, la asistencia de parto o postparto y la asistencia sanitaria a menores de dieciocho años. Como hemos hablado en otras ocasiones y como se ha votado en la comisión, también podríamos hablar de incluir la asistencia por enfermedades infecciosas por motivo de salud pública. De hecho, nosotros estamos a favor. Pero insisto: no podemos dar acceso gratuito a este colectivo a todo el catálogo de prestaciones.

Miren, el otro día el *conseller* no quiso valorar aquí en cuánto se tenía previsto el coste de estas medidas. Algún medio de comunicación lo valoraba en 70 millones de euros. No se dijo si eran más o eran menos.

Pero, sean muchos o pocos, nosotros creemos, desde Ciudadanos, que cualquier euro invertido en esta medida estaría mejor invertido en reabrir algún CAP de los que se han cerrado, como el de la Guineueta, o en tener más camas hospitalarias accesibles para el servicio público de salud.

La segunda medida que proponemos va encaminada a evitar que vuelva a reducirse el presupuesto, la cantidad de dinero que se dedica a políticas sanitarias. Proponemos que el importe de la partida sanitaria en este presupuesto del 2012, que aún no hemos podido ver, sea al menos el mismo que se dedicó en el ejercicio anterior. Con los recortes introducidos en los últimos años creemos que hemos tocado fondo. Creemos que ni el sistema ni los ciudadanos aguantan más recortes. Hagamos esfuerzos, flexibilicemos en lo que podamos el déficit, recortemos otras partidas que no afectan al núcleo de nuestro estado de bienestar, pero no volvamos a recortar fondos destinados al sistema público de salud. Esta propuesta, o una parecida, se aprobó hace unas semanas, pero creemos que debemos ser un poco más ambiciosos que la propuesta que se trajo aquí, que no garantizaba que acabaran los recortes. Demos un paso más y garanticemos que este año 2013 no va a haber nuevos recortes en sanidad.

Y, por último, la última de las propuestas pretende garantizar que este Gobierno no va a jugar con los datos sanitarios de los catalanes, que no va a jugar con estos datos para crear un censo para su consulta independentista. Sabemos que esto se está planeando, y ni el *conseller* ni el *president* lo han desmentido en sede parlamentaria. Y queremos que el Parlament diga aquí al Gobierno que hay cosas con las que no se puede jugar. Queremos que el Parlament diga aquí al Gobierno que los datos sanitarios de los catalanes no pueden ser una pieza más en su juego separatista.

En resumen...

La presidenta

Senyor diputat...

José Manuel Villegas Pérez

...defensa de nuestro sistema –acabo, señora presidenta– público de salud, y no juguemos con los datos sanitarios de los catalanes.

Muchas gracias, señorías.

La presidenta

Atès que no s'han presentat esmenes, passem directament a les intervencions del grup per fixar la seva posició. En primer lloc, en nom Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Villegas, crec que t'has deixat el boli... (*De l'escó estant, José Manuel Villegas Pérez diu: «No.»*) No? Algú s'ha deixat el boli.

Gràcies. Seré molt breu. *Excusatio non petita, accusatio manifesta*. Entre ahir el burca i avui això... La vulneració dels drets humans és un delictes. I jo deixaria aquí la intervenció i tornaria al meu escó. Però diré alguna cosa més. I, *excusatio non petita, accusatio manifesta*, han parlat de turistes i d'immigrants en situació administrativa no regulada, i resulta que a la moció només parlen d'immigrants irregulars. Cap persona és illegal. El bonisme, el malisme... Però, òbviament, si la cosa va de malismes i bonismes preferim ser bons que no dolents.

Jo desconec la fiabilitat de les dades dels 70 milions d'euros. Però si les dades són aquestes prefereixo posar preu a la humanitat que no a la inhumanitat. Per tant, malgrat el posicionament d'aquest grup habitual en matèria pressupostària, doncs si han de ser 70 milions, benvinguts siguin. Segur que els poden treure d'altres llocs.

La resta..., és que jo no sé si coneixen la nova normativa que funciona, que ara està en moratòria entre l'1 de maig..., i que ja estableix una discriminació sobre els serveis que es donarà a les persones que no estiguin empadronades, que faci tres mesos que estiguin empadronades o que faci entre tres mesos i un any que estiguin empadronades, si el conseller no em corregeix. Una situació caòtica que ha generat desigualtat *de facto* i un caos absolut. La setmana passada vam trucar a cinc CAP de Barcelona i vam obtenir tres respostes diferents. Aquesta és la situació. S'aplica la normativa, per nosaltres excloent, a persones..., a més d'inhumanitat..., que persones que estan en situació de vulnerabilitat social... Pretendre que pagui gent que està empobrida, que fuig dels seus països en situació de misèria, que també pateix la xacra de l'atur, és un acte d'inhumanitat. Però, en tot cas, això que diuen al primer punt ja existeix. D'això del punt 3 no en faré cap comentari. Però és obvi que avui ja tenim, malauradament, un sistema que pel que fa a la prestació de serveis sanitaris d'urgència, d'especialista o d'atenció primària, ja té un escalat amb criteris no sé si racistes, però segur que classistes, perquè segons qui siguis, d'on vinguis i quina sigui la teva escala salarial o el teu grau d'empobriment i pobresa t'exclouen del sistema sanitari. Els turistes van a la Teknon, uns quants.

I ja està. Però jo crec que... Sincerament, havíem pensat una intervenció curta. M'he allargat una mica més. Però deixem-ho en el fet que votarem absolutament en contra, perquè, com he dit al principi, la vulneració dels drets humans és un delictes.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bé, la moció presentada per Ciutadans té tres punts. El segon, per al qual, presidenta, nosaltres demanem votació separada... Jo diria que

que no hi hagin retallades per al 2013 és decoratiu, no?, una mica d'ofici. Seria un avenç, que no hi hagués més retallades. Però, miri, amb els recursos del 2012 també és molt difícil garantir la sostenibilitat del sistema públic.

El tercer és que no es faci cap altre ús amb les targetes sanitàries. Mirin, aquest forma part de la campanya contra el dret a decidir en tot i per tot de Ciutadans, i quasi no valdria la pena ni esmentar-lo. No els volem seguir el joc, en aquesta agitació permanent contra el dret a decidir, en un tema que no forma part ni del debat sanitari ni del debat del dret a decidir.

Però l'important és el primer punt, on vostès diuen que els ciutadans en situació administrativa irregular tenen limitades les seues prestacions només a prestacions per motiu humanitari i de salut pública. És a dir, els ciutadans estrangers segons el seu passaport, malgrat que visquin a Catalunya de fa temps, que hagin perdut l'autorització de residència perquè han tingut l'infortuni de quedar-se sense feina, aquestes persones, perdran l'assistència sanitària.

I vostès què els diuen? Vostès el que diuen és: «Retallem drets i fem caritat.» Drets a canvi de beneficència. I per nosaltres això és absolutament inacceptable. És una proposta, la que fan vostès, discriminatòria, fan que hi hagin ciutadans de primera i ciutadans de segona, i és classista, profundament classista, perquè afecta els sectors més perjudicats, més empobrits, per la crisi i més vulnerables. Bona part d'aquestes 902.000 persones que estan a l'atur a Catalunya, que hem conegut avui segons l'EPA, són persones d'origen estranger. I trenquen un principi que a Catalunya i a Euskadi s'ha volgut mantenir, que és l'accés universal al sistema sanitari, malgrat que no ens agrada com ho ha regulat el Departament de Salut. Pensem que s'hauria pogut fer millor del que s'ha fet ara, perquè hi ha tot un seguit de barreres d'accés que ens semblen discriminatòries i innecessàries.

Mirin, hi ha nombroses referències jurídiques. L'OMS diu que tothom té dret a accedir als serveis sanitaris i que ningú ha de patir dificultats financeres per fer-ho; l'Estatut d'autonomia de Catalunya –que ja sé que vostès no tenen en gran «apreci», però l'apartat de drets i deures el Tribunal Constitucional no el va retallar, i és una referència avançada i progressista– diu que «totes les persones tenen dret a accedir en condicions d'igualtat i gratuïtat als serveis sanitaris de responsabilitat pública»; la Llei d'accés a l'assistència sanitària catalana de 2010 diu que «totes les persones residents a Catalunya tenen dret a l'assistència sanitària pública a càrrec del Servei Català de la Salut». I és veritat; vostès, el que fan, malauradament, és agafar-se al que va regular el Govern del PP en successius decrets, que és un autèntic acte d'apartheid sanitari, el que va fer en aquest país el Govern del PP amb l'assistència sanitària trencant el principi d'universalitat.

Mirin, el dret a la salut no pot dependre de la situació administrativa de les persones –situació administrativa–, perquè cap persona és il·legal ni irregular. I el que vostès proposen amb aquesta moció és un veritable acte de sadisme social. I a més és més car. Dei-

xar col·lectius sencers sense assistència sanitària és un risc i a més és més car des del punt de vista sanitari: persones que han d'anar a urgències amb uns costos encara superiors perquè arriben en mal estat. Hi ha molts professionals de la salut que al conjunt de l'Estat faran insubmissió davant aquest reial decret de l'Estat.

Miri, vostès s'han posat al costat del PP. Jo crec que, en aquest Ple, ahir amb la proposició de llei del burca i avui amb aquesta proposició, vostès clarifiquen on estan políticament i ideològicament: al costat de la dreta europea i del populisme. Suposo que ho coneixen, això, no? (*L'orador mostra un document.*) Ho coneixen? És l'ideari de Ciutadans. Què diu aquest ideari? Miri, m'he emportat una sorpresa; diu: «L'ideari bàsic de Ciutadans es nodreix del liberalisme progressista i del socialisme democràtic» –diuen vostès. (*Remor de veus.*) Ahucinant! I ubica Ciutadans en el centre esquerra, i reitera que els poders públics han de garantir la llibertat i la igualtat dels ciutadans.

Doncs, en aquesta moció, senyors de Ciutadans, no es veu per enlloc; ni el lliberalisme progressista ni el socialisme democràtic ni el centre esquerra ni els drets de ciutadania apareixen per enlloc! Vostès, ho diuen clarament. Això ho poden estripar. Al costat de la dreta europea i del populisme més descarat. Vostès s'han especialitzat a crear problemes on no n'hi ha –problemes on no n'hi ha. I dualitzar la cartera de serveis crea més problemes dels que soluciona.

I, mirin, una darrera reflexió. Per nosaltres la identitat d'un país no és només la llengua i la cultura; la identitat d'un país és, per exemple, que ningú pateixi discriminació per raó d'origen; la identitat d'un país és tenir accés igual als serveis sanitaris, és drets socials per a tothom. El contrari és fracturar el país. No per la llengua i la cultura! El que fractura realment un país és l'accés desigual als serveis i als drets sanitaris. I vostès, que qüestionen tant la identitat del nostre país, ara veig que també la qüestionen des del punt de vista social.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, diputats i diputades, avui venim a debatre sobre si ens podem permetre regalar la tarja sanitària a qualsevol immigrant irregular empadronat a Catalunya. Avui, ja ho hem vist, la rauxa cridarà més que el seny, com l'altre dia quan sortia el Govern a aquest faristol i deia que el cost per cada immigrant irregular de la tarja sanitària era de cinc euros. Home, jo crec que prendre mesures amb aquestes dades és com a mínim perillós.

És normal; Convergència i Unió està molt espantada perquè té un pacte amb Esquerra Republicana.

Dues vegades ha pactat el Partit Socialista amb Esquerra Republicana: trenta-dos escons menys. Què no els passarà als que tots sols han perdut dotze escons?

És una maledicció, perquè el Partit Socialista de Catalunya, que fa trenta anys que parla de tenir un grup propi al Parlament, al Congrés dels Diputats, vet aquí que pacta amb Esquerra Republicana i aconsegueix que sigui el Partit Socialista Obrer Espanyol qui tingui un grup propi al Parlament de Catalunya, que és el Grup de Ciutadans.

És una mala sort pactar amb Esquerra? A Esquerra, també els afecta a vostès la mala sort. Fixin-se que, trenta anys de propaganda antiespanyola, per fi aconsegueixen que cali una consigna, i és allò del greuge fiscal. Vet aquí que és..., amb un finançament que va aprovar Esquerra Republicana amb el senyor Zapatero, fent-se la foto i xampany i pastes. És mala sort.

Però, bé, avui no venim només a parlar de Matrix, venim a fixar la posició del Partit Popular en aquest sentit; és la mateixa que hem fet els darrers quinze anys –uns altres han canviat–, i és que, entre el populisme de «primer, els de casa» i la demagògia de «primer, els de fora», la posició liberal conservadora, humanista, i europea, que tots som iguals en drets –dret a la salut– i en deures –el deure de mantenir-ho financera-ment, el deure de pagar.

Alguns, ja ho hem vist, ens acusaran de xenofòbia, perquè per nosaltres els 7 milions i mig que poden gaudir de la sanitat tenen l'obligació de pagar-la. Per alguns, cent mil no la tenen. I per això diuen que és xenofòbia. Per què? Perquè volen que la gent que pensa de manera decent, la gent que pensa que tots som iguals, s'avergonyeixi.

Qui s'ha d'avergonyir? Personalment, crec que s'han d'avergonyir aquells que creuen que s'ha de regalar la sanitat, l'habitatge, i que s'ha de regalar tot. I no ho fan perquè siguin bones persones –alguns ho fan–; per què? Perquè es volen perpetuar en el poder. És un invent molt antic, és el clientelisme. A Catalunya n'hem patit des de fa molts anys, des de fa un tricenni, i ara, malauradament, com diria Margaret Thatcher, que ens acaba de deixar, s'han acabat els diners, els nostres i els dels altres. I la situació és així.

És un clientelisme que no és nou. Ara alguns fan el canvi aquest del carnet de punts del bon immigrant. Ara han canviat, i volen fer una tarja sanitària gratuïta amb una estelada, però és clientelisme. És un clientelisme que fa trenta anys va heretar la regió més rica d'Espanya i ens ha deixat la burocràcia més cara d'Europa.

Els ciutadans tenen dues maneres de pensar: entre la política del deute, les factures sense pagar, la sanitat col·lapsada, llistes d'espera que cada vegada es fan més llargues, o gestionar bé la immigració –que es pot fer, ho fan a tot Europa–, reforçar una societat del benestar molt afeblida pel clientelisme, per la subvenció indiscriminada. I entre el clientelisme, sigui de falç i martell o sigui d'estelada, la posició que compartim amb tot Europa: tots som iguals en drets i deures; tots tenim el dret a la salut i el deure de pagar.

I jo, quan miro la relació de països, i seré breu, perquè no esgotaré tot el temps, la relació de països que pensen com pensa el Partit Popular a Espanya, doncs, em trobo amb Dinamarca, Finlàndia, Suècia, Suïssa, el Regne Unit, Alemanya, Itàlia, Polònia, Holanda, Bèlgica, Àustria, Irlanda, Grècia, Txèquia, Eslovàquia, i altres comunitats autònomes, no totes, governades pel meu partit. S'ha d'estar molt a Matrix per pensar que tot Europa s'equivoca.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Massa seriós, per frivoltitzar. De veritat, eh?, els ho dic sincerament. Tothom pot canviar, per descomptat, de model sanitari; és legítim. Però el que està passant és que aquesta crisi és l'excusa perquè estan caducant uns valors que des de la Transició havien unit ideologies diferents en base a alguns consensos bàsics: la Llei general de sanitat no canviava amb canvis de govern a Espanya, des de l'any 86; la Llei d'estrangeria, feta pel Govern del Partit Popular i del president Aznar, que deia empadronament igual a targeta sanitària; la Llei sanitària de Catalunya, del 90, ratificada i universalitzada el 2010.

Senyor Villegas, li llegeixo un paràgraf de només fa..., del juny del 2010, del senyor Domingo, portaveu en aquell moment de sanitat del Grup de Ciutadans: «En el debate de admisión a la totalidad me referí al acierto de incorporar en el Estatuto de autonomía el concepto de “persona”. Yo no hablo ni de “ciudadano” ni de “residente” ni de “no residente”; hablo de “personas” cuando me refiero a la sanidad pública.» Vam aprovar per unanimitat la universalització, i mai havia sentit cap discurs dels que sento ara. Ho hem d'acceptar –ho hem d'acceptar. Aquest és totalment legítim. I, per tant, ens situa a cadascú allà on vol estar.

Però que quedi clar que els sistemes nacionals de salut, els sistemes d'accés universal..., no gratuïts, eh?, gratuït l'accés, encara que ara hi ha copagament, ja n'hi havia i ara n'hi ha més: estan pagats per impostos. I les majories decideixen els sistemes sanitaris. Havien decidit, aquí, fins l'any 2010, que ens semblava que consensuàvem un model. I, per tant, ara..., en fi, la crisi ensenya els canvis o posicionaments que tenim. I en aquest Parlament, per sort, hi ha una gran majoria, inclòs el Partit Socialista, que es ratifica en un model sanitari d'accés universal pagat bàsicament per impostos, i que, per tant, com que és un Departament de Salut –de Salut–, i no només per humanisme –no només per humanisme–, perquè aquest és un model que ha donat uns resultats extraordinaris –extraordinaris– en termes de cohesió social, de qualitat i d'equitat i de costos.

Els sistemes nacionals de salut són els més barats del món, dos punts, o tres, de diferència amb els d'assegurament; set o vuit punts amb relació als assegurances privats.

Bé, per tant, res a dir. Hi votarem en contra.

Cadascú, per descomptat, té dret a canviar. I el Grup de Ciutadans ha canviat. Ja està. No passa res. Sabem on està situat.

En el segon punt, hi estem a favor. Nosaltres creiem que hem de preservar el pressupost del Departament de Salut, i, en fi, ho veurem en el debat de pressupostos.

I en el tercer punt hi votarem en contra, per una simplicitat, perquè és que és un delictes donar les dades de les targetes sanitàries a algú per a un altre ús. Per tant, com que és un delictes, el Govern de la Generalitat no ho farà. Perquè a més a més hi ha una agència de protecció de dades. No, és que no vull ni pensar-ho, que això pugui passar. Per tant, *no ha lugar*.

Però que quedi clar, eh?, que l'element substantiu és que aquesta crisi ens aboca a cadascú de nosaltres a ratificar, en base als valors que havíem construït, de decidir a on estem, si allà on estàvem o allà on hem volgut canviar. I aquest és l'element més important, eh? Perquè no utilitzem excuses. Hi torno a insistir, des del punt de vista de rigor de les anàlisis comparades en el món, el nostre és un sistema barat, que ha donat uns resultats, hi insisteixo, eh?, no només en termes de qualitat, en termes de cohesió i de convivència, i de control de malalties de tot tipus, extraordinari, amb totes les dificultats i reformes que hi hàgim de fer.

Per tant, al Partit Socialista els valors són persistents i no pensem canviar en allò que des de la Transició, nosaltres, legítimament... I cadascú decideix els canvis que vol fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Sí, deia fa un moment –gràcies, senyora presidenta–, deia fa un moment el senyor Vendrell, es mostrava sorprès pel joc que utilitza Ciutadans amb els seus principis i les ideologies a què diu referir-se. Jo n'hi afegiria una, no?, el marxisme de Groucho Marx, perquè vostès tenen uns principis però si les enquestes diuen que no agraden els canvis sense cap mania.

Vostès defensaven l'autonomisme més aferrissat; també van defensar l'absència de comunitats autònomes, i a les últimes eleccions eren federalistes. Vostès –jo els lleigeixo, eh?, i els escolto, i els segueixo–, vostès defensaven el dret d'opció a les escoles i línies separades de nens segons idiomes, i quan s'han adonat que això era una autèntica barbaritat i que a les

enquestes no sortia, vostès s'han passat ara a defensar modificar les proporcions, encara que siguin proporcions que impedeixin a nens castellanoparlants aprendre català.

Vostès (*veus de fons*) –vostès–, quan negociàvem el Pacte nacional d'immigració..., recordo el senyor Robles, diputat del seu partit, amb el qual estàvem pràcticament d'acord en moltes coses referides a immigració, excepte en la llengua –en això sí que la veritat és que tenim posicions antitètiques–, i recordo també del senyor Cañas alguns discursos a l'anterior legislatura cent vuitanta graus diferents dels d'avui.

Perquè vostès no entenen el que és el fons de la política. La política es basa en conviccions i en principis, senyor Rivera, en conviccions i en principis; no en enquestes, senyor Rivera, no en frases espavilades que queden bé en la comunicació, senyor Rivera.

Vostès, les conviccions, les canvien sense cap mania. L'única constància que tenen, de conviccions, és, això sí, perjudicar el català sempre que es pugui i no deixar que els catalans puguem decidir. En això són invariables. En tota la resta tenen una gran facilitat de fer jocs de mans.

I jo crec, senyor Rivera, que és una manera de fer política que fa molt mal a la societat –que fa molt mal a la societat–; quan ens trobem davant de problemes complexos, voler-los apuntar només amb frases senzilles que funcionen mediàticament, senyor Rivera.

Davant de la complexitat de la realitat i dels problemes que tenim davant, la solució no és explicar allò que la gent vol sentir i prou, perquè respon bé a les enquestes, senyor Rivera. La solució és entendre i comprendre els canvis, la solució és fixar un horitzó compartit, que es basi en conviccions.

I quan afrontem el tema immigració tenim una oportunitat enorme per parlar de conviccions, perquè quan parlem del procés de persones que no estan a la nostra societat i s'hi incorporen i reflexionem de com ho hem de fer, no estem fem altra cosa que reflexionar quina mena de societat volem ser.

I què diu el catalanisme avui en aquesta cambra, el catalanisme en sentit ampli, què diu? Que volem ser una societat integradora. I què diuen vostès? Què diu el nacionalisme espanyol, en tradició amb la drete espanyola de tota la vida? Doncs, històricament, la drete espanyola –com vostès es comporten en aquesta moció– mai ha tingut cap capacitat d'acceptar cap ni una de les minories que ha tingut en el seu Estat, mai. Vostès es comporten d'aquesta manera.

Per tant, debat sobre immigració és debat sobre qui volem ser, debat d'incorporar gent a la nostra societat és debat sobre quina societat volem ser. Nosaltres volem una societat que li definirem molt senzillament: on els nens van a escola; als malalts, se'ls cura, i a la gent gran, se la tracta amb dignitat. Perquè de la mateixa manera que avui ens diuen aquí que a determinats malalts no se'ls curi... Ah!, no calli: si tenen una malaltia infecciosa que ens pugui perjudicar a un «nosaltres» que hauríem de parlar quin és, aleshores sí. Si ens poden infectar, sí; si no, no. Home, fixin-se

en el rerefons poc humà que hi ha al darrere d'aquesta mentalitat. Per què no ens portaran la setmana que ve una moció que digui: «I els fills de famílies irregulars, que no vagin a escola»? Senyor Roca, també passa en algun país d'Europa, eh? No ho sé, si a vostè això li sembla un model, digui-ho. Però, si vostès creuen que els drets fonamentals depenen de la capacitat de pagar-los, per què no d'aquí a dos mesos ens porten una moció en què diguin: «Miri, la gent que ha tingut una renda inferior de no sé què, que no rebi transplants, perquè no els ha pagat»? Sí, hi ha gent que al llarg de la seva vida no podrà haver pagat, per la situació d'exclusió social, el cost de tractaments sanitaris que alguns pensem que hi tenen dret, siguin quines siguin les circumstàncies. Vostès introdueixen un càncer en la manera de fer política que diu molt poc de la seva capacitat i de la seva responsabilitat.

I dos arguments pràctics, perquè potser aquests els entendran; potser els més fonamentals, els de la societat que volem ser, no els entenen, però potser dos de més pràctics. Costos. Miri, la població immigrada –no per re: senzillament perquè és més jove– té un cost *per capita* molt inferior al que té el conjunt de la ciutadania. És molt irresponsable que en un moment de precarietat vostès diguin als ciutadans –i això ho ha dit el senyor Roca, del Partit Popular; en això el nacionalisme espanyol va del bracet–, vostès els diguin: «Mirin, traquem 70 milions d'aquí, d'aquesta gent, d'aquests de fora, i fiquem-los en els nostres.»

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

En aquests temps vostès creuen que s'han de donar aquests missatges?

I un últim de caràcter pràctic...

La presidenta

No té temps.

Oriol Amorós i March

Saben qui va posar la targeta per a tots els immigrants irregulars?...

La presidenta

No té temps.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, començaré la meua intervenció, en representació del Grup de Convergència i Unió, anunciant per endavant el nostre posicionament contrari a la moció que avui ens presenta el Grup de Ciutadans. Ho lamentem, però no compartim els seus plantejaments, i encara compartim menys la seva intencionalitat.

A Catalunya primer són les persones i per a aquest Govern també primer són les persones, i és per això que des del primer moment va manifestar el rebuig davant el Decret 16/2012, aprovat per l'Estat, interposant un recurs d'inconstitucionalitat davant el canvi de model sanitari que suposa el decret, que passa d'un sistema de cobertura universal a un model lligat a la filiació a la seguretat social. Davant aquesta situació, el Govern va assumir el compromís de garantir l'assistència sanitària pública a tota la població empadronada a Catalunya, és a dir, garantir l'accessibilitat per al dret a ciutadania com a dret universal i evitar així l'exclusió dels col·lectius més vulnerables, que queden desamparats amb el decret. Seguint, doncs, aquests criteris, el Servei Català de la Salut va dissenyar una sistemàtica, com sabem, que permet disposar de la targeta sanitària a totes les persones empadronades a Catalunya, i va establir, això sí, un període de garantia per accedir a determinades prestacions, que hi podem estar més o menys d'acord, però precisament va en la direcció d'evitar situacions d'abús o ús indegut del nostre sistema sanitari, però sempre garantint la seva accessibilitat.

Ara bé, vostès amb això, senyors del Grup de Ciutadans, no en tenen prou i van més enllà i, com apuntava el diputat Vendrell, posen etiquetes: «Vostè és un ciutadà de primera, i vostè, per la seva condició d'irregular, és un ciutadà de segona.» I no només això, sinó que lliguen el fet que donar assistència sanitària a aquestes persones –per cert, en risc d'exclusió social– posa en perill la sostenibilitat del nostre sistema sanitari. Però no s'han preguntat que si la sostenibilitat del nostre sistema sanitari català està en perill és potser per la greu situació de crisi econòmica que patim, que ha suposat la caiguda d'ingressos, afegit a la important despesa compromesa que arrosseguem, i que n'hi ha per temps, i també al fet d'haver de complir un dèficit injust? No pesa més tot això que el cost que pot suposar atendre aquestes persones més vulnerables? O no pesa més aquest ofec econòmic a què estem sotmesos per part de l'Estat, amb constants deslleialtats, que el que poden arribar a costar les targetes sanitàries, diputat Roca? Bé, facin números.

Entenem que hi hagi d'haver un ordre, un mecanisme, una regulació, un temps de carència, però preval per sobre d'això el dret a l'assistència sanitària com a dret fonamental. I ja no només per una qüestió de salut pública, perquè és important garantir la salut comunitària, ens preocupa i cal fer-ho, sinó que ja es tracta d'una qüestió de valors humans i de principis, i davant de determinades situacions concretes prevaldran, per sobre de tot, aquests valors. I això el nostre grup parlamentari ho té en compte, i els professionals de la salut també, i això és inqüestionable.

Ens demanen també que garantim la dotació pressupostària per a la política sanitària i que no sigui inferior a l'estipulada en els pressupostos del 2012, i nosaltres també ho voldríem així, inclús millorar aquesta dotació; però, com saben, no podem entrar en concrecions pressupostàries, i, bé, el Govern té el repte al davant d'elaborar un pressupost que serà molt i molt difícil, que estarà condicionat precisament pel sostre de dèficit i que ens vindrà marcat, i que pot suposar comprometre encara més les finances de la Generalitat.

Ara bé, també els ho hem de dir, les xifres de liquidació dels anteriors pressupostos –i ho poden constatar– demostren que les polítiques socials han estat prioritàries per al Govern els darrers dos anys i, en particular, la política sanitària, i així es mantindrà el compromís. I, de fet, fa unes setmanes en aquest mateix plenari es va aprovar una moció que incloïa garantir, com a mínim, el mateix percentatge de l'assignació pressupostària que la Llei de pressupostos per al 2012 i treballar perquè la Generalitat tingui un dèficit superior al 0,7. Els convidem, doncs, des del nostre grup, a sumar i a treballar en aquesta direcció i a col·laborar amb el Govern en benefici de la política sanitària i en benefici de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en el seu conjunt.

I molt ràpidament, i per acabar, amb referència al tercer, punt dir-los que el Servei Català de la Salut és especialment rigorós i escrupolós en la protecció de dades que inclou el Registre central d'assegurats. La finalitat d'aquest registre és estrictament sanitari, i en tots els casos es compleix la llei de protecció de dades. Per tant, no hi vegin més intencionalitat.

Reitero el nostre posicionament contrari, doncs, al conjunt de la moció.

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta. Com que alguns portaveus, en comptes d'interpellar i fer al·lusions al portaveu que ha portat la moció, m'ho han fet directament, li demano, per al·lusions...

La presidenta

Li dono trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Sí. Vull recordar paraules en aquesta cambra. President d'aquesta cambra, Heribert Barrera, Esquerra Republicana: «Els negres són més intel·ligents que els blancs», o al revés, en aquest cas, que és el que alguns dirien, segons quins criteris: «Els blancs són més intel·ligents que els negres» –senyor Heribert Barrera. Senyor Puigercós: «Els andalusos no paguen impos-

tos.» I en aquest Parlament cada dia hem de sentir: «Espanya ens roba.» Evidentment, dels líders d'Esquerra Republicana, lliçons, senyor Amorós, de xenofòbia, ens en donen vostès cada dia.

Gràcies.

(Aplaudiments. Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós, trenta segons.

Oriol Amorós i March

Miri, senyor Rivera, vostè és diputat d'aquest Parlament i cobra un bon sou per ser-ho, i, per tant, la seva responsabilitat com a responsable públic és ajudar els ciutadans, amb aquells principis que vostè cregui que hi han, a comprendre la realitat, no a enfrontar uns ciutadans amb els altres, no a dir-los: «Traguem 70 milions dels immigrants per posar-los a d'altres, perquè estem en temps de dificultats», i confrontar gent en temps de dificultats és una greu irresponsabilitat. Vostè va a cop d'enquestes, perquè, de principis, no en té cap.

(Aplaudiments. Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Sí? No, simplement per demanar votació separada del punt 2.

Gràcies.

La presidenta

Ja ho tenia. *(Jordi Roca Mas demana per parlar.)* Senyor Roca.

Jordi Roca Mas

Per al·lusions, presidenta, moltes gràcies...

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Roca Mas

Clar, senyora Geli, honorable diputada, per mi el que és una frivolidat és voler garantir tota la sanitat gratuïta a qualsevol persona empadronada sense domicili fix. Crec que no ens ho podem permetre.

Senyor Amorós, potser m'he explicat malament: jo no he dit pas que tothom hagi de pagar el mateix. De fet, la llei aprovada pel Govern Rajoy garanteix la gra-

tuïtat als aturats de llarga durada i apuja el cost farmacèutic a les rendes més altes; és progressiu, em penso.

I, senyora diputada de Convergència i Unió, abans de prestar –no la trobo...– un servei, s'ha de fer un càlcul de costos sempre, tret que un govern... Bé, clar, aquest Govern, que ni tan sols presenta pressupostos, potser no.

Gràcies.

(Remor de veus. Josep Vendrell Gardeñes demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Presidenta... Miri, vostès són molt valents...

La presidenta

És per al·lusions?

Josep Vendrell Gardeñes

Sí, ho he dit...

(Remor de veus.)

La presidenta

Trenta segons.

Josep Vendrell Gardeñes

Vostès, senyors de Ciutadans i el Partit Popular, són molt valents amb els febles. *(Fora remor de veus.)* Saben quan s'acabaria això? Saben quan s'acabaria? Mirin, el dia que tinguin dret a vot, si aquestes persones immigrades tinguessin dret a vot, això s'acabaria; vostès no s'atrevirien a vulnerar els drets d'aquestes persones. Són molt covards amb aquestes propostes.

Gràcies.

(Aplaudiments. Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.)

La presidenta

Passem a la votació... Ah!, senyora Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Perdoni, presidenta. No la hi havia demanat, però com que ara m'han alludit directament... *(Remor de veus.)*

Senyor Roca, la sanitat no és gratuïta. No és gratuïta, té un cost, eh? Té un cost, que el paguem a través dels nostres impostos des de l'any 1986, eh? Per tant, vol dir que no... La meua referència a la frivolitat era perquè, en tot, però en sistema sanitari i en models socials, si us plau, no frivolitzem.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació... *(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)* No, senyor Rivera, ja hem parlat tots –ja hem parlat tots.

Passem a la votació. Tinc la petició de votar per separat el punt 2. Cap més? *(Pausa.)*

Doncs, comencem amb la votació del punt 2.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 74 en contra i 12 abstencions.

Votem ara els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Han estat rebutjats per 26 vots a favor i 104 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00025/10)

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat. Presentat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà. *(Remor de veus. Pausa.)*

Ja pot començar, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí? *(Pausa.)* Bé, bona tarda, senyores i senyors diputats. La moció que presentem avui és l'últim intent, creiem, viable d'intentar redreçar aquest nyap enorme que ha estat el procés de privatització del sistema Aigües Ter Llobregat. I, molt clarament, anirem al gra: la primera creiem que més que merescuda reprovació i de petició de responsabilitats polítiques de l'actuació del Govern en tot aquest procés, de l'anterior i de l'actual, en la persona que creiem que és el màxim responsable d'aquest desgavell, el conseller Mas-Colell, perquè a més hi estava abans i continua estant-hi ara. Per què li demanem la reprovació? Miri, per tres raons, conseller: per una raó política, per una raó econòmica i per una raó d'imatge de Catalunya.

La política és perquè, quan vàrem fer el debat en comissió, el senyor Marc Sanglas, en nom d'Esquerra Republicana, li va dir: «Bé, comprenem que la situació econòmica és difícil, que cal fer aquest esforç, però estem segurs que en una situació de normalitat econòmica, quan redrecem la situació, ho recuperarem.» Resposta del senyor Mas-Colell, molt sincera, diu: «Escolti» –diu–, «a part d'això, no li admetré que aquesta concessió sigui una imperfecció en el nostre funcionament polític i administratiu. Europa està ple-

na de concessions en temes d'aigua. Aquesta és l'opinió, evidentment, de la coalició política que dona suport al Govern en aquests moments; per tant, penso que és molt improbable que aquesta coalició política, si les coses funcionen normalment, posi en el seu programa polític, quan hi hagin properes eleccions, sigui quan sigui, el rescat d'aquesta concessió», etcètera, deixant en absoluta evidència els seus socis de govern, que l'única excusa que tenien per donar-los suport en aquest tema és que «ja ho arreglarem». No, la seva voluntat privatitzadora no és per un tema de dèficit puntual, és una voluntat política d'aquest sistema, no és una imperfecció, sinó que és una meravella.

Li deia raons també econòmiques, perquè la responsabilitat econòmica que caurà sobre la Generalitat quants més dies passin, bé retorni la concessió a Agbar, tal com ha determinat l'òrgan de contractació, bé se la quedi Acciona i després la hi hagin de prendre, les responsabilitats patrimonials que haurem de pagar els catalans seran brutals, enormes, en tant que si ara retornem la concessió hi han dades suficients per saber que podem perfectament administrar aquests 300 milions d'euros, que són els únics, o 285, exactament, que s'han esmerçat fins al moment i que es podrien recuperar.

I, per últim, per un problema de dignitat política. Perquè aquí parlem molt de la bona imatge exterior de Catalunya. I, miri, la imatge de Catalunya al voltant d'aquest tema en els mercats internacionals, conseller, ha caigut brutalment. Com que vostè parla molt bé l'anglès, li he portat un extracte del *Global Water Intel*: «Corruption taints Spanish concessions market» –la corrupció teneix el mercat de les concessions espanyoles. I aquí, evidentment, apareix Catalonia. I ho necessitem això? Perquè, és clar, qualsevol que tingui dos dits de front, amb els observadors internacionals..., d'això en diuen que nosaltres no volem *become a state in Europe, but a banana republic* –això és el que diuen a la *city* de London, «banana republic», i això és el que som–, *tainted by corruption*. Per tant, per favor, desfem el desgavell.

Les altres parts de la moció són molt clares: retornem el contracte a la mesa de contractació; declarem-ho desert, perquè no es podrà adjudicar mai a Agbar per les raons que el Govern coneix molt bé; tornem, per tant, a constituir l'empresa pública; constituïm un grup de treball amb tots els agents implicats per refinançar i per establir un nou sistema econòmic que reguli el sistema d'abastament en alta del Ter-Llobregat a partir d'una empresa pública, que s'hauria d'anar estenent al conjunt de Catalunya, com una veritable estructura d'estat que aquest país necessita, amb un proveïment estratègic; donem la valoració actualitzada i desglossada de les instal·lacions que són aportades pels ajuntaments. Perquè vostès tampoc no ho saben –segur que el conseller tampoc no ho sap–, però, miri, els seus serveis jurídics, quan contesten als ajuntaments, com per exemple el de Mataró, que va reclamar que si li reconegué les aportacions que havien fet en inversions i que estan actualment amb la concessió..., el nostre informe, fet pel secretari de l'ajuntament, diu: «El reconeixement explícit que fa la Generalitat de la

titularitat municipal d'aquest dipòsit» –concretament del de Roca Blanca– «satisfà indirectament la pretensió municipal que no s'inclogui aquest dipòsit en el perímetre del contracte.» I, així, té Rubí i té desenes d'ajuntaments de Catalunya, entre ells els de la Mancomunitat Penedès-Garraf, que estan en la mateixa situació. És a dir, permeti'm la broma, fa aigües pertot arreu. Ho han fet tan malament com han sabut i han pogut, segurament perquè no han pogut més. Per tant, parem, fem un *reset*, tornem endarrere i mantinguem aquesta situació.

I, per últim, també hi ha un punt que dona suport al Govern. Donem suport al Govern perquè mantingui les accions administratives per mantenir el caràcter públic de l'aigua en alta a l'àrea metropolitana de Barcelona, on el seu Govern, aquest Govern, està fent precisament el que s'hauria de fer: mantenir les accions perquè aquest servei en alta sigui públic i no es privatitzi. I aquí, veu?, en l'últim punt podrem donar suport al Govern. Tant de bo no canviï.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta i senyora vicepresidenta, honorables consellers, conselleres, diputats i diputades, ja ho saben, no?, nosaltres no compartim la posició del Govern de Convergència i Unió pel que fa a la solució que han donat a la gestió de l'aigua en alta.

El Govern està amb l'aigua al coll, segons ens expliquen, des d'un punt de vista financer, no?, i de tresoreria. Ara, deixin-me dir-los, avui que està plovent molt a Barcelona i a moltes parts de Catalunya: l'aigua que cau del cel, escolti, no la privatitzem, no? Entre altres coses, perquè, tornem a repetir-ho, l'aigua, que és un bé públic, té pràcticament la característica o ha de tenir la característica de monopoli natural, que s'ha de privar dels riscos de la seva mercantilització. És indispensable fixar límits, i un dels límits, des del nostre punt de vista, és l'abastament en alta, que s'ha de mantenir potestativament en mans del sector públic, la regulació pública, la gestió pública de l'abastament en alta, perquè és un servei estratègic del país.

Tornem a repetir-ho des d'aquest faristol, ho hem dit en comissió, ho hem dit també aquí: hem de tornar a recuperar l'empresa pública que gestionava la distribució en alta a la regió metropolitana de Barcelona i hem de garantir la presència de l'Administració local en els òrgans de govern d'aquesta empresa pública, tal com s'havia fet fins ara. Aquest era el sentit de la nostra esmena i és el sentit de la transacció a què hem arribat amb el grup proposant.

I per què hem de recuperar l'empresa pública Aigües Ter Llobregat, o que la gestió torni a estar en mans públiques? Doncs, perquè no tot es pot regir per les

regles del lliure mercat. Una cosa és l'equilibri dels comptes d'aquesta empresa pública –que nosaltres hi estàvem d'acord, els ho hem manifestat al llarg dels darrers dos anys de l'anterior legislatura– i una altra és que l'aigua, fruit d'aquesta operació que el Govern ha organitzat, ens resulti molt més cara a tots els ciutadans i ciutadanes que vivim a la regió metropolitana de Barcelona. Per què? Doncs, home, perquè haurem de pagar els beneficis d'aquesta externalització de la gestió privada del servei d'alta a Catalunya, a l'empresa privada que ha guanyat aquesta concessió.

El Govern amb aquesta externalització l'únic que fa és una operació financera i el mínim que se li pot demanar a un govern, al nostre Govern, és que, quan decideix llençar-se en aquesta operació, doncs, sigui rigorós i ofereixi seguretat jurídica, això que ahir el conseller actual de Territori i Sostenibilitat emfasitzava des d'aquest faristol. I li dèiem: «Estem d'acord que hem de garantir la seguretat jurídica de totes les operacions o tots els processos al nostre país.» Entre altres coses perquè ens hi juguem també el prestigi de la institució de la Generalitat, del Govern de Catalunya. I, vist el vist, tornem a dir-ho avui aquí: el que es va produir i el que s'ha produït en tot aquest procés des del nostre punt de vista és un nyap jurídic i administratiu, a vegades també amb manca de transparència, però en tot cas un nyap jurídic i administratiu, que ha portat a la judicialització de tot aquest procés d'externalització de la gestió privada d'Aigües Ter Llobregat. Els ho ha dit el seu mateix òrgan contractual, que els deia que havien d'excloure justament l'empresa que ha resultat guanyadora i concessionària d'aquest servei, Acciona, i els ho ha dit el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha donat la raó a l'òrgan contractual de la Generalitat. A més a més, veurem si al final els deixen desconsolidar el dèficit, que és el gran argument d'aquesta operació, perquè, vist el vist, i vista la documentació que hem pogut consultar, doncs, l'actual concessionària incompleix algunes de les condicions que la IGAE va fixar per a aquesta operació.

Miri, els dos principals responsables de tot aquest procés, el senyor Recoder, antic conseller de Territori i Sostenibilitat, i el senyor Carcolé, anterior director general de l'Agència Catalana de l'Aigua, ja no hi són i no els podem demanar responsabilitats, van plegar; en tot cas, ha anunciat la seva dimissió.

Sí que l'altre conseller, que jo crec que ha estat també la persona que, des del darrere, i acabo, senyora presidenta...

La presidenta

Sí, senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

...ha dut el procés, el senyor Mas-Colell, encara hi és. I per això donarem suport a la proposta de reprovació d'Iniciativa per Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorables consellers... En tot cas, podem compartir una part de l'argumentari, de l'argumentació que han fet els portaveus que m'han precedit, el senyor Milà, el senyor Terrades, perquè nosaltres tampoc no estem gens satisfets ni estem gens contents de com s'ha portat aquest tema fins al moment. Ja els ho vam dir a la compareixença del senyor Vila i el senyor Mas-Colell, que s'havia fet un nyap. I seguim pensant que s'ha fet un nyap. Però, tot i així, tot i sent crítics en com s'ha gestionat, pensem que ara tampoc no és el moment de la reprovació dels consellers del Govern, sinó que és el moment de buscar solucions tots plegats.

Nosaltres, en un intent de buscar aquesta solució, hem presentat un seguit d'esmenes a la moció presentada per Iniciativa per Catalunya, que no han estat acceptades, perquè pensàvem..., i el nostre plantejament que fèiem és que primer el que hem de fer és aclarir tot aquest nyap i aquest embolic jurídic. De res servirà que comencem a anar endavant, endarrere, si prèviament no tenim una resolució judicial que ens indiqui si el procediment ha estat correcte o no ha estat correcte. Perquè ens sembla que en aquests moments dur a terme segons quina actuació el que pot fer és més que res acabar d'enredar la qüestió.

Ara, això sí que els ho diem, i els ho vam dir aquell dia, i hi insistim des d'Esquerra Republicana de Catalunya: pensem que tan bon punt es pugui, el que cal és retornar a la gestió pública d'aquesta empresa; pensem que, quan la situació econòmica del país millori, el que cal fer és gestionar aquest bé des de la mateixa Administració. Per què? Doncs, perquè pensem..., no perquè tinguem aversió a la gestió privada, sinó perquè entenem que l'aigua és i esdevindrà en el futur, i en un futur no massa llunyà, encara un bé estratègic, un bé necessari que ha de ser gestionat per mans públiques. Perquè, en definitiva, a les empreses privades, molt respectables, però, l'únic que els interessa és engrèixer el seu compte de resultats. I, per tant, entenem que a la gestió d'aquells elements més públics, a banda, diguem-ne, de fer-ne una bona gestió, cal també posar-hi també aquesta visió estratègica d'allò que és públic

Per tant, nosaltres el que volem fer, i per això presentàvem aquest seguit d'esmenes que no han estat acceptades..., volíem evitar o volem evitar majors perjudicis econòmics a les finances de la Generalitat. Pensem que el Govern ha de fer una seriosa reflexió del que està passant i el que ens costarà això als catalans i catalanes. I, per tant, entenem que cal que el Govern analitzi fredament què és el que ens costarà més, si aguantar tot el procés o arribar en aquests moments a algun punt de negociació i fer marxa enrere.

En definitiva, a nosaltres el que ens preocupa és que això no generi majors costos a les finances catalanes. Estem patint un ofegament econòmic per part del Govern de l'Estat, però, a més a més, el que no podem fer és castigar, amb accions pròpies del mateix Govern de la Generalitat, més les finances catalanes. Des d'aquest punt de vista, insistim i insistirem que, tan bon es pugui, cal retornar a la gestió pública de l'aigua, perquè, si no, ens sembla que és una mala manera de gestionar.

El senyor Mas-Colell, és cert, com recordava el senyor Milà, que en la seva compareixença va dir que la seva coalició no tenia cap interès a portar en el programa electoral la possibilitat de rescatar aquesta concessió. Doncs, Esquerra Republicana, sí; Esquerra Republicana ho porta, ho portarà, i esperem tenir en un futur, i esperem que no hàgim d'esperar tant..., puguem retornar a la gestió pública de l'empresa.

Pel que fa a tot el tema de transparència, donarem suport a la proposta d'Iniciativa. Ens sembla que el funcionament de qualsevol govern ha de tendir a la màxima transparència i, per tant, facilitar aquella informació que per part d'aquesta cambra és requerida. I, per tant, des d'aquest punt de vista no hi veiem cap inconvenient, que el Govern de la Generalitat faciliti aquella documentació, aquella informació que per part dels grups parlamentaris es demanda; és més, sobretot quan hi ha administracions locals també implicades en tot el conjunt, diguem-ne, de la gestió. Recordem també d'on van sortir inicialment els actius de l'empresa, que venien de capitals o venien d'inversions fetes pels ens locals. I, per tant, ens sembla de rebut que hi hagi aquesta correspondència per part del Govern, de donar el màxim d'informació, de col·laborar al màxim amb les administracions locals, simplement, encara que només sigui per un fet de lleialtat institucional cap a aquests ajuntaments que han servit per construir aquest país i que com a mínim necessiten una certa resposta mínima i coherent per part del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. Per fixar la posició del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular. Estem d'acord amb tot el redactat de la moció d'Iniciativa. Sabem que tant l'ACA com, per socors, també l'ATLL van acabar amb una situació financera molt greu, molt difícil; per dir-ho d'alguna manera, van acabar endeutades fins a les cel·les. I que les mesures que segurament s'haurien d'haver pres per rellotar-les ni es van prendre en el passat mes proper, ni en el passat més pretèrit. I que sempre han estat, com sol passar amb bastantes empreses que no estan a l'ull de l'huracà del pressupost públic, sinó que són empreses, diguéssim, públiques però fora de la comptabilitat central, acostumen a

—a part de fer la seva funció— ser utilitzades com a finançadores d'altres projectes i, per tant, acaben en situacions a vegades deplorables, malgrat que la seva activitat sigui vàlida i la seva activitat s'estigui duent a terme de forma correcta.

Dit això, que és la prèvia, clar, agafar l'excusa..., l'excusa de la falta de líquid és una excusa que, òbviament, queda preparada per a una situació d'endeutament; això és el terreny abonat perquè després vingui qualsevol govern i comenci a vendre's —i vendre a qui vulgui, a més— el que vulgui per l'excusa del líquid, de la tresoreria. Però, és clar, tota aquesta operació d'Aigües Ter Llobregat per 300 milions de *cash*, per 300 milions d'euros, és *molt* barat. Clar que m'argumentaran que en realitat la venda era de gairebé 1.000 milions; però, si el problema era de tresoreria, els altres 700 milions a pagar en cinquanta anys no ens interessien, a aquesta generació, en absolut, i a la que ve em sembla que tampoc li interessaran gaire. Per tant, per 300 milions, era preu de saldo, que és, òbviament, on ens porta la crisi, tal com l'estem vivint ara mateix a les administracions públiques; amb un endeutament enorme, estan les administracions públiques i els serveis públics a la venda a preu de saldo.

Miri, jo..., sap què passa amb això d'Agbar? Que no som detectius i no sabem exactament ni qui forma part del consell d'administració, ni quines relacions personals té amb qui, ni quines famílies pertanyen a on..., però a nosaltres ens fa tot una mica de pudor de famílies; de famílies i d'acords polítics, més enllà de la gestió purament empresarial; és a dir, que hi ha portes giratòries entre Agbar i el partit que governa la Generalitat. Perquè resulta que sortim..., jo almenys he viscut una experiència bastant curiosa, no?, d'un ajuntament que entra a ser governat per Convergència, que de cop li falten 15 milions de tresoreria, que si no els obté tanca la paradeta, i casualment apareix Agbar, que ofereix 15 milions per comprar la companyia municipal d'aigües. Home, clar, no sabrem mai qui es va posar d'acord amb qui en la quantitat i tot plegat, però a nosaltres ens fa sospitar, perquè la companyia d'aigües no s'ha venut i l'ajuntament no ha tancat, eh?, però ens fa sospitar enormement.

I ens fa sospitar enormement que el Govern decideixi posar a la venda Aigües Ter Llobregat; d'alguna manera, cridi Agbar perquè s'hi presenti; s'hi presenta només Agbar; algú intervé, del seu Govern, i diu: «Ostres, que hi ha un concurs públic només amb els col·legues? No, hi ha de participar algú més», i hi participa algú més, que resulta que fa una oferta millor, malgrat que es demostrï després que és inviable o Agbar insisteixi que és inviable, i es quedi la concessió qui només havia vingut per omplir una mica la banca i que no quedés tot tan summament ridícul, aquesta venda a preu de saldo d'un actiu tan important per al país, com és Aigües Ter Llobregat.

Per tant, mira, no sabíem a qui havíem de reprovar exactament, no sé si era a vostè en particular o no. En tot cas, políticament sí que reprovem aquesta operació —reprovem aquesta operació— i, a més a més, pensem que ni tan sols va ser intel·ligent ni feta amb intel·ligència, a part que va ser d'una transparència nul·la

i amb unes intencionalitats que nosaltres, òbviament, no defensarem.

A nosaltres el que ens preocupa ara..., que és que jo crec que a més s'hauria d'incloure a les factures. Igual que ara, que quan hom és tractat en un hospital li arriba una factura que no ha de pagar però que posa, en alguns casos –no sé en quins en concret, si es fa amb tothom–: «Aquest servei que vostè ha utilitzat li ha costat tants euros», a la factura, doncs, de la mateixa manera s'haurà d'incloure en algun moment a la factura de l'aigua la broma –que la paga vostè– de la indemnització que haurem de pagar. Ens agradaria molt saber exactament quants milions de l'erari públic sortiran per pagar aquesta broma, ens agradaria molt saber-ho. Això, que surti a la factura de l'aigua, la broma, que l'han fet uns però que la pagarem entre tots: «Li està costant a vostè, del rebut de l'aigua, tants diners», per la incompetència i per haver fet aquesta operació tan absolutament mal feta.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Se acumulan los bolis. Lo digo porque hay dos, ya.

Bueno... Presidenta, *consellers* –muchos–, diputadas, diputadas, desde Ciudadanos venimos repitiendo que el principal problema de Cataluña se llama Artur Mas, este Gobierno y sus apoyos parlamentarios, es decir, Convergència i Unió y Esquerra Republicana de Cataluña. ¿Y por qué, se preguntarán ustedes, utilizamos este argumento de una forma tan recurrente? Primero, porque es cierto, por veraz. Y segundo, porque se puede comprobar. ¿Por qué? Porque este es un gobierno cuya acción significa inestabilidad política, incertidumbre económica e inseguridad jurídica. A veces he calificado este Gobierno como «nini», esta mañana como zombi, «nini»..., pero con el «nini» me he equivocado: es «ninini», porque *ni* estabilidad, *ni* certidumbre, *ni* seguridad. Y cuando esto se suma da como resultado la desconfianza.

¿Esta desconfianza, en qué se traduce? Pues, en una profunda inseguridad jurídica. Y esto que estamos debatiendo hoy, esta moción de Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, a mí me recordaba un poco el alambicado de un libro que ustedes conocerán, *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda, ¿no?: la decadencia, un gobierno decadente. Un gobierno decadente que tiene su árbol genealógico directamente imbricado con el Gobierno del tripartito, que tiene que malvender su patrimonio, ¿eh? Ese espejo roto donde se reflejan de una forma fragmentaria imágenes de un profundo fracaso, la decadencia. La decadencia en aquellos que aparecen aquí como si hubieran pasado..., pasan por aquí, ellos, ¿eh? No tienen nada que ver con la situación de Aguas Ter Llobregat, nada. No tienen nada que ver con su pésima estructuración de la deuda, no tienen nada que ver

con su pésima gestión, no tienen nada que ver con su endeudamiento a corto, absolutamente suicida, ¡nada! Ellos..., el adanismo político que aterriza de repente en este Parlamento y propone lo que fue incapaz no ya solo de arreglar, sino que además fue partícipe activo en su negligente gestión.

El libro de Mercè Rodoreda también tenía un elemento simbólico importante: el agua, ¿eh? ¿Verdad que es donde muere aquel niño, donde se acaba suicidando, en el *llorer*, también metáfora del agua? Y el agua, el agua en este caso en sus manos, ha vuelto a significar un profundo fracaso –profundo fracaso. Yo les decía el otro día, en una pregunta parlamentaria al *conseller* –que, como siempre, me contestó..., bueno, no me contestó, en su estilo, ¿verdad?–, que esta privatización significaba el mayor fracaso, la mayor privatización significaba el mayor fracaso. No solo, evidentemente, en la pésima e incompetente planificación y ejecución..., tan incompetente y tan pésima como que está anulada; y eso no es una opinión, es un hecho. Está anulado. No «a lo mejor lo anulan», no, no: está anulada. Hay un limbo jurídico, una inseguridad de una empresa como Acciona, que yo no sé si será un eje del mal o no –no tengo ni idea; esto, los que encargan informes lo sabrán–, que está atrapada en un crédito puente por el culebrón jurídico de ATLL. Pero es que ese culebrón tiene un guionista: este Gobierno. Y otro guionista que se fue. No sé si una puerta giratoria, pero no está en esta cámara; pero lo recordamos muy a menudo, también por su pésima gestión.

¿Qué va a pasar con los 1.000 millones de euros que ustedes han retirado del déficit? Según usted, nada; porque usted también es *wishful thinking*. «Mas-Colell asegura que el litigio judicial por ATLL no repercutirá en el déficit.» ¿Por qué? «Porque yo lo digo.» Bueno, pues, cuando vaya a Eurostat, se lo van a decir, pero bien dicho: son 1.000 millones que le van a sacar del déficit, es decir, vamos a llegar casi al 2 por ciento, al 1,9, y además –y además– vamos a tener que devolver 300 millones de euros, que no sé ni cómo ni cuándo –ni cómo ni cuándo. Esto es de guionista de un culebrón; lo que pasa es que los culebrones suelen acabar bien, y este va a acabar fatal, como todo lo que hacen ustedes, que acaba muy mal.

En relación a la moción, pedimos... ¿Vamos a apoyar la reprobación del conseller? Sí. ¿Por qué? Porque se lo merece. No solo por esto, sino por todo; se lo merece por todo, por su pésima gestión. Se lo merece, entre otras cosas, porque hace cinco meses que tenía que haber presentado unos presupuestos y no lo ha hecho. Se lo merece por la respuesta que da a los diputados, en ocasiones, cuando toma la palabra. Se lo merece porque además nos miente permanentemente y nos trata como a niños pequeños, y nos hace creer que aquello que va a hacer no será. ¿Por qué? Porque él lo dice.

En definitiva, el agua, que es un bien público, tiene que ser gestionada como un bien público. Aquellos que la han querido instrumentalizar y utilizar para ajustar un déficit, que además va a ser absolutamente inútil, se equivocaron. ¿Tiene arreglo? Difícil.

Simplemente (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta–, daremos apoyo a esta moción –y acabo, de verdad, solo dos segundos. «Esquerra se ha comprometido a pedir responsabilidades políticas.» ¿Se acuerda, señor Marc Sanglas? No se lo he oído decir hoy.

Gracias, presidenta, consellers, diputados, diputadas...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, jo m'he quedat amb una expressió que ha utilitzat el senyor Milà, l'honorable senyor Milà, quan ha fet la seva presentació de la seva moció, no?, i és que ha dit: «Hem d'intentar desfer el desgavell.» En això, miri, hi coincidim plenament i perfectament, no? Però segurament aquesta moció el que fa no és precisament desfer el desgavell, sinó complicar encara més el desgavell. I aquí jo crec que hi han, en aquesta moció, es barregen dos aspectes: un, la reprovació d'un conseller –en parlaré tot seguit–, i l'altre, un tema respecte de la privatització o de l'externalització o no d'Aigües Ter Llobregat; i jo crec que ens hem de centrar en aquest tema per després arribar a l'altra conclusió.

Però jo, si m'ho permeten, em centraré en aquest tema d'una forma més àmplia. Perquè, clar, no podem parlar d'Aigües Ter Llobregat i del seu endeutament sense recordar qui va portar aquesta empresa pública a la situació d'endeutament, que és precisament qui presenta la moció avui dient: «Escolti'm, això és un desastre.» (*Remor de veus.*) Sí, el desastre va començar quan qui presenta aquesta moció era el conseller responsable en matèria d'aigües, i va permetre que comencés l'endeutament d'Aigües Ter Llobregat fins que arribés a una situació absolutament insostenible, que és la que tenim avui en dia al damunt de la taula.

I em permetran que els afegeixi encara dos aspectes més. Els governs tripartits van tenir l'oportunitat –dues oportunitats– de resoldre el problema d'Aigües Ter Llobregat i de l'Agència Catalana de l'Aigua i mantenir com a empresa pública la gestió de l'aigua, en van tenir dues oportunitats. Una primera, assumint la responsabilitat política de l'increment de tarifes de l'aigua que sabien que havien d'assumir per poder pagar l'endeutament que no s'ha pogut pagar. Una segona, quan van decidir, per exemple, assumir l'endeutament de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, més de 1.200 milions d'euros, que haurien pogut anar precisament a salvar l'endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua i d'Aigües Ter Llobregat. Però vostès van decidir que no, que això de l'aigua ja ho pagarien els ciutadans, que era prioritari salvar la televisió i la ràdio públiques d'aquest endeutament. Doncs, mirin, van tenir dues oportunitats de salvar el desgavell, i no ho van fer.

Nosaltres no estem debatent l'oportunitat o no de l'externalització d'aquest servei. Estem convençuts que seria desitjable que aquest servei continués en mans públiques. Però també estem convençuts que en les actuals circumstàncies, en les circumstàncies en què van quedar aquestes dues empreses, i especialment Aigües Ter Llobregat, l'operació que es va plantejar es plantejava d'una forma seriosa i pretenia ser una solució al problema que hi havia sobre la taula.

Dit això, convé dir també molt alt que els ciutadans acabaran pagant l'aigua més cara, sí. Per pagar els beneficis d'una empresa? En part, també. Però majoritàriament per pagar allò que alguns van gastar sense preveure que s'havia de pagar, i que ara ho haurem de pagar tots els ciutadans en forma d'un sobrepreu sobre l'aigua. Per tant, aquesta és la realitat, i això és el que s'està debatent avui: que els ciutadans haurem de pagar un preu del que alguns van gastar però que no es van atrevir a reflectir allò que es va gastar en el preu de l'aigua, i ara això s'haurà de pagar.

Per tant, amb allò que alguns en diuen «arreglar el desgavell» dient «deixin sense efecte aquesta adjudicació o assumeixin-ho una altra vegada tot des del punt de vista públic», escolti'm, nosaltres no hi estem d'acord. No hi estem d'acord que això es faci d'aquesta manera.

Ara, dit això, tampoc no estem d'acord com s'ha fet l'adjudicació: a corre-cuita, signant els contractes el 27 de desembre, abans que l'organisme administratiu de control prengués una resolució, quan ha pres la resolució anant als tribunals, quan els tribunals diuen que s'ha de deixar sense efecte l'adjudicació i per tant avaluar l'adjudicació a l'altra empresa sense fer-ne cas. Això ha sigut un nyap –això ha sigut un nyap. I així ho diem, ho reconeixem.

L'únic responsable és el conseller Mas-Colell? Nosaltres entenem que no. Hi han molts altres responsables. Per tant, el nostre grup no votarà la reprovació del conseller Mas-Colell. En tot cas sí que diem: «Això s'ha fet molt malament i s'hauria d'haver fet molt millor.» Amb transparència, com demana per exemple el president de la Generalitat.

I, en canvi, respecte de tots aquells aspectes que demanen retornar a l'àmbit...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...públic Aigües Ter Llobregat hi votarem en contra.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, consellers, secretari general, el senyor Milà i els que han continuat després volent-ne seguir el joc, a última hora el Partit Socialista, han pretès descriure un procés caòtic, un procés sense direcció, un procés mal fet. Doncs, així com els diré que no és així, començaré així la meva intervenció.

El procés de licitació d'Aigües Ter Llobregat en tot moment s'ha vist caracteritzat per la transparència i per la professionalitat de la mesa de contractació del Departament de Territori i Sostenibilitat. I així ho vam poder comprovar tenint accés a tot l'expedient –a tot l'expedient–, cosa que, per cert, no passava quan vostès governaven, quan l'accés a la informació i la transparència brillaven per la seva absència.

No hi van haver precipitacions, no hi van haver presses; al contrari: si comptem els terminis des que s'inicia el procediment de licitació fins que s'adjudica, fins que se signa el contracte, veiem que s'han complert tots els terminis pertinents, i, per tant, marcar tot el que marcava la llei en aquest moment.

Ara bé, si veiem la intervenció del representant d'Iniciativa, del senyor Milà, jo hi he trobat a faltar elements importants, elements necessaris per determinar per què ens ha tocat arribar fins aquí. No és un tema ideològic el que hem hagut de portar a terme, per què hem portat a terme aquesta licitació, senyor Milà; és un tema de necessitat, necessitat derivada d'una gestió portada a terme per vostès.

Per què aquest Govern va portar a terme aquesta licitació? Fa un mes, aproximadament fa un mes, el conseller d'Economia i el conseller de Territori van començar aquí, al Parlament, i li ho van explicar, i li van deixar molt clar per què s'havia portat a terme aquesta licitació.

Però, en tot cas, com veig que no va servir per a massa cosa, avui li ho recordaré. Aigües Ter Llobregat, com la va trobar este Govern? La va trobar en una situació extremadament delicada, a punt de fer fallida. I li recordaré diverses coses, perquè veig que segueix sense acceptar-ho. L'any 2006, governant vostès, el consell d'administració d'Aigües Ter Llobregat va aprovar un programa d'inversions amb un cost de 602 milions d'euros. Este programa d'inversions havia d'anar finançat a partir d'una modificació de tarifes, que, per exemple, l'any 2009 suposava incrementar les tarifes amb un IPC més 35 per cent. I què van fer? No van fer res –no van fer res–; ja s'ho trobaran els que vinguen. Com venien eleccions l'any 2010, els que vinguen ja s'ho trobaran. Com suposo que esperaven no estar vostès, doncs, mira, ja els que vindran ja ho arreglaran.

Què va succeir? Que ens vam trobar que, a més a més, d'estos 602 milions d'euros..., no va ser això, esta inversió; van anar molt més enllà, en van invertir 981, sense pujar tarifes, absolutament sense fer res, i hi anem invertint, hi anem invertint, però ja ho pagarà un altre. I això ens suposa que l'any 2011 aquest Govern ens trobem un dèficit tarifari del 70 per cent. Ens

trobem un endeutament amb entitats financeres de 687 milions d'euros. Ens trobem deutes amb proveïdors per 110 milions d'euros.

Entendrà que, amb aquesta situació que ens vam trobar a Aigües Ter Llobregat, que era de bloqueig, d'absoluta fallida, alguna cosa havíem de fer per tal de poder continuar operant. Sense oblidar el que ja vostè coneix, tot com mos van trobar l'ACA: endeutament bancari, 1.367 milions d'euros; 220 milions d'euros de deutes amb proveïdors, i convenis, i convenis, i convenis signats amb moltíssims ajuntaments sense absolutament consignació pressupostària.

Per tant, una miqueta més de memòria, senyor Milà, i menys voler-mos donar lliçons a este Govern. Perquè tal com van deixar l'ACA, tal com van deixar ATLL, alguna cosa havíem de fer.

I, a més a més, si entrem ara en el que ens està dient la moció, estan demanant coses o que no tenen sentit o que no entenem a què ve ara demanar-les. En tot cas, s'està portant a terme la revisió del procediment per part dels tribunals; per tant, entendrà que no és necessari, o no crec que la ciutadania espere que nosaltres el tornem a revisar.

Ens diu que torni la titularitat pública, i li ho torno a dir, i li ho hem dit no sé quantes vegades, li ho ha dit el conseller d'Economia, li ho ha dit el conseller de Territori: la titularitat d'aquest servei, la titularitat, continua sent de la Generalitat. No ens hem venut res, no ho hem privatitzat. En este sentit, la titularitat ho continua sent. No estem davant de la venda de res. En tot cas, el senyor Sanglas ho ha expressat: tant de bo que la situació econòmica ens permetés recuperar la gestió. Però la titularitat continua sent pública. I les potestats i les funcions romanen en mans públiques, les quals s'exerceixen a través d'òrgans col·legiats, on trobem també present l'Administració local. Per tant, no entenem que ens estiga demanant a dia d'avui això.

A més a més, ens demana també un grup de treball, i ens sorprèn moltíssim, perquè ens demana un grup de treball per determinar la progressivitat i la contenció de les tarifes. I per què no ho van fer vostès quan governaven? Per què no ho van fer? Al contrari, vostès en aquell moment no van aplicar la contenció de tarifes, no van aplicar el que suposava, no van aplicar-ho en aquell moment, i ens va suposar, ens vam trobar amb aquest endeutament, ens vam trobar amb aquest endeutament, que li recordo que era de 687 milions. Per tant, volen que ara féssem el que vostès no van fer al seu moment.

I vaig acabant. Ens trobem amb un procés complex, és cert; és un procés que ha estat molt complex. Però vostès avui el que volen fer..., i aprofiten aquest procés per voler embolicar, per voler desprestigiar i per voler dir coses que no són en cap moment veritat. Per tant, ho reitero, no enganyen a ningú, la titularitat segueix sent pública, aquest Govern no s'ha venut res ni s'està iniciant cap procés de mercantilització de l'aigua.

I ara sí que acabo. Ahir els ho va dir el president: per allà on han passat, han arrasat. Avui tenim l'exemple d'ATLL, he vist totes les xifres...

La presidenta

Senyora...

Meritxell Roigé i Pedrola

Vaig acabant; vaig acabant, presidenta. Perdoni. Però, en tot cas, només cal que recordem..., no només ATLL, com he dit avui; recordem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Li voldria demanar a veure si seria possible algun dia que ens fessin una interpellació a nosaltres i poder explicar a bastament això que sempre ens pregunten. Però farem una petita pinzellada...

La presidenta

Hauríem de canviar el Reglament, senyor Milà; l'hauríem de canviar...

Salvador Milà i Solsona

Doncs, ja ho arreglarem –ja ho arreglarem–; organitzarem una sessió pública i convidarem tots aquests il·lustres diputats a explicar-los alguna coseta. *(Remor de veus.)* Ara en posarem unes pinzellades, si em permet. Comencem, doncs? *(Veus de fons.)* Bé, sí, el temps, el temps... Ho farem ben aviat –ho farem ben aviat. *(Veus de fons.)* No es preocupin –no es preocupin. La presidenta no em deixarà passar. Ja ho sap, que els preocupa. M'estendré el just i necessari. El temps, bé, comencem amb el temps –aniversari d'À la recherche du temps perdu.

Per cert, acceptem l'esmena que ens proposa Esquerra Republicana de Catalunya, la quarta, que és en l'apartat per donar suport a la recuperació i al manteniment de les accions administratives per mantenir el caràcter públic de la gestió en alta de l'àrea metropolitana de Barcelona, perquè, com que aquest és un punt en què donem suport al Govern, doncs, estem segurs que tindrem el vot favorable també de Convergència i Unió, i per tant queda amb el tema de l'alta.

Respecte al tema de les reprovacions, alguna qüestió hem de dir. Miri, no és mania, eh?; és que és el Tribunal Superior, senyora Meritxell. Sap què els ha dit el tribunal? Que es fa difícil acceptar des d'un punt de vista dels interessos de l'Administració que s'invoqui una situació que precisament ha estat generada conscientment per la mateixa Administració. I aquí és on es va dir aquella frase que una persona amb cultura coneixerà: «Nemo auditur propriam turpitudinem allegans» –ningú pot al·legar la seva pròpia turpitud en defensa pròpia.

Per tant, anem aclarint alguns altres dels aspectes. Per què no acceptem les altres esmenes d'Esquerra Republicana? Perquè remet el tema a una posterioritat on el que diran, sigui el que sigui, perjudicarà econòmicament la Generalitat més del que ens perjudica ara. Entre altres coses perquè, contràriament al que s'ha dit –no han llegit bé la Llei de contractes de les administracions públiques–, la resolució de l'organisme de contractació és executiva i obliga a retornar el contracte a la mesa de contractació.

Sobre la situació de l'ACA i de l'ATLL, només alguna pinzellada. Efectivament, arrasada estava quan ens la vam trobar: amb 900 milions d'euros de deute el 31 de desembre del 2003. S'han oblidat de qui era el conseller d'Economia i Finances? Nou-cents milions d'euros de deute en aquell moment! Com va acabar? Cobrint els dèficits més terribles que teníem, que no eren econòmics, els dels nou-cents ajuntaments de Catalunya, molts d'ells presidits per Convergència i Unió, que venien a dir: «Per favor, conseller, porta'ns l'aigua, treu-nos la contaminació dels rius, perquè no ho podem aguantar.» Aquest és el gran dèficit que ens van deixar vostès.

I en el cas d'Aigües Ter Llobregat tenia el seu projecte de finançament, perfectament, i quan vulguin els l'explicarem, perquè ja els han explicat a ATLL, ja els ho han explicat a ATLL, com era perfectament assumible aquest dèficit simplement –simplement– aplicant el projecte de refinançament que tenien.

Per tant, quan vulguin, parlarem i farem una sessió. L'organitzarem nosaltres. Farem una sessió parlamentària oberta i explicarem els dèficits ambientals, sanitaris, socials que tenia l'aigua de Catalunya. Entre altres coses, senyora Meritxell, sap què ens vam trobar? Un transvasament de l'Ebre com una catedral que vam haver de derogar i invertir en el que calia. *(Aplaudiments.)* Ho han oblidat, això? I han oblidat que Catalunya estava processada davant del Tribunal de la Unió Europea perquè érem el país més contaminat d'Europa, perquè no havien invertit res en la qualitat de l'aigua? Ho han oblidat, això? Aquest és el dèficit que van deixar. *(Remor de veus.)* Així van arrasar vostès el país...

La presidenta

Si us plau, si us plau...

Salvador Milà i Solsona

...i així el vam intentar recuperar. I, si volen, deixin-nos, i els demostrarem com es pot recuperar aquest dèficit.

I una última cosa que tenen raó...

La presidenta

Senyor Milà, ja se li ha acabat el temps, senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

No; m'estava alludint al senyor Espadaler... (*Veus de fons.*) No, no, abans vostè m'ho ha dit...

La presidenta

Anava parlant igualment, eh? Anava parlant igualment! Senyor Milà, cinc segons.

Salvador Milà i Solsona

No, només per dir-li..., és que li volia donar la raó al senyor Espadaler. Té tota la raó –té tota la raó. Vostè ho va dir des d'aquesta tribuna: en un moment determinat es van destinar 1.200 milions per al dèficit de la corporació catalana de... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyor Milà, ja no... (*Veus de fons. Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.*) Senyora Roigé, trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions del senyor Milà. (*Pausa.*) Avui no parlàvem de l'Ebre, senyor Milà; parlàvem del Ter i del Llobregat. (*Veus de fons.*) Però en tot cas...

La presidenta

Senyor Milà, senyor Milà...

Meritxell Roigé i Pedrola

En tot cas...

La presidenta

Un moment.

Meritxell Roigé i Pedrola

...li voldré recordar el que volia fer vostè amb l'Ebre. Va posar unes estakes de nit, va comprar uns tubs, va comprar unes canonades que tenia allí... (*Forta remor de veus.*) Allí ens les vam trobar, aquest Govern, unes canonades per transvasar el Segre. Allà on han estat ho han deixat tot arrasat, i també volien arrasar l'Ebre.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Ja no queda més que la votació. (*Veus de fons.*) Calma, que ja els donaré la paraula per última vegada.

Senyor Rodríguez, trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

No, perquè la senyora Roigé ha afirmat de la transparència d'aquest procés, i en aquest sentit dir-li que, de transparent, res. Quan una de les empreses concursants ha hagut de recórrer quatre vegades als tribunals per poder veure l'expedient d'adjudicació a l'empresa adversària, això es pot qualificar de qualsevol cosa menys de transparència.

Gràcies.

(*Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sanglas. (*Pausa.*) El mateix, trenta segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per demanar la votació separada del punt 1 i del punt 2.d.

I, en tot cas, per al·lusions del senyor Cañas, dir-li que, quan tiri d'hemeroteca, llegeixi bé. Nosaltres vam dir que demanaríem responsabilitats si el procés aquest d'adjudicació representava responsabilitats econòmiques, eh?, per a la Generalitat. Per tant, mentre això no es doni, nosaltres seguirem en aquest camí.

Gràcies.

(*Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Terrades, trenta segons.

Jordi Terrades i Santacreu

No, és només per demanar votació separada del punt 2.e.

La presidenta

Dos?

Jordi Terrades i Santacreu

E, el darrer.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Por alusiones, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

No, lo siento..., sí, lo siento, señor Marc Sanglas, es que la hemeroteca es muy mala, y a usted le pilló en caliente y dijo que pediría responsabilidades políticas, pero, después, en alguna de las reuniones de los lunes que tienen ustedes aquí, llegaron al acuerdo de que no había que pedir las.

En definitiva, si a usted le parece poco que haya 1.000 millones de euros –1.000 millones de euros–, en los tribunales, con una empresa que está atrapada en un crédito puente y que va a pedir responsabilidades económicas por la lesión a sus intereses a este Gobierno que vamos a pagar los catalanes, si a usted eso no le parece suficiente, desde luego, ni oposición ni gobierno.

La presidenta

Passem a la votació.

Votarem en primer lloc el punt 1... I es pot votar 1 i 2.d? Sí? (Pausa.) Senyor...

Salvador Milà i Solsona

Hi havia una esmena transaccional... La tenen? Els ha arribat?

La presidenta

Sí –sí, sí.

Salvador Milà i Solsona

I que és en el punt 2.b...

La presidenta

Sí, la tenen...

Salvador Milà i Solsona

D'acord.

La presidenta

La tenen tots. I demanen la votació separada del 2.d i del 2.e...

Salvador Milà i Solsona

I he dit que acceptàvem l'esmena 4 d'Esquerra Republicana. (Pausa.) D'acord.

La presidenta

Per tant, comencem a votar el punt 1 i el 2.d. No o sí? Per separat? (Pausa.) És que ho he preguntat, eh? (Pausa.) Doncs, el punt 1.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.) Abstenció.

Ha estat rebutjat per 43 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor i 66 en contra.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjat per 23 vots a favor, 72 en contra i 35 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 18 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i dos minuts.